

Nếu Ta Thật Sự Là Soulmate Của Nhau

Contents

Nếu Ta Thật Sự Là Soulmate Của Nhau	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	35
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	40
20. Chương 20	43
21. Chương 21	47
22. Chương 22	48
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	62
26. Chương 26	66
27. Chương 27	69
28. Chương 28	71
29. Chương 29	77
30. Chương 30	84
31. Chương 31	87
32. Chương 32	90
33. Chương 33	92
34. Chương 34	95
35. Chương 35	99
36. Chương 36	101
37. Chương 37	103
38. Chương 38	104
39. Chương 39	106
40. Chương 40	108
41. Chương 41	111

42. Chương 42	113
43. Chương 43	116
44. Chương 44	119
45. Chương 45	121
46. Chương 46	124
47. Chương 47	126
48. Chương 48	129
49. Chương 49	132

Nếu Ta Thật Sự Là Soulmate Của Nhau

Giới thiệu

Han Gu Ni: tên thật của cô là Han Gu Ni nhưng vì là muốn giữ bí mật về thân phận nên mọi người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-ta-that-su-la-soulmate-cua-nhau>

1. Chương 1

The story of 5 years later

Sân bay Hàn Quốc, 1 A.m

“chuyến bay từ Thụy Điển về Hàn Quốc sẽ hạ cánh trong vòng 5 phút nữa” – tiếng cô tiếp viên vang lên làm mọi người nôn nóng

-Ya, cái thằng này, chọn h nào về ko chọn lại chọn chuyến bay đêm làm tụi mình phải cực khổ đi rước nó thế này – Jun Pyo phàn nàn

-Rước bạn thân lâu ngày về mà anh cảm ràm thế àh? Thật bất hạnh cho ai làm bạn anh – Jandi lắc đầu, thất vọng

-Ya, Geum Jan Di, ai cho phép anh nói chuyện với chồng sắp cưới của mình như vậy hả?- Jun Pyo tức tối
Biết thế nào cũng có chiến tranh, Woon Bin liền can ngăn:

- yo yo, hai người thật là, Yi Jung nó ra bây h đó, rồi sau đó cậu có thể về ngủ mà Jun Pyo

- Tớ ko phải là con ma ngủ như Ji Hoo, đừng có..... – Jun Pyo đang gân cổ lên cãi lại thì có tiếng nói cắt ngang

- đừng có thế nào hả Jun Pyo?

- Ya, cậu ra rồi àh, mừng thật, đỡ phải nghe họ cãi nhau, tớ đang muốn điên đầu lên đây này – Ji Hoo nói mà mắt thì nhìn 3 người còn lại

- các cậu thật là, lúc nào cũng gây nhau được – Yi Jung cười sắc súa vì đám bạn

- Hừm- Woon Bin lườm JH và quay sang YJ- Yo men, mừng cậu trở về

F4 chào nhau bằng cách như ngày xưa mà họ vẫn thường làm, thời gian ko làm tình bạn của họ phai nhạt mà ngược lại còn thân thiết hơn

- chào em Jan Di, anh nghe nói em sắp trở thành Goo phu nhân rồi – YJ cười nhưng ánh mắt của anh đang tìm 1 ai đó, một hình bóng quen thuộc.

[vậy là cô ấy ko đến] – YJ thất vọng, anh mong sẽ được thấy hình bóng nhỏ nhắn ấy, anh đã đợi 5 năm rồi, 5 năm thật là 1 khoảng thời gian dài dường như vô tận, anh sống trong nỗi nhớ bằng ấy năm, đôi lúc anh chỉ muốn bay ngay về HQ để gặp cô nhưng anh ko thể, vì tương lai của 2 người nên anh ko thể về hay liên lạc với cô.

Cha anh đã từng hứa nếu anh sang TĐ học 5 năm mà ko liên lạc gì với GE thì khi trở về ông sẽ cho anh tự do trong hôn nhân của mình. Và h đây khi đã tự do thì ko thấy cô, anh sợ, sợ 5 năm qua cô sẽ quên anh.

Dường như hiểu YJ đang nghĩ gì, JH nhẹ nhàng lên tiếng:

- về nhanh thôi các cậu, tớ ko muốn mất ngủ đâu, trưa mai còn phải tới đây thêm lần nữa đó

- tới đây? Tới đây để làm gì? – YJ hỏi

- để rước 1 người – Woon Bin nói kèm theo 1 cái nháy mắt đầy ẩn ý - YJ sunbae à, anh nên về nghỉ đi, ngày mai sẽ có bất ngờ cho anh – JD tiếp lời

Rồi họ rời sân bay về nhà, đã quá nửa đêm nên sân bay chỉ có bóng dáng của nhân viên và khách đi chuyển bay nửa đêm thôi, ít ra lúc này F4 ko bị làm phiền bởi các cô gái

Tại Nhật, 7 h sáng

GuNi đang tiễn Ga Eun tại sân bay, hôm nay Ga Eun sẽ bay về Hàn Quốc sau hơn 4 năm cô du học tại Nhật để trở thành 1 nhà giám định Gốm tài giỏi thật sự xứng đáng với anh.

Cô biết là anh đã về HQ trước cô vì JD đã cho cô biết ngày anh về, sớm hơn cô 1 ngày, có lẽ anh sẽ thất vọng khi ko thấy cô ra đón, nhưng biết sao được, cô đành phải để anh thất vọng rồi cho anh bất ngờ sau vậy.

- chị đi cẩn thận đó, về đó cũng phải nhớ tự chăm sóc mình nha- Guni dặn dò

- con bé này, cứ làm như chị là con nít ko bằng, chị biết rồi- GE cười trước vẻ mặt nhăn nhó của GN

- chị về đấy nhất định phải hạnh phúc đấy – GN rướm rướm, cô thật sự chẳng muốn xa GE.

GE là người thân quen duy nhất của GN từ khi cô sang Nhật, họ share phòng ở với nhau, GN học về kinh doanh vì cô muốn sau này sẽ tiếp quản sự nghiệp của cha mình và vì “ hần” mà cô ko ngừng học võ, tất cả các loại võ cô đều học qua.

- thôi chị đi đây, em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, và nhớ là sớm về HQ nhé – GE dặn dò

- em biết rồi, chị đi nhé – GN vẫy tay chào GE

Sau khi GE khuất bóng thì GN mới lẩm bẩm

- em sẽ về HQ nhưng ko phải là bây h chị ah, thời khắc ấy chưa đến đâu. – cười chua chát rồi GN bước đi về.

Tại nhà Goo Jun Pyo, mới sáng sớm mà YJ đã sang đó, anh thật sự tò mò với việc mà tối qua mọi người nói nên chẳng thể ngủ nổi, sự xuất hiện của anh là JP bức bối, rồi anh dựng hết đầu F2 còn lại dậy và phán 1 câu xanh rờn “ các cậu có 10 phút để đến nhà tớ, ko thì chết chắc rồi”

Quá hiếu tính của JP nên F2 cũng nhanh chóng có mặt, họ đi rước JD rồi ăn sáng

- có vẻ như anh đang nôn nóng quá đó YJ sunbae – JD chọc

- JD à, GE đâu rồi, sao mãi mà từ hôm qua tới h anh ko thấy cô ấy, cô ấy ko biết anh về hay là sao? – YJ ko thể nhin nữa, anh chỉ muốn gặp GE ngay thôi nhưng hôm qua h chẳng thấy tăm hơi cô đâu cả

Ai cũng phải nhin cười khi nhìn thấy cái vẻ nôn nóng ra mặt của YJ, ko ngờ cassanova cũng có ngày này

- cậu thật thiếu kiên nhẫn YJ à, bây h là 9h, chúng ta còn nhiều thời gian quá, làm gì bây giờ nhỉ? – Woon Bin lên tiếng sau 1 hồi cười

- tớ nghĩ chúng ta nên đi ngủ, tớ bị mất ngủ trầm trọng rồi, haizzz – Ji Hoo thở ra

- cậu ta chỉ biết có ngủ thôi, thật là – JP lắc đầu ngao ngán

Mọi người trò chuyện sôi nổi nhưng YJ lại càng nghe càng chẳng hiểu rốt cuộc những câu hỏi của anh và lời giải đáp của họ sao mà chẳng ăn nhập vào đâu cả, thật là muốn điên lên, nhưng thôi cũng còn vài tiếng nữa thì khuất mắt trong lòng anh cũng sẽ được giải đáp, đành kiên nhẫn vậy

- hai người tính khi nào thì kết hôn – Yj lên tiếng

- mình thì muốn cưới ngay nhưng cô ấy thì cứ ko chịu, thật là.....- JP dỗi

- hahah, cậu vẫn như ngày nào JP ạ, rồi cậu cũng sẽ cưới cô ấy mà- woon Bin ko thể nhon cười thêm được nữa

- nhưng cưới sớm vẫn hơn chứ, các cậu ko nghe câu “ cưới vợ phải cưới liền ngay” sao? – JP cãi

- là liền “tay” chứ ko phải “ngay” – JH chỉnh, cuộc nói chuyện của họ làm JD đỏ mặt, cô chuyển chủ đề

- thế JH sunbae và WB sunbae 5 năm qua thì sao, từ hôm gặp lại em chẳng thấy các sunbae nói gì hết?

- bình thường – đó là câu trả lời của JH, rồi anh đánh mắt sang WB – còn cậu, chuyện cũ đã quên hết rồi chứ? Sắc mặt WB bỗng thay đổi khi nhắc về chuyện ấy, mối tình đầu của anh, 5 năm qua anh đi du học chỉ là về bề ngoài, thật sự anh muốn quên cô gái ấy nhưng anh ko thể, nhưng anh biết anh cần phải sống tiếp và sống thật hạnh phúc vì anh tin cô ấy cũng mong muốn điều đó cho anh

- mình đã tốt hơn rồi, mình nghĩ cô ấy cũng mong mình sẽ sống tốt hơn

- cậu suy nghĩ vậy là đúng đấy – JH vỗ vai WB

- thế bây h cậu tính tiếp tục làm 1 Don Juan à? – YJ trêu

- ko, mình sẽ tiếp nhận công ty của ba mình sớm thôi, rồi tới hôn nhân ko như mong muốn, ôi trời, mình chẳng muốn nghĩ đến – WB nhăn mặt làm ai cũng phì cười nhưng lại rất thông cảm cho anh

Sân bay HQ, một cô gái mặc chiếc đầm hồng phấn nhẹ nhàng, mái tóc uốn xoắn nhẹ xoắn xuống hai vai, chiếc kính đen che lấp gần nửa khuôn mặt nhưng nó ko làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên vốn có của cô. Vừa bước xuống sân bay cô đã thu hút ánh mắt của nhiều người nhưng cô ko quan tâm, mối quan tâm duy nhất bây h của cô là tìm những người bạn của mình và “anh”

Từ xa, nhìn thấy GE, JD đã giơ tay ra hiệu cho cô, GE bước tới gần, rồi cô thấy anh, anh cũng đã thấy cô, nỗi nhớ trong lòng cả 2 trời dậy, cố kìm nén nhưng ko thể, GE nhanh chóng chạy lại và YJ anh cũng ko thể đứng yên để nhìn người con gái anh yêu chạy về phía anh mãi được, anh nhanh chóng chạy lại ôm chầm lấy cô. Họ ôm nhau trong niềm vui, niềm hạnh phúc của sự trùng phùng, nước mắt khê lẫn dài trên má GE.

Khê đẩy cô ra, kéo chiếc kính che nửa khuôn mặt của cô ra, anh nhìn thật sâu vào đôi mắt cô, truyền đạt tình cảm thông qua ánh mắt ấy, cô cười với anh, nụ cười như ánh ban mai đây là dấu hiệu cho anh biết cô đã hiểu lòng anh.

- nè, hai người còn định đứng đó đến bao h hả? – JP lên tiếng phá vỡ ko gian lãng mạn của 2 người

- anh thật là...- JD đưa tay nhéo JP làm anh la lên oai oái

GE rời khỏi vòng tay của YJ đến chào mọi người, 2 cô gái ôm nhau hạnh phúc sau 1 thời gian dài ko gặp mặt, họ cùng nhau ra về trong niềm vui. Vậy là chỉ còn 2 mảnh ghép cuối cùng của F4 đang cô đơn, nhưng chắc chắn thiên thần của họ sẽ đến bên họ trong 1 ngày nào đó ko xa.

- em nợ anh 1 lời giải thích đó GE? – YJ lên tiếng khi anh đang đưa cô về
- em biết, và em đã sẵn sàng để trả nợ- GE cười rồi cô bắt đầu câu chuyện- sau khi anh đi du học khoảng vài tháng thì em đã cố gắng để có thể nhận được học bổng du học về ngành giám định gốm, em muốn sau khi trở về sẽ trở thành 1 người xứng đáng với anh hơn cũng như hiểu anh hơn, khi qua đó ban đầu em rất khó khăn nhưng có 1 người đã giúp đỡ em và em đã thành công để trở về đây với anh
- người đó là con trai à? – YJ hỏi với thái độ khó chịu
- Phải, một người rất đẹp – GE chọc YJ, cô biết là anh đang ghen
- vậy sao ko em ở bên đó với cậu ta luôn về đây chi? – YJ giận dữ - anh thật là dễ bị lừa, em chỉ đùa thôi mà – cô phì cười vì thái độ đó của anh- đó là 1 cô gái, cô bé nhỏ tuổi hơn em nhưng có vẻ già dặn hơn, cô bé đã sống ở Nhật trước em gần 3 năm, cũng là người HQ luôn đó anh, thật vui khi được gặp đồng hương ở nơi đất khách quê người
- em đúng là may mắn thật, thế mà làm anh tưởng. Rồi hôm qua nữa chứ, em làm anh tưởng là em quên anh rồi ko thêm ra sân bay đón anh luôn – YJ lại nũng nịu
- biết sao được, em muốn đón anh lắm nhưng lại về trễ hơn anh, thế thôi anh muốn gì em sẽ chịu
- là em nói đấy nhé – YJ mỉm cười, anh đưa tay chỉ vào má ra hiệu cho GE hôn làm cô đỏ cả mặt, nhưng lỡ hứa rồi, với lại đã lâu rồi ko được hôn lên khuôn mặt đó làm cô nhớ. Nhón người lên định hôn vào má anh thì YJ nhanh hơn, anh quay mặt sang, môi họ gặp nhau và nụ hôn áp áp, cuồng nhiệt chất chứa nỗi nhớ của 5 năm qua đang diễn ra. Họ vững tin là có thể cùng nhau bước hết con đường đời này.

Anh tự tin bước đi về phía trước

Anh tin tưởng vào tương lai, vì anh có em

Em là ánh nắng toả sáng trong cuộc đời tâm tối của anh

Em là người vực anh dậy từ hố sâu vô tận

Hơn hết, em là “mùa thu” dịu mát của anh

Và anh biết, anh yêu em.

2. Chương 2

Come back to Seoul

Gần 1 tháng rồi, từ ngày Ga Eun về HQ, GuNi chỉ ở có 1 mình trong căn hộ này, từ ngày ko có GE cô trở nên lười biếng và buồn thả hơn, ít ra cô ko phải lo lắng cho thêm 1 người nữa, và cũng ko lo lắng về công việc bí mật hay thân phận của mình nữa.

Ngày ngày GuNi vẫn đến trường làm GE nghĩ GN vẫn chưa học xong nhưng thật chất cô đã hoàn thành xong chương trình học của mình hơn nửa năm nay, nhưng cô muốn đến trường vì ít ra ở đó cô ít nghĩ lung tung hơn nhờ việc vào thư viện đọc sách. GuNi ko muốn người khác biết cô là Han GU Ni thay vì cái tên hiện h cô đang mang là Choi Gu Ni vì cô có lí do riêng của mình.

- haizz, lại 1 ngày ko biết làm gì, chán thật – cô than thở

Cứ mỗi khi ngồi rảnh thế này cô lại nhớ đến chị của mình, Han Yoo Na, ko biết h đây chị cô ra sao, có khoẻ ko, có vui về ko, có hạnh phúc ko? Hàng loạt câu hỏi đặt ra trong đầu làm nước mắt khẽ rơi trên má GuNi.

Vào một ngày mùa đông lạnh lẽo, ông trời đã cướp đi mất 2 người quan trọng nhất của cô bé 10 tuổi Choi Guni, ông bà Choi đã ra đi sau 1 vụ tai nạn giao thông, cô bé chỉ còn 1 mình trên đời, cuộc sống tưởng chừng như chẳng còn gì, chỉ muốn đi theo cha mẹ mình thì có một người đã cứu vãn đời cô.

Cô được một người mang họ Han đưa về nhà ông ấy, ông ấy nói ông ta là bạn thân của Cha cô và cha cô đã mong ông sẽ chăm sóc cho cô. Cuộc đời của cô bé thay đổi từ đó.

Trong các câu chuyện mà những đứa trẻ hay được nghe thì “con nuôi” luôn là những đứa trẻ bị đối xử tệ bạc nhất, nhưng trong gia đình này thì lại ko như vậy.

- con đừng lo, chúng ta sẽ chăm sóc con thật tốt- ông Han lên tiếng khi dẫn cô bước vào căn biệt thự to như toà lâu đài trước mắt

Vừa vào tới cửa thì 1 người phụ nữ đã chạy đến vào ôm lấy Guni làm cô sửng sốt, có vẻ như bà đã chờ cô bé lâu lắm rồi - con là GuNi à? – bà hỏi khi vừa thả GuNi ra -Con đáng yêu quá, từ nay ta sẽ là mẹ con, hãy cứ gọi ta là mẹ nhé- bà Han mỉm cười nhìn GuNi 1 cách âu yếm làm cho trái tim lạnh lẽo của cô bé 10 tuổi trở nên ấm áp hơn, cô khẽ mỉm cười

Từ xa 1 cô bé đang chạy đến chỗ họ, cô bé chỉ trạc tuổi GuNi thôi, trên mặt cô bé hiện hữ 1 nụ cười sang như ánh nắng

- ah, em Guni đến rồi hả ba? – Cô bé hồ hởi nói

- uh, con phải đối xử tốt với em đấy nhé – ông Han mỉm cười nhìn gia đình mình có thêm 1 thành viên mới

- chào em, chị là YooNa, Han YooNa, chào mừng em đến với gia đình của chúng ta – YooNa vui vẻ nắm tay Guni, 1 chút bất ngờ nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười vì bàn tay ấm áp đó, vì nụ cười đó

- từ nay con sẽ là Han Gu Ni, nhớ nhé là Han Gu Ni – ông Han vừa xoa đầu Gu Ni vừa nói, cô bé chỉ mỉm cười gật đầu

- con đưa Gu Ni lên phòng em ấy nhé – YooNa phấn khởi và kéo ngay GuNi đi, ông bà Han nhìn 2 đứa trẻ mà thấy ấm lòng

Căn phòng đó nằm trên lầu 2 sau khi đi qua hàng trăm dãy hành lang, con đường đó chắc chắn GuNi sẽ còn bị lạc dài dài. Đẩy cửa phòng vào, đó là 1 căn phòng công chúa với đủ mọi tiện nghi và tông màu chủ đạo là đỏ và trắng, màu mà GuNi thích nhất

- đây là căn phòng mà chị và cha mẹ đã chuẩn bị cho em đấy GuNi, em thích chứ? – cô bé nhìn GuNi - Chị ko biết là em thích màu gì và hoa gì nên trang trí theo cách của riêng mình thôi – ánh mắt YN như dò xem phản ứng của cô em mình

- thích, em rất thích – Guni đáp lại – em thích màu đỏ và hoa hồng, em thích hoa hồng đỏ nhất – ánh mắt cô bé sáng lên những tia sáng hạnh phúc

- thật ư? Tốt quá, chị cũng thích hoa hồng nữa, nhưng chị lại thích hoa hồng màu hồng hơn. Chị em mình giống nhau quá – YooNa vui vẻ ra mặt làm GuNi cũng ko giấu được nụ cười- vậy từ nay chị sẽ gọi em là Rose nhé, được chứ?- ánh mắt YN nhìn GN như chờ đợi câu trả lời

- dạ, em rất thích – từ đó, mọi người trong nhà đều gọi Guni với cái tên Rose

Cô bé đó đã có 1 cuộc sống đầy tình thương như lúc nhỏ như thế đó, đó chính là gia đình thứ 2 của cô, thứ quý giá nhất trên đời mà cô có, cô sẽ làm tất cả những gì có thể để ở mãi bên họ - cô bé 10 tuổi đã tự nhủ thế

Tiếng chuông điện thoại kéo cô ra khỏi những suy nghĩ của mình.

- Alô – GuNi mặt mũi lên tiếng, tay đang lau những dòng nước mắt khi này

- chào tiểu thư – 1 người lên tiếng

- Quản lí Park, ông gọi tôi có chuyện gì à?

- thưa tiểu thư, theo như thông tin mật báo thì prince Song đã về HQ rồi ạ, tôi đang chờ chỉ thị mới nhất của tiểu thư- QL Park kính cẩn, đối với GuNi đây có lẽ là người mà cô tin tưởng nhất sau biến cố ấy nhằm giúp cô thực hiện các kế hoạch của mình

- tốt, hãy tiếp tục cho điều tra xem đó là ai. Hãy chuẩn bị cho tôi về Hàn Quốc trong ngày mai, nhớ là giữ bí mật về chuyện đó, đồng thời kiểm cho tôi 1 căn hộ nhỏ, nhớ đừng báo với bất kì ai.
- vâng thưa tiểu thư, mọi thứ tôi sẽ sắp xếp ngay, còn ông chủ, tiểu thư có muốn báo ko ạ?
- đừng nói gì với cha mẹ ta cả.
- tôi biết rồi, chào tiểu thư

Cúp máy và nắm chặt lấy chiếc điện thoại “ thời khắc ấy đã đến rồi đó chị à, chị vui chứ, em cũng vậy” – khẽ mỉm cười chua chát, cô đứng dậy và đi đến tủ quần áo thu xếp đồ

Sân bay HQ

Một cô gái vừa bước ra cổng với 1 bộ đồ Jeans hết sức đơn giản, khuôn mặt bị 1 chiếc kính che khuất nhưng ko làm mất đi vẻ đẹp của cô, ẩn sau chiếc kính đó là khuôn mặt lạnh ko một nụ cười và chất chứa trong lòng cô gái là sự nôn nóng.

Vừa bước tới cổng đã có 1 chiếc xe chờ sẵn, cô bước vào và chiếc xe lướt nhanh trên mặt đường.

Chiếc xe màu đen đỗ tại 1 khu cao ốc cao cấp, cô gái ấy bước xuống cùng 1 người đàn ông

- thưa tiểu thư, đây là chìa khoá nhà, căn hộ 5A lầu 5, mong là cô chủ sẽ thích nó
- cảm ơn, tôi đi đây, có gì liên lạc với tôi ngay nhé- GuNi nói rồi bước về phía toà cao ốc.

3. Chương 3

The first meet

Tại nhà Jun Pyo

- mệt mỏi quá, chỉ còn vài ngày nữa là tới lễ cưới rồi, làm mình chẳng có thời gian nghỉ gì hết – Jandi than thở
- thế mọi chuyện tới đâu rồi, còn phải làm gì nữa để mình giúp cho – Ga Eun lên tiếng động viên bạn
- cũng ko còn gì nhiều, chỉ còn chọn lễ phục và vài thứ lặt vặt nữa thôi, mình có thể tự lo, cảm ơn cậu nhé
- ko có gì- GE mỉm cười
- ya, Jandi à, cô ấy muốn giúp em để lấy kinh nghiệm cho đám cưới của tụi anh đó mà – Yi Jung lên tiếng với vẻ mặt phấn khởi, nhưng chưa đầy 1 phút thì khuôn mặt ấy lại nhả lại kèm theo tiếng hét – áaaa... em làm gì vậy GE, đau anh
- anh đang nói bậy bạ gì thế hả? – GE lên tiếng hăm dọa làm YJ im bật, mọi người thì thi nhau mà cười
- Yoyo, ko ngờ cassanova như cậu mà cũng có ngày thế này đây YJ? – giọng anh pha Hàn của Woon Bin vang lên càng làm tăng hứng cười của mọi người
- hừm, tớ hết là Cassanova rồi, chỉ còn cậu là Don Juan thôi – YJ giận dỗi
- thôi nào mọi người, em đang lo lắng đây, em đang cần thêm phù dâu nhưng chẳng có ai cả, bây giờ tình sao đây – Jandi lại than vãn, có lẽ từ ngày chuẩn bị về làm dâu nhà hô Goo Jandi đã bị mẹ ma nữ hành hạ quá nhiều đến mức chẳng còn hơi sức cho các cuộc vui
- có Ga Eun là được rồi em lo nhiều chi vậy – Jun Pyo lên tiếng
- ko được, anh có đến 3 phù rể trong khi em chỉ có 1 phù dâu, em ko chịu – Jandi thét lên – ko đủ phù dâu thì ko đám cưới gì hết – đây ko biết là lần thứ mấy ngàn jandi ca bài ca này với Jun Pyo

- ya, vậy là bọn anh phải tự kiếm phù dâu ình à – Woon Bin lên tiếng sau khi nhìn thấy ánh mắt Jun Pyo nhìn mình, thật khó mà từ chối thằng bạn thân khi nó nhìn mình như thế

Ji Hoo ko nói gì, anh lẳng lặng đi ra ngoài

- Yo, tên này, chơi với bạn bè thế sao? – Woon Bin nhăn mặt khi chỉ còn lại mình anh ở đó chịu trận, thật ko muốn chút nào nhưng phải làm sao bây giờ, anh kiếm đâu ra phù dâu chứ, nếu là anh trước đây có lẽ đã vợ đại 1 cô người mẫu chân dài nào rồi nhưng từ ngày ấy tới giờ thì không, với lại đây là lễ cưới của bạn anh, nó mang tính quan trọng chứ chẳng phải giỡn chơi. Thật là đau đầu mà Ji Hoo quay trở vào với khuôn mặt tươi tắn hơn

- vậy là chỉ còn cậu thôi đó Woon Bin, tớ đã tìm ra rồi – JH nói mà ko quên kèm theo nụ cười đầy ẩn ý

- ya, cậu kiếm đâu ra mà nhanh thế, đừng đùa với đại nhân Jun Pyo này nhé

- tớ ko rảnh để đùa, rồi cậu sẽ biết, cứ chờ đi

Câu nói của Ji Hoo làm mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai có thể hiểu Ji Hoo đang nghĩ gì cả, đành đợi chờ vậy.

Tiếng chuông điện thoại làm ngắt cuộc nói chuyện của mọi người, là điện thoại của Ga Eun

- alô, tôi là GE đây

.....

- A, GuNi, em về Hàn Quốc rồi sao ?

.....

- rất vui vì được đón tiếp em đó ihii

.....

- ok, chị sẽ gửi địa chỉ cho em ngay, bye

Vừa cúp máy GE hí hửng ra mặt, làm mọi người tò mò

- em vừa nói chuyện với ai vậy ? – YJ hỏi

- anh có nhớ em kể với anh cô bé sống với em ở Nhật ko ? cô bé đã về HQ và muốn gặp em

- vậy 2 người gặp nhau ở đâu ? – YJ thắc mắc

- em nói cô bé đến nhà chúng ta, tối nay chúng ta làm 1 bữa tiệc nhỏ anh nhé – GE nũng nịu, những lúc thế này YJ chẳng thể nào từ chối cô được. (từ khi trở về với vai trò là vợ chưa cưới của Yi Jung thì Ga Eun đã dọn đến biệt thự nhà anh)

-ok, vậy tối nay các cậu đến luôn cho vui nhé- YJ gợi ý

- Ok, bọn tớ sẽ đến – Jun Pyo trả lời cho cả bọn

- yo, lady, anh mong gặp cô bé đó – Woon Bin giả giọng play boy

- con bé ko thích play boy, anh cẩn thận đấy, bọn em về trước đây – Ga Eun cười rồi cùng YJ đi khuất sau cánh cửa

Bên trong phòng WB và JD nhìn nhau cười 1 cách hàm ý, có vẻ như JD sẽ phải làm quen và thân thiết với cô nhóc đó nhanh mới được, trong khi đó Jun Pyo lại chẳng hiểu vợ anh và thằng bạn cứ ngồi nhìn nhau rồi cười cái gì, thực là bức bối, JH chỉ biết lắc đầu vì thằng bạn nóng tính

Tối đó tại nhà Yi Jung

Kính kong.....

- chắc con bé đến rồi – GE hồ hởi

- Unni – tiếng GuNi lanh lảnh, cô chạy đến ôm GE thật chặt, lâu lắm rồi họ mới gặp nhau

Rời nhau ra GE bắt đầu màn giới thiệu

- Đây là So Yi Jung

- Chồng chị đúng ko? – Guni chen ngang

câu nói của GuNi làm GE đỏ cả mặt, trong khi Yi Jung thì cười hì hì tiến đến bắt tay GuNi

- chào em, anh là Yi Jung, rất vui được gặp em, em rất đáng yêu như lời GE nói vậy

- còn đây là Jan Di, bạn thân của chị, bên cạnh chị ấy là Jun Pyo chồng sắp cưới của cô ấy

- A, bộ đôi nổi tiếng của Shinwa đây sao? Em rất hân hạnh được làm quen – Guni liên tục cười từ nãy đến giờ mà không hề hay biết có người ngay từ khi cô bước vào đến bây giờ luôn nhìn cô chăm chăm như người mất hồn

- còn đây là Woon Bin sunbae, bạn của bọn chị- Guni chìa tay ra bắt tay với WB nhưng anh đang đứng bất động 1 cách lạ thường làm GE phải hờ hờ tay trước mặt anh – Woon Bin sunbae

Woon Bin chợt tỉnh, anh mỉm cười nụ cười của 1 Don Juan làm xiêu lòng biết bao cô gái, nhưng Guni lại ko bị nụ cười đó thu hút, cô mỉm cười và bắt tay với anh

[em là cô gái thứ 2 ko bị nụ cười của anh quyến rũ đó cô bé] – Woon Bin mỉm cười với chính mình, có lẽ việc anh chọn về hưu là quyết định đúng nhỉ

Anh ko tin vào tình yêu sét đánh

Anh ko tin vào thứ gọi là định mệnh

Nhưng kể từ lần đầu gặp em

Anh ko muốn tin nhưng vẫn phải tin

Anh đã thật sự bị tiếng sét ái tình

- Hình như F4 hôm nay thiếu vắng 1 ai đó – GuNi nói trong khi đang dáo dác tìm 1 bóng hình

- A, thằng Ji Hoo, thằng này ko biết làm cái trò gì mà chưa tới nữa, nó mà đến anh cho nó lên sao hoá đánh đàn luôn – Jun Pyo nổi nóng , nhưng ngay lập tức anh bị cái liếc mắt thấu tim gan của Jan Di làm cho im bật, có lẽ trên đời này đại nhân Jun Pyo chỉ sợ mỗi vợ thôi nhỉ

- Tổ chưa muốn lên sao Hoả đâu – giọng JH vang từ cửa vào, vừa bước vào nhà đã nghe JP lên giọng rồi

Tiếng nói của Ji Hoo thu hút hết mọi ánh nhìn của mọi người, anh bước vào nở 1 nụ cười của thiên thần

- Oppa – tiếng nói bất ngờ vang lên làm mọi người xoay lại nhìn người đã phát ra 2 từ đó

GuNi mỉm cười thật tươi, JH hơi nhú mày rồi anh cũng mỉm cười, GuNi chạy đến và ôm anh, anh cũng dang tay ra đón cô. Mọi người nhìn nhau 1 cách khó hiểu, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nhìn mặt đám bạn mình JH mỉm cười, anh nắm tay GuNi đi lại phía mọi người

- nè, vậy là sao hả JH? – YJ lên tiếng hỏi

- cô nhóc này là học trò đầu tiên của tổ đấy

Khi GuNi được 8 tuổi, khi đó JH 10 tuổi, cô bé thường ra vào trung tâm nghệ thuật nhà Ji Hoo để học vẽ, nhưng niềm đam mê của GuNi lúc đó là Piano, cô muốn đàn, thích đàn nên cứ mỗi khi tan học cô bé lại đến phòng tập để lén xem 1 chàng trai luôn khoát trên mình bộ cánh màu trắng, mái tóc vàng rực dưới nắng mặt trời và tỏa sáng bên cây đàn Piano màu trắng. Anh thường đàn những bản nhạc rất buồn, có lẽ tâm trạng của anh ko được tốt. Guni thường im lặng ngắm anh như vậy cho đến 1 ngày....

Hôm nay Guni tan học sớm hơn mọi hôm 1 chút, cô lại đến phòng tập piano, nhưng buồn thay hôm nay anh lại ko có ở đó, 1 chút thất vọng trong lòng cô bé 8 tuổi

- ngày nào cũng đứng đây nghe lén người khác như thế à? – 1 giọng nói vang lên từ sau lưng làm cô bé thoát giật mình

cô nhận ra anh ngay sau khi quay lưng lại tìm nơi phát ra giọng nói ấy - ko, em chỉ..... E...m.mm..... xi.....n lỗ.....iiii - GuNi áp ứng mãi mới thành câu

- cô thích chơi đàn à? - anh hỏi nhưng khuôn mặt vẫn lạnh tanh như vậy

Khẽ gật đầu, Guni cảm thấy sợ hãi với người này, anh lúc này ko giống như thường ngày

- vậy thì vào đi, tôi sẽ dạy cho - anh chàng nói rồi bước nhanh vào trong, Guni khẽ bước theo sau, thật bất ngờ vì có ngày thiên thần lại dễ dàng nhận lời người khác như vậy.

Kể từ ngày hôm đó, sau những h học vẽ Guni thường đến phòng tập đàn để Ji Hoo dạy đàn, cô học nhanh và đàn rất hay điều đó làm JH hài lòng .

Đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất kể từ ngày JH mất đi cha mẹ, cô bé như 1 nguồn động viên mới cho anh, 1 người em gái, 1 người thân mới.

Nhưng 2 năm sau GuNi đột ngột mất tích ko 1 chút tin tức, JH đã đi tìm nhưng vẫn chỉ là 1 con số ko tròn trĩnh. Điều đó làm anh thất vọng thêm 1 lần nữa, vậy là lần thứ 2 trong đời người thân của anh đã bỏ anh ra đi.

Mãi cho đến 6 năm sau, trong 1 lần đi ra nước ngoài anh mới tình cờ gặp 1 cô bé, 1 cô bé gợi cho anh sự quen thuộc, và họ nhận ra sau. Guni đã kể cho anh nghe về vụ tai nạn của cha mẹ cô, sau đó cô đã ra nước ngoài sống và bây giờ cô sống 1 mình, kể từ đó họ giữ liên lạc với nhau. Và cuộc hội ngộ ngày hôm nay ko quá là bất ngờ với anh

- vậy mà cậu giấu bọn tớ nhé- giọng woon Bin vang lên ko mấy là vui vẻ

- thế mà em cũng chẳng nói cho chị biết nữa, con bé này - GE giận dữ

- em xin lỗi unni, tại unni ko hỏi nên em ko nói chứ bộ ihih - Guni đối đáp

- Thế Guni này, em định ở lại đây bao lâu? - Jandi lên tiếng cho kế hoạch của mình

- em chưa biết chị à, em là đứa ko ở yên 1 chỗ, nhưng nếu có chuyện thì em sẽ ở lại, mà có chuyện gì hả chị?

- uhm thì là..... em có thể làm phụ dâu trong đám cưới của chị ko Guni ? - Jandi dè dặt

- ah, cái đó thì..... em rất sẵn lòng, chỉ sợ làm chị thất vọng thôi ạh - Guni cười

- đừng lo, em rất đáng yêu mà, chị rất mến em Guni à. Vậy em với Woon Bin làm 1 cặp trong hôm đó nhé- Jandi đề nghị

- Hả ?????????? - Woon Bin và GuNi đồng thanh

- thì chẳng phải chỉ còn có mỗi Woon Bin ko có người đi cùng thôi ư? Vậy em giúp chị nhé Guni - Jandi nài nỉ

- Nhưng em muốn đi chung với oppa cơ - Guni phụng phịu, một người từ nãy đến giờ lòng đang rối bời, bực bội, khó chịu mà ko lí giải được lí do bây h lại càng nóng hơn

- vậy em ko thích anh sao?- Woon Bin lên tiếng 1 cách bình tĩnh nhất có thể nhưng ko thể qua mặt 1 người, người đó khẽ mỉm cười 1 cách kì bí

- ko phải..... vì em thích đi chung với oppa- Guni giải thích

- Guni, nè, anh đã có người đi cùng rồi, vậy em đi với WB đi nhé, anh xin lỗi - JH đang tạo cơ hội cho thằng bạn thân

- đi nhé GuNi - cả GE và JD cùng nài nỉ, đến nước này thì GN đành phải chấp nhận

- vậy là xong, chỉ cần đi thử áo cưới và chụp ảnh rồi lễ cưới, đám cưới của Jun Pyo đại nhân sẽ hoàn hảo nhất hahah - Jun Pyo đang tự mãn- mà JH, cô gái của cậu khi nào mới xuất hiện thế?

- ya cái anh này, ngồi xuống - Jan Di gắt lên

- cứ chờ đi - JH cười vì sự nóng nảy đến tột độ của thằng bạn, xem nó mong đám cưới lắm rồi.

Anh là người em đã thầm yêu
Em ko biết chính xác đó có phải là yêu ko
Nhưng khi bên anh em thấy mình hạnh phúc
Khi gần an hem cảm thấy lòng mình ấm lại
Và hơn hết là em muốn anh biết tình cảm của em.

4. Chương 4

Han YooNa

Sáng sớm hôm sau, Woon Bin đã dậy từ rất sớm, anh muốn có nhiều thời gian hơn để nói chuyện với YooNa, người con gái đầu tiên anh yêu thật lòng, người con gái chỉ thích hoa hồng màu hồng

Ngôi mộ nằm trên 1 đồi cỏ xanh bên cạnh một vườn hoa hồng màu hồng, loại hoa mà cô yêu thích nhất, Woon Bin đã cho người trồng nó trước khi anh đi Ý du học.

Ngồi trước ngôi mộ duy nhất trong thảo nguyên đó, hình ảnh một người con gái có nụ cười như ánh ban mai trên ngôi mộ làm WB mỉm cười trong nước mắt, đã lâu rồi anh mới khóc lại, cảm xúc của anh luôn được anh cẩn thận giấu kín vì anh biết người con gái này luôn mong anh sẽ mãi mỉm cười

- oppa àh, nếu 1 ngày nào đó em ko còn ở bên cạnh anh nữa thì anh cũng phải mỉm cười thật tươi và sống thật tốt anh nhé- YooNa nói khi họ đang đi dạo trong công viên

- này, anh sẽ ko bao giờ để em xa anh đâu cô bé ngốc – Woon Bin nói và cốc nhẹ vào đầu cô

- em đang giả dụ mà, nào, hứa với em đi anh – cô đưa tay móc néo với anh

anh mỉm cười vào néo tay với cô, thật là ko có gì có thể làm anh từ chối em.

- Vậy là cái ghé tay và lời hứa hôm đó đã trở thành sự thật rồi em nhỉ? Anh đang cố thực hiện lời hứa với em đây nhưng sao anh thấy khó quá.

- Có lẽ thiếu em làm cuộc sống của anh mất đi 1 cái gì đó thật là quan trọng, anh cảm thấy khó chịu khi bản thân mình ko thể giữ được em, ko bảo vệ được cho em, anh thấy mình vô dụng Yoo Na à. – nước mắt lại rơi trên khuôn mặt anh

- Anh hứa với em đây là lần cuối cùng anh khóc vì chuyện này, vì vậy em hãy yên tâm ở nơi ấy nhé, anh nhớ em nhiều lắm, em sẽ luôn hiện hữu trong tim anh, YooNa à.

Mỉm cười và anh lại nhớ đến ngày đó, cái ngày mà anh tỉnh lại sau 1 thời gian hôn mê tưởng như bất tận vì tai nạn sau cái chết của YooNa, anh muốn đi cùng cô, thật sự là như thế .

Trong giấc mơ của Woon Bin

- YooNa à, chờ anh với, anh đang đến với em đây, đừng bỏ anh – Woon bin chạy theo hình bóng của cô gái mặc chiếc đầm màu trắng tinh khiết như sương mai

- ko Woon Bin à, anh ko thể theo em, anh phải ở lại, anh phải sống vì anh còn có gia đình, bạn bè, họ luôn quan tâm và lo lắng cho anh, và nhất là anh phải sống để thực hiện lời hứa với em, nhớ chứ?

- YooNa yang, anh..... anh ko thể sống thiếu em

- ko, anh có thể, chắc chắn. Rồi 1 ngày sẽ có 1 thiên thần đến và xoa dịu nỗi đau này của anh, hãy sống vì em, sống hạnh phúc luôn phần của em anh nhé – YooNa quay đầu đi về phía ánh hào quang đang lan toả và cô biến mất ngay sau đó

- anh sẽ sống hạnh phúc luôn phần của em YooNa yang, anh hứa đấy, em sẽ mỉm cười và nhìn anh chứ, anh yêu em, thật sự yêu em

Woon Bin ngồi nhìn ngôi mộ thật lâu như để lưu giữ mãi hình ảnh cô trong tim, anh đã ko còn khóc, thay vào đó là 1 nụ cười, nụ cười ấm áp làm người con gái kia yên lòng

- Em nói là thiên thần sẽ đến với anh, thế sao anh chưa thấy vậy YooNa, em đang lừa anh đúng ko? – Khẽ mỉm cười – đến giờ anh phải đi rồi, anh sẽ đến gặp em sau nhé, tạm biệt em

Anh đứng dậy ra về mà ko hề hay biết ở 1 nơi nào đó trên ngọn đồi, 1 cô gái với chiếc váy màu trắng đang đứng nhìn theo từng bước chân của anh, khẽ mỉm cười và nói:

- thiên thần của anh đã xuất hiện rồi, hãy biết nắm bắt tình yêu này anh nhé, và đừng quên lời hứa mà anh đã hứa

Rồi cô biến mất nhanh như lúc đến, ko 1 dấu tích về sự tồn tại đó. Woon Bin cảm nhận được có ai đó đang nhìn anh , khẽ quay đầu lại, ko có ai ,nhưng anh vẫn mỉm cười

[là em phải ko YooNa, cảm ơn em nhiều lắm Han YooNa, tình yêu của anh]

Em ko thể ở bên anh

Vì em là một cơn gió

Đừng làm em như là ko khí

Vì gió đi sẽ ko bao giờ quay lại

Nhưng ko khí sẽ luôn bên anh

Sẽ có ngày anh nhận ra.

Cũng tại ngọn đồi đó, ngay sau khi chiếc Lotus màu vàng vừa chạy đi 1 lúc thì 1 chiếc xe màu đen bóng loáng dừng lại. Một cô gái từ trên xe bước xuống, cô ăn mặc rất giản dị : quần jean, T-shirt, áo khác ngoài và chiếc kính che nửa khuôn mặt, mái tóc búi gọn gàng phía sau. Cô bước nhanh về phía ngọn đồi, nơi ngôi mộ của chị cô đang ngự trị.

Khá bất ngờ vì đóa hoa hồng đặt trên mộ của chị mình, GuNi dáo dác nhìn xung quanh xem có ai ko?

[đã có ai đến đây rồi à? Người ấy biết chị thích hoa hồng ư?]

Ko nghĩ ngợi thêm nhiều, GN đặt bó hoa của mình xuống sát bó hoa khi nãy, cô nhìn chị mình và mỉm cười

- chị à, 5 năm rồi đúng ko? Em xin lỗi vì 5 năm qua ko lần nào về thăm chị được cả, chị tha thứ cho em nhé..... em biết là chị sẽ tha thứ cho em mà- đằng sau chiếc kính đen nước mắt bắt đầu đọng trên khoé mi của cô gái, nó đang trào trực tuôn ra

- Ngày đó chị ra đi nhanh quá, nhanh đến mức em còn chưa kịp gặp mặt chị lần cuối nữa chị à, đến cả đám tang của chị em cũng ko được dự, em buồn lắm, nếu thời gian có thể quay trở lại thì những năm đó em sẽ ko ra nước ngoài mà bỏ Shine lại ình chị quản lí đâu, em cũng sẽ ở bên chị và bảo vệ chị, hay ít nhất em cũng có thể nhìn thấy chị lần cuối.

Nước mắt bắt đầu rơi ngày 1 nhiều trên khuôn mặt bé nhỏ đó, cô khóc vì sự hối hận của mình, cô trách người đã đem chị em cô xa rời nhau và cô trách chính cô vì quá ích kỷ, chỉ biết du lịch chơi bởi chứ chưa bao giờ chú ý đến Shine.

Sân bay Hàn Quốc, bóng dáng 2 cô gái đang đứng ôm nhau, họ mỉm cười nhưng trong mắt họ chan chứa nỗi buồn

- em đi thì nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, chị sẽ thường xuyên gọi điện cho em – YooNa ôm em mình thật chặt

- em biết rồi chị à. Em xin lỗi vì để Shine lại cho 1 mình chị, thật sự em ko muốn, ba đã từng nói em phải giúp chị mà em lại... – GuNi buồn buồn

- ko sao mà, em cứ du lịch thoả thích đi, học hỏi nhiều sau này em sẽ giúp ích được nhiều cho chị hơn mà, khi ấy trả ơn chị cũng ko muộn đâu – YN cười làm GN cười theo - ok, em sẽ học thật tốt chị nhé, em đi đây, tạm biệt chị- GN chào chị mình rồi tiến về phía phòng kính

Han Gu Ni, con nuôi nhà họ Han quyết định ra nước ngoài du học năm 13 tuổi, cô muốn nâng cao kiến thức của riêng mình và có thể thoả chí du lịch cho chính mình. Nhà họ Han đồng ý cho sự ra đi của cô vì họ ko muốn ràng buộc đứa con thứ 2 của mình, YooNa sẽ trở thành người thừa kế tập đoàn Shine trong tương lai và GuNi cũng muốn giúp chị mình. Cô ra đi với hồ sơ giấy tờ lấy tên Choi Gu Ni, tên thật của cô, và từ đó, mọi tung tích của cô đều được nhà họ Han giấu kín, vì họ ko muốn GuNi gặp bất kì nguy hiểm nào.

2 chị em xa nhau nhưng ngày nào cũng nói chuyện với nhau, cả 2 dường như nói mãi mà ko hết chuyện, họ cứ như là chị em ruột .

Hơn 4 năm sau

- GuNi à, em có thể sắp xếp về Hàn Quốc được ko? Chị muốn giới thiệu cho em bạn trai của chị - YooNa hết sức vui vẻ

- ya, vậy là ba mẹ đã biết phải ko nên chị mới kêu em về chứ gì? Chị mong cưới đến thế à – GN trêu chọc chị mình

- ko có mà, chẳng qua là chị muốn em biết thôi mà – YN đỏ mặt

- Chị có thể cho em xem hình và biết tên, đâu cần em phải về đâu chứ

- nhưng chị muốn em về cơ, lâu lắm rồi chẳng gặp em, chị muốn gặp em cơ – YN không nhẽo

- hahaha, em thua chị rồi, nhìn vào người ta lại tưởng em là chị chị đó, em sẽ sắp xếp để về HQ- GN hứa

- thật chứ Rose, em sẽ về đúng ko – YN mừng rỡ ra mặt

- ok em hứa

Nhưng dường như ông trời rất hay phụ lòng người, những ngày bình yên cứ trôi qua nhẹ nhàng như dầu hiệu trước 1 cơn bão lớn

Còn 2 ngày nữa là Rose về, YooNa cảm thấy phấn khởi vô cùng. Diện 1 bộ cánh đơn giản, cô nhanh chóng rời khỏi nhà đến ILSim để gặp Woon Bin- bạn trai cô, hôm nay là kỉ niệm 1 năm ngày họ hẹn hò. Chỉ cần qua đường nữa là cô sẽ đến cổng ILSim thì

.....ĐỪNG-tiếng sung vang lên làm mọi người náo loạn.

Cô gái vô tư khi nãy ngã ngay xuống đất sau tiếng súng, nụ cười trên môi cô vụt tắt và cô cố lắm bầm nói 1 cái gì đó.

YooNa nhanh chóng được đưa vào bệnh viện, nhà họ Han như đang điên loạn lên, GuNi nghe tin đòi về ngay lập tức nhưng ông Han ko cho phép

- Ba, làm ơn, còn cần về gặp chị ngay lập tức – GuNi như đang gào lên trong điện thoại

- ko được, ta biết con lo lắng nhưng con làm ơn nghe lời ta, đừng về, một mình YN là đủ rồi, con về ta ko biết sẽ có thêm chuyện gì xảy ra nữa Rose à, ở nước ngoài là nơi an toàn nhất của con hiện nay, hãy ở yên đó cho đến khi ta tìm được kẻ đã giết chị con – Ông Han khuyên nhủ GuNi- Con hãy giúp ta, đó là lời cầu khẩn của ta Rose à – Nước mắt đang lăn tròn trên đôi má của 2 cha con Nghe lời ba là những gì mà GN làm được lúc đó. Cô đã ở lại trong đau khổ dằn vặt vì sự ra đi của chị mình, cứ ngỡ cô sẽ sống như thế mãi nhưng GN là 1 cô gái mạnh mẽ, cô ý thức được mình là người sẽ phải thừa kế Shine giúp ba mình, vậy nên chỉ sau 1 đêm với quyết định của chính mình cô vùi đầu vào học hành để trở thành 1 sinh viên giỏi nhất trường đại học, bên cạnh đó cô cho người điều tra về cái chết của chị mình, cô sẽ trả thù người nào đã lấy đi YN của cô.

- chị à, 5 năm qua em đã biết người đó là ai, nhưng hấn chưa ra mặt chị à, em hứa là sẽ trả thù, em cũng hứa là sẽ sống hạnh phúc luôn phần của chị, chị yên tâm nhé. Một thời gian nữa thôi chị sẽ thanh thản hơn.

Quệt đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mi, GN quay trở về phía chiếc xe màu đen bóng loáng. Trên ngọn đồi cô gái với chiếc áo đầm trắng lại xuất hiện, nhìn theo bóng cô em gái

- GuNi à, em đang sai lầm, đừng lún vào nó hơn nữa. Hãy sống cuộc sống của mình và hãy xoa dịu nỗi đau của chàng trai ấy giúp chị nhé – cô gái lại biến mất như 1 cơn gió

Quá khứ là quá khứ

Hãy chôn chặt nó đi

Cùng hướng về tương lai

Và hãy sống vì hiện tại

Đừng để mắc sai lầm, em nhé.

5. Chương 5

The last Angel

Ji Hoo đã lên đường sang Mỹ dự hội nghị và hứa sẽ trở về trước đám cưới của Jun Pyo và Jan Di.

Hôm nay 3 cô gái hẹn nhau đi mua sắm 1 số thứ cần thiết và đi ăn

- chị Jandi này, người sẽ xuất hiện chung với anh JH trong đám cưới của chị là ai vậy? – GuNi hỏi sau một thời gian bối rối muốn hỏi nhưng rồi lại thôi

- chị cũng ko rõ nữa, anh ấy chỉ nói khi đó sẽ biết, làm bọn chị tò mò chết đi được- Jandi vui vẻ trả lời dường như ko quan tâm đến vẻ mặt hơi thất vọng của GuNi

- vậy ả? – Guni thở ra

Dường như nhận thấy sự bất thường từ phía cô em nhỏ, GE liền hỏi – em thích JH sunbae hả GuNi?

- dạ..... chị..... Nói gì vậy ihihi, ko ko..... – GuNi cố giấu nhưng gương mặt đỏ như trái cà chua đã tố cáo cô

- ya...con nhóc này, đừng có giấu bọn chị, khai mau đi nào – JanDi và Ga Eun vện hỏi

- ko mà. Ah, cái áo kia đẹp quá, em muốn thử nó – Guni nhanh chóng đánh trống lảng đi

Nhưng GuNi còn quá non nớt so với 2 bà chị “cáo già” của mình, 2 cô nhanh chóng dồn GuNi vào thế bí với màn tra khảo có 1 ko hai của mình

- Nói mau GuNi, đừng giấu nữa, khuôn mặt em đã nói lên tất cả hahah – Cả 2 cùng cười 1 cách man rợ

- Thì em..... - GuNi ấp úng

- em thế nào – Jan Di cười với gương mặt gian tà

- em..... thích JH sunbae – GuNi tự thú trước

- Yeah, phải thế chứ cô bé hahah, vậy mà em dám giấu bọn chị à- Ga Eun ma mãnh

- ko, chỉ là..... em ko biết oppa có thích em ko?

- Sunbae rất quan tâm đến em đó GuNi, thế nên em có thể hy vọng- 2 cô gái vỗ vai động viên GuNi, cả 3 cùng nở những nụ cười thật tươi

Nhưng cuộc sống lại ko đơn giản như thế, đặc biệt là tình yêu, khó ai có thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

Tối nay mọi người tập trung lại nhà Jun Pyo ăn tối, sau bữa tối họ ngồi trò chuyện vui vẻ với nhau sau 1 ngày làm việc căng thẳng, lúc này đây F4 mới thật sự là chính con người họ

- ya, còn 3 ngày nữa là đám cưới rồi mà cái thằng Ji Hoo chẳng thấy đâu, nó đi biệt tích chẳng thấy tăm hơi mấy bữa nay rồi, nó mà ko về dự đám cưới của tớ thì nó chết chắc rồi – Jun Pyo tức tối

- Yo men, bình tĩnh nào, cậu làm thế thì thằng đó nó có về ko, nó đã hứa sẽ về trước hôn lễ của cậu mà, mà trước hôn lễ 1 tiếng cũng là trước – Woon Bin cười cười làm Jun Pyo càng bực bội hơn

- này, tớ ko đùa đâu đấy, nó mà ko về thì tớ sẽ cho nó lên sao Hoả

- đánh đàn Violong luôn chứ gì, khổ thật, có mấy câu đó mà cậu cứ nói mãi ko biết chán – Yi Jung lắc đầu mà kể cũng lạ, 4 năm gần đây thằng đó thường xuyên đi Mỹ hơn trước nhỉ, hồi đó thấy nó hay đi Pháp vì gia đình nó còn 1 viện âm nhạc bên ấy, còn bên Mỹ nó có gì phải làm đâu? – Yi Jung thắc mắc

- thì sunbae ấy có vài buổi hội thảo bên ấy mà – JanDi giải thích hộ Ji Hoo

- hội thảo gì mà miết thế ko biết, tháng nào cũng đi, lại còn đi gần cả tuần nữa chứ - Jun Pyo lườm – anh sẽ cho đẹp hết cái đồng hội thảo đó nếu nó ko về đúng hẹn ,

O w.. – Jun Pyo hét lên khi bị JanDi nhéo 1 cái thật đau vào hông

- anh đừng có cái gì cũng động tay động chân, ngồi im đi nghe chưa – Jan Di cảnh cáo, mọi người lại phì cười trước đôi vợ chồng này

- Thế GuNi, em có biết lí do ko ? – Ga Eun nhanh chóng quay sang GuNi - em cũng ko rõ, chỉ thỉnh thoảng em với oppa mới liên lạc nhưng cũng chẳng nghe oppa nhắc gì đến chuyện đó – lạ nhỉ, thằng này càng lúc càng mờ ám – Woon Bin gãi cằm suy nghĩ

- các cậu đang nói xấu sau lưng tớ đấy à? – giọng nói vang lên làm mọi người tập trung hướng nhìn ra cửa, là Ji Hoo, anh đã về với 1 bóng dáng theo sau

- ya, cái thằng, về mà chẳng nói thật là, thế bóng hồng nào đang đi sau lưng cậu thế kia? – WB thắc mắc, dường như thắc mắc của anh cũng chính là thắc mắc của mọi người.

GuNi đang mỉm cười thật tươi định chạy đến ôm lấy JH như thường lệ thì bỗng cô sượng lại khi thấy bóng dáng 1 người con gái núp sau lưng Ji Hoo. Mọi người cũng nhìn nhau để hỏi xem đó là ai. Ji Hoo mỉm cười

- em có thể ra rồi đó, đừng làm mọi người tò mò quá kéo chúng nó lại chịu ko nổi

- Hiiiiiiiiiiiiiii, chào mọi người – Một cô gái với dáng người nhỏ nhắn nhảy xổ ra từ sau lưng Ji Hoo

- Ha Jea Kyung unni – cả JanDi và Ga Eun cùng reo lên 1 lúc

- Chào 2 em, lâu quá ko gặp, nhớ quá đi mất – cả 3 cùng ôm lấy nhau, đã lâu rồi họ ko gặp nhau hay liên lạc nhiều vì Jea Kyung phải tiếp quản JK, công việc của cô lúc nào cũng ngập đầu

-Này Khỉ, cô quay về chi vậy??????? – Jun Pyo quát lên nhưng dường như chẳng gây được sự chú ý của ai cả. Mọi người chỉ nhìn JP và cười

6. Chương 6

Don't understand

GuNi đứng nhìn họ, với những dấu chấm hỏi to đùng.

Woon Bin đi đến và nói nhỏ vào tai cô

- JK là vợ chưa cưới cũ của Jun Pyo vì 2 gia đình có hôn ước, nhưng sau đó đám cưới bị huỷ bỏ do JK phá, kể từ sau đó JK biến mất về Mỹ, cô ấy xem Jan Di và Ga Eun như em ruột vậy đó.

[chị ấy thật đáng yêu, ko biết giữa chị ấy và oppa có quan hệ gì nhỉ?] – GuNi khẽ thở dài

Jea Kyung tiến đến chỗ GuNi – em là GuNi đúng ko? Chị có em anh Ji Hoo nói nhiều về em, em quả là đáng yêu như anh ấy nói. Rất vui được làm quen với em, chị là Ha Jea Kyung

- chào chị, em là Choi Gu Ni – cô cũng máy móc đáp lại

- chị có nghe anh JH kể em là học trò đầu tiên của anh ấy, chị cũng được biết là em có sang tác 1 ca khúc dành riêng cho người em yêu đúng ko? Thật lãng mạn, chàng trai nào phải may mắn lắm mới được em tặng ca khúc đó đấy – JK niềm nở

[oppa, anh đã kể cho chị ấy nghe nhiều thế ư? 2 người thân nhau thế ư?] – trái tim GN đang thổn thức, nó làm cô cảm thấy khó chịu, những giọt nước mắt đang dần hình thành trên khoé mi

Một chút đau xót, 1 chút nhói ở trái tim, cảm xúc của GuNi như khó kìm lại được lúc này

- dạ, chị nói quá ạ. À, em cảm thấy hơi mệt, em xin phép về trước ạ - GuNi khéo léo trốn tránh

- anh đưa em về - Woon Bin hiểu chuyện 1 cách nhanh nhất

Họ cúi chào mọi người rồi ra về, Jan Di và Ga Eun cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng 2 cô gái ko biết phải làm sao hơn vì tình yêu là do mỗi con người lựa chọn mà.

Họ cảm thấy buồn cho GuNi nhưng cũng vui cho Jea Kyung, thật là khó khăn khi họ là những người đứng giữa

Trên xe Woon Bin

- em buồn thì cứ khóc, đâu cần phải kìm nén cảm xúc của mình như vậy đâu – WB lên tiếng sau 1 hồi im lặng

- em ko muốn khóc, chỉ là cảm thấy đau lòng thế thôi

- anh hiểu con gái mà, cứ khóc đi, anh ko nói cho ai biết đâu – WB tiếp tục đề nghị

- em ko phải là kiểu con gái mềm yếu như mấy cô người mẫu của anh đâu sunbae à – GuNi nói với giọng cứng nhắc ko chút cảm xúc

- thật là, em là 1 cô gái thật khó hiểu đấy – WB thờ dài

- khó hiểu? ý anh là gì – Guni quay lại nhìn Bin - lúc thì em cứ như 1 cô công chúa mềm yếu hay không nhẽ, khi lại mạnh mẽ đến bất bình thường, khi đang vui tự nhiên lại buồn xo cái mặt ra đó mà chẳng ai biết lí do, anh nghĩ em sẽ thấy mình ko bình thường chứ - WB bật cười

- cái gì cũng có lí do của nó sunbae à – GuNi nói với giọng điệu buồn bã

Nhưng cũng đúng thôi, quá khứ là thứ đã tạo nên 1 Han Gu Ni như ngày hôm nay mà, ông trời cho cô những giây phút hạnh phúc tưởng chừng như mãi mãi nhưng rồi nó đột ngột ra đi đến mức cô ko thể ngờ đến, nhanh đến nỗi khi cô chưa kịp hoảng hồn thì mọi thứ như đã chưa từng xảy ra.

Bản chất GuNi là 1 cô gái hiền lành, thích du lịch, khám phá và mộng mơ nhưng đôi khi cô phải sống với thực tại đau khổ, người ta thường nói sự thật là khổ đau cơ mà.

Và cô bé này đang sống giữa cả 2 thế giới, cô luôn muốn bày tỏ mọi niềm vui và ước muốn của mình để sống thật vui vẻ, nhưng có 1 cái gì đó trong tâm hồn cô luôn thôi thúc cô tìm ra kẻ đó, kẻ đã giết chết YooNa vào ngày hôm đó, đó là Prince Song, cô thể sẽ trả thù, có vẻ như lí trí ngày càng làm chủ chính con người GuNi.

Miên man với dòng suy nghĩ của chính mình mà GuNi ko để ý nãy giờ vẫn có 1 người đang nhìn cô, anh nhìn cô với ánh mắt đầy đau khổ, nhưng chính bản thân anh lại ko rõ tình cảm ấy là gì?

Là sự quan tâm 1 cô em gái hay là tình yêu? Anh ko tin mình lại có thể yêu sau cái chết của YooNa, nhưng tại sao anh lại thấy nhói ở tim khi cô bé ngồi ngay bên cạnh anh đau buồn chứ.

2 người 2 dòng suy nghĩ khác nhau, 1 bên không nhận ra kẻ thù của chính mình đang ở rất gần, 1 bên ko biết rằng đây chính là Soulmate của đời mình. Rồi câu chuyện của họ sẽ đi đến đâu?

- Em đừng buồn, anh nghĩ chắc họ chỉ là bạn bè gặp nhau rồi cùng về dự đám cưới của Jun Pyo thôi, F4 bọn anh đi với 1 cô gái đầu phải chuyện lạ đâu, đừng suy nghĩ nhiều quá nên đi ngủ sớm đi, sang mai anh sẽ sang đón em đi thử đồ - Woon Bin an ủi GuNi trước khi cô xuống xe đi vào nhà

- em biết rồi, cảm ơn sunbae – GuNi cúi chào WB rồi vào nhà

- thật ko biết thằng đó đang làm gì nữa, haiz – WB khẽ thờ dài khi GuNi đã khuất bóng sau cánh cửa.

Anh đang tự dối mình

Anh ko hề yêu em

Nhưng anh biết mình đã sai

Vì con tim anh lên tiếng

Nó run động vì em.

7. Chương 7

Tear

Sáng sớm hôm sau tất cả mọi người đã có mặt tại cửa hàng áo cưới lớn nhất Seoul

- thật là cái thằng này, mới sáng sớm mà đã bị nó dựng dậy đi đến đây – WB làu bàu vì bị Jun Pyo dựng dậy từ rất sớm

- tính thằng đó vốn nóng nảy mà – Ji Hoo bồi thêm

- thằng ấy đâu rồi nhỉ, tụi mình đã thay lễ phục xong hết mà chẳng thấy bóng dáng nó – Yi Jung ngán ngẩm

- yo guys, tớ nghĩ là mấy người thợ đang cố đuổi thằng cái đầu xoắn tít của nó nên mới lâu thế đấy hahah- Cầu nói đùa của WB làm 2 người kia cười đau cả ruột trong khi có 1 kẻ từ xa lại đang tức xì khói tiến về phía họ

- ya, ai cho phép các cậu nói xấu đại nhân đây hả? – Jun Pyo tức tối hét

- thôi cho bọn tớ xin, đùa thôi ấy mà – Yi Jung xoa dịu cơn nóng của thằng bạn – nhưng có vẻ như họ vô vọng trong việc đuổi mái tóc đỏ thì đúng hơn đó Bin à – JP ngay lập tức bị 1 gáo nước lạnh từ thằng bạn, cứ ngỡ nó an ủi mình ai dè. Cả bọn phá lên cười.

Trong khi đó bên trong phòng thay đồ

- Jan di à, em đẹp quá, thế này thì ko uống phí công sức của chị nhỉ? – Jae Kyung đùa

- đúng đấy chị à, chị rất đẹp – GuNi thêm vào và GE gật đầu tán thành

- thật ko? Mình thấy cả 3 cũng rất đẹp – JanDi cười tươi

- oh, ko dám qua mặt cô dâu đầu phu nhân à – Ga Eun trêu Jan Di

- cậu thật là.....- Jan Di tươi cười với những người bạn của mình, cô thật sự cảm thấy hạnh phúc.

Tấm rèm phòng thay đồ được kéo ra, xuất hiện đằng sau đó là cô dâu trong chiếc áo cưới màu trắng tinh khiết như sương mai, chiếc áo cổ rộng làm lộ ra đôi vai trần trắng nõn nà của Jan Di.

Sát bên cô là Ga Eun với chiếc áo phụ dâu màu tím than ngang gối. Jae Kyung lại mặc một chiếc váy màu xanh biển trong khi GuNi đang khoát trên mình bộ váy màu đỏ quuyến rũ.

3 người ba màu nhưng rất đặc biệt là kiểu dáng giống nhau tạo nên sự đồng bộ giữa họ, những gam màu đậm của phụ dâu như đang làm nền cho chiếc áo cưới màu trắng của cô dâu, thật sự rất nổi bật.

F4 nhìn họ ko rời mắt, các anh ấy ko thể tưởng tượng được các cô gái lại có thể lòi cuồn, hấp dẫn đến như thế, họ đứng sững nhìn các cô gái của mình cho đến khi tiếng Jae Kyung vang lên - này các anh bị sao thế? Ji Hoo, sáng nay dậy sớm quá nên anh thiếu ngủ à?- Jae Kyung chạy đến bên anh

- à, ko..... anh vẫn khỏe - JH quay sang hướng khác tầng hắng giọng, F3 nhanh chóng lấy lại phong độ, Guni có 1 chút thất vọng

Họ di chuyển đến studio, vì Jandi muốn có 1 bộ ảnh cưới với đầy đủ các phụ rể và phụ dâu, những người bạn yêu quý của mình, đó chắc chắn là thời khắc mà cô hạnh phúc nhất

Họ cùng nhau xuất hiện trong các tấm hình, đứng theo cặp và thật vui vẻ trước ống kính, những hành động tự nhiên nhất của họ được nhiếp ảnh gia lưu lại 1 cách khéo léo.

- Họ thật đẹp đôi nhỉ? – Jae Kyung nói nhỏ với Ji Hoo khi họ đứng nhìn cô dâu chú rể chụp hình

- Phải, họ sinh ra là dành cho nhau- JH mỉm cười

- Anh vẫn còn cảm giác hối hận? – JK hỏi bằng giọng

- Ko, anh ko còn hối hận, anh vui cho họ, còn em? – JH chuyển ánh mắt sang nhìn Jea Kyung

- Em cũng vậy, từ lâu em đã nhận ra mình ko còn yêu JP nữa rồi – JK khẳng định

-- Ji Hoo ko nói gì, anh chỉ mỉm cười với cô

Đứng gần họ từ nãy giờ GuNi đã thấy hết, cô cảm thấy nhói lòng trước cử chỉ thân mật của họ, thật khó chịu khi thấy người đàn ông mình yêu đang tình tứ bên người khác.

Em thật sự muốn khóc

Nhưng em ko thể khóc

Vì khóc là yếu đuối

Và em cần mạnh mẽ.

8. Chương 8

And I know I love you

Một bàn tay đặt lên vai GuNi và kéo nhẹ cô vào lòng, Woon Bin lấy khăn nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt đang trực trào ra

- đừng khóc, sẽ làm trôi mất lớp make up của em đó, như vậy sẽ ko đẹp nữa đâu

Cử chỉ quan tâm và hành động nhẹ nhàng của WB khiến GN cảm động, có lẽ anh chính là 1 chỗ dựa tốt dành cho cô, cảm ơn trời vì cô đã gặp anh.

- Này, 2 người làm gì đó, mau ra đi, tới lượt 2 người đó – hành động của 2 người bị cắt ngang khi JP lên tiếng phá đám

- gì? Bọn mình? – WB tỏ vẻ khó hiểu

- Uhm, JanDi muốn các cậu chụp đôi, mau ra đó đi, đừng phí thời gian nữa – Jun Pyo khẳng định

WB và GN nhìn nhau rồi cả 2 cùng bước ra.

GuNi rất ngỡ ngàng vì bây giờ chỉ có 2 người, mà cô thì chưa bao giờ có hành động gần gũi hay tình cảm với chàng trai nào cả, trong khi WB thì là 1 bậc thầy trong vấn đề đó

- Em cứ tự nhiên, mỉm cười và xuôi theo anh là ok – WB nhận ra sự bối rối của GN, anh khẽ thì thầm vào tai cô

Mọi cử chỉ, hành động của họ phụ thuộc hết vào tay WB, GN chỉ đang xuôi theo. Anh ôm cô, nắm tay cô, và còn cả..... hôn lên má cô nữa, GuNi đỏ mặt ngượng ngùng trông rất đáng yêu, cô đang hỗn loạn với mới cảm xúc của mình nên chẳng chú ý có 1 trái tim đang đập rất nhanh và mạnh đang đứng ngay sau cô.

Từ lúc chạm vào người GuNi, WB cảm thấy như có luồng điện chạy dọc hết cơ thể anh, nó làm anh cảm thấy bối rối, tim đập nhanh và mạnh, dấu hiệu của chìa khoá đã khớp với ổ khoá của cánh cửa nơi trái tim anh chẳng???

[chuyện gì thế này? Ko lẽ thứ tình cảm này là yêu chứ ko phải là tình cảm anh em như mình đã nghĩ ư? Không, không thể nào, chắc chỉ là nhầm lẫn thôi Song Woon Bin à, bình tĩnh lại nào] – WB tự trấn an mình bằng lí trí, nhưng trái tim thì lại đang đập loạn lên, báo hiệu sự lỗi nhịp

Họ bước về phía mọi người sau khi hoàn thành xong shoot ảnh của mình, có 1 nụ cười thoảng qua trên môi Woon Bin, nụ cười ngọt ngào.

Một nụ cười ngượng ngạo trên môi GuNi vì sự việc vừa rồi. và còn có 1 nụ cười đầy ắp tình của chàng trai tóc vàng

[thiên thần xuất hiện, ác quỷ loạn nhịp, mọi chuyện sẽ rất thú vị khi ác quỷ và thiên thần yêu nhau] – JH cố nén nụ cười của chính mình

Đến lượt Jae Kyung và Ji Hoo, họ tình cảm ko thua kém gì những người kia, cử chỉ, hành động của họ giống như họ thật sự là tình nhân. Không biết từ lúc nào mà hành động của Ji Hoo và Jae Kyung rất thân mật dù là họ đang ở chốn đông người.

4 năm trước khi gặp lại nhau, họ trở thành bạn tốt, rồi ko biết kể từ lúc nào mà JH trở nên quan tâm JK hơn và JK mở rộng trái tim mình hơn để xoá bỏ hình bóng Jun Pyo.

2 con người với 2 tình yêu ko thành đã gặp nhau và đồng cảm với nhau để rồi nó khiến họ trở nên muốn gần nhau hơn, muốn gặp nhau hơn.

Nhưng tình cảm đó vẫn chưa được chính chủ nhân của nó công nhận, họ chỉ âm thầm lén nhìn đối phương mà ko hề hay biết đối phương cũng đang lén nhìn mình.

Tình yêu sẽ đẹp hơn nếu như nó được đối phương biết đến và đáp lại.

Một nơi nào đó trong căn phòng, trong trái tim của 1 cô gái đang rướm máu, nó nhói, nó đau, nó làm cô gái tưởng chừng như ko thể sống nữa khi cô thấy một người cô tin là soulmate của mình lại đang vui vẻ với người khác.

Nhưng liệu chàng trai đó có phải là soulmate thật sự của cô? Câu trả lời còn nằm phía trước

Một tâm hồn khác cũng đang đau khi nhìn thấy cô gái đứng cạnh mình đang cố nuốt nước mắt, cô đau anh cũng đau, cô buồn anh cũng buồn, thế mà anh lại đang tự dối mình là “anh chỉ xem cô như em gái”, anh đang nhận định sai và anh sẽ tiếp tục sai nếu cứ tin vào lí trí của mình.

Trong tình cảm hãy gạt bỏ lí trí và nghe lời con tim, đó mới chính là đáp án chính xác nhất trong mỗi con người.

[trái tim anh đang mách bảo anh là “Anh yêu em, GuNi”] – cuối cùng WB cũng đã lắng nghe con tim mình thêm 1 lần nữa, vậy là lời nói của YooNa đã đúng, thiên thần đã xuất hiện.

“anh yêu em”

Đó là tiếng lòng anh

Anh muốn nói với em

Nhưng anh biết anh ko thể

Vì trong tim của em

Đã có hình bóng một người khác.

9. Chương 9

Wedding

Ngày đám cưới của Jun Pyo và Jan Di đã đến, hôm nay mọi người đều vui và hết lòng chúc phúc cho đôi uyên ương này

Phòng chú rể

- yo men, cậu ngồi yên được ko, tớ bắt đầu chóng mặt lắm rồi đó – Wb cười khi thấy dáng điệu hồi hộp của Jun Pyo
- tớ đang hồi hộp chết đây, các câu chưa trải qua bao h nên ko hiểu đâu – Jun pyo cúi kính đáp
- tớ nghĩ chắc có mình cậu thôi, chắc do sợ bị JanDi bỏ nên mới thế đây mà – Yi Jung lên tiếng chọc thẳng bạn
- ya, cậu đừng có nói bậy, đến lúc các cậu cưới đi rồi sẽ hiểu – Jun Pyo quát
- yo men, đừng nóng. Tiếp theo chắc thẳng YiJung sẽ cưới khi ấy ắt biết nó có thể ko – WB hào hứng
- chưa chắc Yi Jung sẽ là người lấy vợ trước đâu, còn ai kia nữa mà – Jun Pyo nói và mắt đang liếc sang thẳng bạn đang ôm cuốn sách im lặng từ đầu đến giờ
- chưa chắc được điều gì cả nếu như các cậu cứ đoán lung tung thế - Ji Hoo rời trang sách nhìn 3 thẳng bạn mình và cười 1 cách bí ẩn
- ya, vậy là sao hả? cậu tính tranh giành đám cưới trước tớ à ? – Yi Jung nhăn mặt
- tớ nói ko biết mà, điều đó còn tùy thuộc vào cô dâu – JH lại cười, nụ cười khó hiểu
- yo guy, thế là sao hả? cậu với Jea Kyung là thế nào hả?
- thì như các cậu thấy đó – JH đáp trong lúc đang nhìn chăm chú vào cuốn sách, F3 nhìn nhau khó hiểu, rốt cuộc thẳng này với JK là bạn bè hay người yêu, đã vậy theo cách nói chuyện thì có vẻ nó cũng muốn tranh cưới trước YJ lắm

Phòng cô dâu

- tớ hồi hộp quá, chắc tớ ko ra đó đâu – Jan Di lắc nhai câu này lần thứ n từ nãy đến giờ
- thôi mà, còn có bọn tớ mà, cậu lo gì chứ - Ga Eun an ủi
- chị nói câu đó nãy h em nghe chán rồi, chị đừng nói nữa. Nếu chị ko ra đó đồng nghĩa với việc chị sẽ ko lấy anh JP và chị mất đi tình yêu của đời mình, làm mọi người thất vọng, còn nếu chị ra mọi chuyện sẽ ổn thoả, chị chọn đi – Guni lên tiếng vì quá ngán bài ca của jan Di
- đúng đó JD à, em yên tâm đi, sẽ ổn hết mà – JK lên tiếng

Cuối cùng thì giờ làm lễ cũng đến, 8 người họ xuất hiện trong tiếng vỗ tay và ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, ai cũng xinh đẹp và lời cuốn cả.

Ngay tại lễ đường ngày hôm đó, Jun Pyo và Jan Di đã thề nguyện yêu nhau suốt đời dưới sự chứng kiến của Chúa và nhiều người.

- nào, mọi người ai muốn lấy hoa thì đến đây nào – Jan Di tập trung mọi người để ném bó hoa của mình
- Mọi người ai cũng nháo nhào chạy đến, các cô gái ai cũng mong muốn mình trở thành cô dâu xinh đẹp tiếp theo.
- GE à, em phải cố gắng chụp được đó, nhất định phải chụp được – YI dặn dò GE làm cô phi cười

- em nên ra đó và chụp bó hoa đi – Ji Hoo lên tiếng khi thấy JK đứng nhìn mọi người sốt sắng chuẩn bị chụp bó hoa, cô quay lại nhìn anh như muốn hỏi gì đó, chưa kịp để cô nói, anh mỉm cười và đẩy cô về phía đó.

Bó hoa được bay lên và rơi ngay chỗ GE đang đứng, có vẻ như nó giành riêng cho cô, mỉm cười khi nhận được đóa hoa đó, cô nhanh chóng đi về phía Yi Jung đang đứng trong ánh mắt đầy ngưỡng mộ của mọi người

- em giỏi lắm – anh xoa đầu cô – còn bó hoa này, mày rất biết chọn chủ nhân đó

- anh này – GE khẽ đánh nhẹ vào YJ

- yoyo, thế là cô dâu tiếp theo đã định rồi nhé, chỉ còn chờ thiệp hồng thôi – mọi người cười hết sức vui vẻ và hạnh phúc.

Trên xe Woon Bin

- này, sao cái mặt em lại buồn xo thế kia?- WB quan tâm

- vì bó hoa đó – Guni trả lời bằng quơ

- yo, đừng nói với anh là em mong lấy chồng đến thế nhé – WB châm chọc

- ko có, chỉ là em tiếc thôi mà – đôi má GuNi khẽ hồng lên - thật ko đó – WB tiếp tục chọc

- ya, thật mà, sunbae này - mặt GN xuất hiện 2 trái cà chua làm WB phì cười, trông cô nhóc lúc này thật đáng yêu

- GuNi này, đừng buồn hay nghĩ ngợi nhiều, cái gì đến sẽ đến, cái gì của mình sẽ là của mình, nhớ nhé – WB nói khi GN rời khỏi xe và chuẩn bị vào nhà

- ok, cảm ơn sunbae, anh là 1 ông anh trai rất tốt – GuNi cười và đi vào nhà

Trái tim WB bỗng nhói lên, rốt cuộc thì cũng chỉ là do anh vì ban đầu anh cứ áp đặt ình vào cái tình cảm anh em với cô ấy, bây giờ thì..... khẽ thở dài anh cho xe chạy đi

Thiên thần đã thực sự xuất hiện, nhưng liệu thiên thần có làm lành những vết thương cũ hay sẽ lại xé toạc vết thương đó ra???

Một câu hỏi chưa có câu trả lời

Lí trí và trái tim

Hãy nghe theo trái tim khi ta yêu

Lí trí chỉ làm mọi thứ thêm sai lệch

Càng lún vào sự sai trái

Càng làm ta thêm hối hận

Nhưng có phải đã quá muộn màng?

10. Chương 10

What should I do?

Sau đám cưới của Jun Pyo và Jandi ai cũng bận rộn với công việc của mình, Ga Eun và Yi Jung đang chuẩn bị làm 1 buổi triển lãm mới ủa thu năm nay trước khi đám cưới của họ được diễn ra, Jun Pyo và Jan di chỉ có vài ngày trăng mật ngắn ngủi rồi cũng vội đầu vào công việc, họ liên tục bay qua lại giữa Hàn Quốc và Macau cho dự án mới. Ji Hoo đi Pháp chuẩn bị cho buổi biểu diễn của mình, Jea Kyung bận rộn với JK. Woon Bin vừa khai trương thêm 2 quán bar ở thượng Hải nên gần như anh chàng đóng đô tại đó luôn.

Chỉ còn có GuNi, cô ngày ngày đều ra mộ chị mình để tâm sự cùng chị, điều đó làm cô vui và đỡ trống trải hơn, nhưng có vẻ thời gian rảnh là quá dư thừa với GuNi khiến cô phát chán

- các ông tìm ra tung tích gì chưa? GuNi hỏi khi bên đầu dây vừa có tín hiệu trả lời
- xin lỗi tiểu thư, chúng tôi đang cố hết sức ạ. Mọi thông tin về tên Prince Song ấy bị giấu quá kỹ
- hừm, tôi ko có nhiều thời gian, hãy nhanh chóng điều tra ra cho tôi
- vâng, thưa tiểu thư

Có vẻ như GN đang rất nôn nóng với việc trả thù, hay chính bản thân cô đang run sợ mình sẽ là mục tiêu tiếp theo bị giết nếu họ biết cô là đứa con gái thứ 2 của chủ tịch Han

[Prince Song, ngày chúng ta gặp nhau sẽ sớm thôi] – cô tự nhủ

Bar Paradise

- yo, chưa đứa nào đến hết, vậy mà cứ bảo là phải đến sớm, thật là..... WB lâu lâu khi bước vào phòng VIP mà ko thấy bóng dáng của những đứa bạn
- chúng nó bảo cậu tới sớm chứ chúng nó đâu bảo là sẽ đến sớm – Ji Hoo lù lù xuất hiện từ cửa đi vào
- yo, cậu làm tớ giật mình, sao rồi, buổi hoà nhạc tốt chứ
- trên cả mong đợi, vì – JH bỗng nhiên mỉm cười 1 cách bí mật
- vì cái gì???? Sao lại cười, yo thằng này, hay cậu lại bị lây bệnh từ 2 thằng kia thế? – WB lắc đầu ngán ngẩm
- ko có gì, tớ ko như 2 đứa nó đâu – JH chối bẻm, nhưng chính bản thân anh biết là anh đang dần trở nên ngốc hơn vì cái thứ gọi là tình yêu kia.

Anh đang vui vì buổi hoà nhạc hôm đó có sự xuất hiện của 1 người hết sức đặc biệt đã giành cho anh sự bất ngờ đó là sự xuất hiện của cô trong buổi hoà nhạc hôm đó.

JK đã bỏ 1 ngày làm việc của mình để bay sang Pháp xem buổi hoà nhạc của JH, đã lâu rồi cô ko nghe anh đàn, lâu rồi cô ko nhìn thấy sự say mê của anh trong âm nhạc và hơn hết là cô nhớ anh.

Cô dành cho anh 1 sự bất ngờ lớn khi xuất hiện trên hàng ghế VIP của buổi hoà nhạc. Nụ cười của cô là lời động viên dành cho anh.

- Hey man, đang nghĩ gì thế? – WB hươ tay trước mặt thằng bạn mình
- ko có gì, tớ chỉ đang suy nghĩ
- nghĩ gì? – WB nhìn chằm chằm thằng bạn - ko có gì – cái cách đáp “ko có gì” từ đầu đến giờ của Ji Hoo làm Woon Bin cảm thấy ko hài lòng, thằng bạn anh hôm nay bị sao ấy, nó cứ kì bí đến lạ thường mặc dù bình thường nó cũng hay bí hiểm thế
- này, Jea Kyung có về với cậu ko? – đôi mắt đang nhìn vào khoảng ko của Ji Hoo đột ngột nhìn sang thằng bạn thân ngồi bên cạnh
- ko, có chuyện gì à? – giấu đi sự bối rối của mình, JH bình tĩnh lại
- ko, chẳng qua thấy 2 người hay đi với nhau nên tớ mới hỏi – Woon Bin đang đi vào vấn đề
- hay đi chung? À, ừ, hình như thế - JH chợt nhận ra họ thường xuyên xuất hiện và biến mất với nhau, chắc hẳn mọi người sẽ ko nghĩ họ là bạn bè ở mức bình thường thôi đâu
- sao vậy? hay là 2 cậu có gì hơn sao? – WB dò hỏi
- có thì sao mà ko thì sao? – bình tĩnh đến đáng sợ là ưu điểm nổi bật của Ji Hoo
- ko, chỉ hỏi thế thôi, nhưng nếu là thật thì chắc GuNi sẽ đau lòng, cậu biết cô bé – WB bỏ lửng giữa câu để xem phản ứng từ phía JH

- tớ biết, nhưng tớ chỉ xem cô bé là em gái, từ đầu đã vậy – JH khẳng định chắc nịch điều đó
- cô bé sẽ đau lòng, cậu biết đấy, cô bé quá ngây thơ, àh..... uhm..... – WB đang tìm kiếm trong kho từ điển của mình 1 từ chính xác để tả về GuNi
- cậu quan tâm cô bé ? – JH bắt ngờ hỏi
- uh, là anh em phải quan tâm nhau chứ - WB cười gượng
- anh em? Tớ ko nghĩ cậu chỉ đơn giản xem cô bé là em gái mình – JH như bắt thóp được thằng bạn
- yo man, cậu đang nghĩ quá sâu xa đó – WB chối bay
- này, tình yêu chỉ đến với con người ta 1 lần thôi, đừng chối bỏ cơ hội và tình cảm của mình – JH khuyên
- cậu có ý gì huh? – WB nhăn mặt tỏ vẻ ko hiểu
- cậu ko ngốc như 2 thằng kia, đừng giả vờ
- Yaaaaaaa, cậu nói ai là thằng ngốc hả? – chưa thấy mặt nhưng giọng JP đã lạnh lạnh
- ai đó quá nhạy cảm với chính mình – JH châm chọc
- hay là có tật giật mình – WB hòa theo làm Jun Pyo tức xì khói, Yi Jung bước theo sau chỉ nhìn đám bạn mình mà cười, F4 lại đến bên nhau, chào theo cái cách đâm vào bụng nhau như họ vẫn làm ngày xưa. WB và JH tạm gác lại chuyện khi nãy nhưng JH ko quên nhìn WB, cái ánh mắt anh như nói “ cậu hãy nhớ những điều tớ nói”

Tình yêu thứ tình cảm thiêng liêng

Tình yêu đến và đi bất chợt

Hãy nắm chặt lấy tình yêu

Để nó đừng ra đi

Để ta đừng hối tiếc.

11. Chương 11

Felling

Hôm nay là triển lãm đồ gốm của Yi Jung và Ga Eun, mọi người đều được mời và họ cảm thấy rất thích thú cũng như bị thu hút bởi các tác phẩm của cặp đôi này, ở nó như toát ra 1 vẻ đẹp ko thể tả bằng lời, vẻ đẹp về tình yêu, về sự chờ đợi hay về sự hạnh phúc của họ.

- yo men, triển lãm này của cậu thật khác trước đấy- WB lên tiếng ngay khi Yi Jung và Ga Eun tiến về phía họ
- dĩ nhiên, có vợ tớ mà, phải khác chứ, đúng ko em yêu ?- Yi Jung cười khoái trí trong khi mặt Ga Eun lại đỏ như trái cà chua
- chưa gì đã gọi vợ rồi sao? Em lấy thằng này làm chồng thật hả GE?- Ji Hoo châm chọc thằng bạn
- em còn đang suy nghĩ đến việc lấy 1 người khác sunbae à – GE châm thêm ngòi nổ
- ya, các cậu vừa thôi nha, cả em nữa, thật là – Yi Jung làm mặt giận làm mọi người phì cười
- vậy mà cậu còn ko mau chóng cầu hôn cô ấy, thật là – Jun pyo tỏ ra có kinh nghiệm
- anh ko hơn gì sunbae ấy đâu, đừng tỏ ra mình hiểu biết – JanDi làm cảm xúc của Jun Pyo tuột ko phanh khiến mọi người phì cười

- thôi, đừng chọc JP nữa, thế anh YJ đã cầu hôn GE chưa?- Jae kyung hỏi nghiêm túc
 -- YJ ko nói gì, anh chỉ cầm tay trái của GE giơ lên cao ọi người thấy chiếc nhẫn kim cương nơi ngón tay áp út của GE
 - yo yo, cậu lạnh lẽo thật đấy, đúng là cassanova mà – WB khen ngợi
 - thế cô ấy trả lời cậu thế nào? – JP hỏi ngốc nghếch và ngay lập tức bị mọi người cười mà anh ko biết nguyên nhân vì sao
 - này, nào anh có bị làm sao ko thế? Cô ấy chịu đeo nhẫn tức là đã đồng ý – JD lắc đầu ngán ngẩm với ông chồng quý hoá của mình
 - à.....- lúc này JP mới nhận ra là mình ngốc thật
 - thôi hẹn gặp mọi người ở bữa tiệc nhé, chúng mình phải qua đó đã – Yi nắm tay GE bước đi, mọi người vẫy tay chào họ
- Tại bữa tiệc, các cặp đôi đang chìm vào ko gian lãng mạn của đèn và nhạc, ca khúc vừa được vang lên thì ngay lập tức các chàng trai của F4 đã nắm tay các cô gái kéo họ ra sàn nhảy
- 2 cặp đôi hạnh phúc kia thì ko có gì phải bàn cãi, họ đã là của nhau, họ thật sự yêu nhau và họ hạnh phúc. Mọi quan tâm của tác giả (và các bạn) bây giờ là 2 cặp đôi kia
- Ji Hoo dìu Jae Kyung trong tiếng nhạc êm dịu, 1 tay anh nắm lấy tay cô, tay còn lại anh vòng qua eo cô và kéo cô lại gần mình nhất có thể, đầu anh đặt lên vai cô và tận hưởng mùi hương tóc cô phả vào mũi anh.
- Ko biết từ bao giờ mà anh và cô có thể thân mật với nhau như thế, ban đầu họ vẫn rất ngại ngùng nhưng rồi đó trở thành 1 thói quen hay nói cách khác là chuyện tất nhiên. Đi đâu cô và anh cũng như hình với bóng, anh luôn nắm tay cô khi họ cùng bước đi, ôm cô mỗi khi cô buồn hay cô đơn, lau nước mắt cho cô mỗi khi cô khóc và là chỗ dựa tinh thần vững chắc nhất của cô, nhưng giữa họ vẫn chưa có sự lí giải về tình cảm.
- Đứng cách đó ko xa, dù đang tay trong tay với Woon Bin nhưng Guni vẫn thấy buồn, cô thấy Ji Hoo và Jae Kyung như vậy, cô muốn khóc nhưng cô biết đó là yếu đuối là ko nên, có lẽ cô ko nên hy vọng nữa vì anh ko thuộc về cô. 1 bàn tay mạnh mẽ khẽ xoa đầu GuNi vào trong ngực anh
- em cứ khóc đi, sẽ ko ai thấy đâu- WB đề nghị, anh luôn dõi theo người con gái này từng chút 1 và anh biết cô đang nghĩ gì, anh chỉ cần cô hạnh phúc thế là đủ
 - như vậy sẽ ướt áo anh đó, sunbae à- GuNi từ chối
- Anh cười với cái cớ của GN – ko sao đâu, nó sẽ mau khô thôi, ai có hỏi vì sao nó ướt anh sẽ nói là có 1 con mèo đã làm bậy lên chiếc áo này
- Câu nói của WB làm GN bật cười, cô khẽ huýt nhẹ vào tay WB.
- Ko hiểu sao GN luôn có 1 cảm giác khác lạ khi ở bên WB, anh cho cô cảm giác bình yên, an toàn, anh luôn hiểu cô và bảo vệ cô, ở bên anh cô ko còn là 1 cô gái mạnh mẽ nữa mà trở thành 1 con mèo theo đúng nghĩa của nó, luôn cần sự giúp đỡ và bảo vệ từ anh.
- Mỉm cười vì cô rất may mắn khi gặp được anh trong cuộc đời.
- Bản nhạc kết thúc, mọi người lại quay về chỗ cũ của mình, Jan Di vui khi thấy Ji Hoo đã thay đổi, ít ra bây giờ cô ko còn cảm thấy có lỗi với anh như trước, thậm chí cảm ơn Jae Kyung vì cô đã mang cho Ji Hoo một cuộc sống mới
- ya, unni, 2 người thế nào rồi? – Jan Di lên tiếng trêu Jae Kyung khi họ cùng ngồi nói chuyện với nhau
 - thế nào là thế nào? - JK đang giả ngây
 - ya, unni, nhất định unni sẽ là người kết hôn sau em – GE khẳng định
 - 2 đứa này, ko có gì giữa chị và JH cả, chỉ là bạn bè mà thôi – JK chối

- ko có gì mà sao 2 người tình cảm thế, đi đâu cũng như bóng với hình – Jan Di ko ngừng trêu chọc

- thật là ko có gì mà, đơn thuần chỉ là bạn – JK khẳng định 1 cách chắc nịch làm GE và JD nhìn nhau 1 cách khó hiểu, GuNi vừa đi đến gần các cô gái cũng đã lắng nghe được câu chuyện của họ, 1 chút hy vọng lại len lỏi vào trong lòng GuNi, có lẽ cô vẫn còn cơ hội chăng ?

Còn về phía JK, đây ko biết là lần thứ bao nhiêu cô suy nghĩ về tình cảm của mình và JH, những lần trước cô đều cố ko nghĩ đến nữa nhưng lần này ko hiểu sao cô lại muốn biết về nó đến thế, cô suy nghĩ về nó nhiều ko thể tả và cô muôn mình có được 1 lần ích kỷ.

Buổi tiệc kết thúc, mọi người vui vẻ chia tay nhau ra về Trên xe Woon Bin

- em trông khá hơn khi nãy rồi, có chuyện gì vui à ?- WB luôn quan tâm GuNi như vậy

- ko ạ - GuNi chối nhưng ánh mắt và nụ cười của cô như đang tố cáo chính cô

WB nhướng mày nhìn GN tỏ vẻ ko tin

- em thua sunbae rồi, thật ra có 1 chút chuyện về oppa – GN thừa nhận với nụ cười trên môi

[rất cuộc thì cũng chỉ có thằng đó mới làm em khóc và cười được thôi] – WB thất vọng, thật ra anh đang đi đúng đường ko ? hay anh nên nghe lời khuyên từ Ji Hoo ? anh đang nhu nhược trong tình cảm của chính mình sao ? – Hàng trăm câu hỏi xoay trong đầu WB, nó làm anh đau đầu và nhói trong tim

Trên xe Ji Hoo, vừa thắng lại trước cửa nhà JK, JH đứng xuống mở cửa cho cô như bình thường

- em ngủ ngon nhé – JH nở nụ cười của thiên thần

- JH, em hỏi anh 1 chuyện được ko ?- Jk ngập ngừng

- Uh, em nói đi, anh sẽ trả lời nếu anh biết câu trả lời – vẫn là 1 JH khó hiểu

[xin lỗi anh JH, nhưng 1 lần này thôi, chỉ 1 lần này thôi xin cho em được quyền ích kỷ anh nhé, em biết là mình ko nên nhưng lí trí đã ngự trị quá lâu rồi, em chỉ muốn con tim mình làm chủ mình 1 lần duy nhất mà thôi]- thu hết can đảm JK lên tiếng

- đối với anh, em là gì của anh ?

Câu hỏi vừa đặt ra thì ngay lập tức JH nhìn chăm chăm JK 1 cách khó hiểu, anh nhìn sâu vào đôi mắt cô như muốn hỏi ý cô là sao, nhưng cái hiện giờ JK muốn biết 4 năm qua đối với anh cô là ai trong lòng anh ? 1 người bạn, hay anh cũng có tình cảm với cô như cô đối với anh ?

Ko gian im lặng bao trùm cả 2 người

JH đang mâu thuẫn với chính mình, anh sợ nếu anh nắm tay người con gái này thì đau khổ sẽ lại tái diễn nhưng nếu anh nói là ko thì anh đang tự dối lòng mình, nhưng nếu nói lên sự thật thì..... anh vẫn chưa thực sự có can đảm đó.....

Em chỉ xin anh một lần thôi

Một lần thôi cho em được ích kỷ

Em biết ích kỷ là sai

Nhưng tình yêu cần sự ích kỷ

Xin hãy trả lời em.

12. Chương 12

I'm sorry

Ko gian im lặng bao trùm cả 2 người, nước mắt JK bắt đầu trào trực, nó làm mắt cô trở nên long lanh, đã quá sức chịu đựng của cô rồi

Ji Hoo vẫn nhìn chăm chăm cô với ánh mắt gợn chút đau đớn, anh vẫn chưa thật sự sẵn sàng cho câu trả lời

- em xin lỗi vì đã hỏi anh câu mà em ko nên hỏi, em vào nhà đây, anh ngủ ngon, đừng suy nghĩ gì cả - JK lên tiếng phá vỡ ko gian im ắng đến lạnh người đó, cô ko muốn ở lại đó thêm 1 chút nào nữa, đã quá giới hạn rồi.

JK nhanh chóng chạy vào nhà, 2 hàng nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt của cô gái lúc nào cũng dường như có nụ cười, đây là lần thứ 2 cô khóc vì 1 người con trai, lần đầu là Jun Pyo, lần này là “anh”.

Đóng sầm cánh cửa phòng lại, cô ngồi bệch xuống đất, khóc trong đau khổ và thẫn thức.

Lần đầu tiên cô dám lên tiếng hỏi anh, cô mong anh sẽ mỉm cười hay 1 hành động nào đó làm cô ấm lòng chứ ko nhất thiết anh phải trả lời vì như vậy ít ra cô vẫn còn hy vọng, nhưng anh đã ko như thế, thật sự ko như thế, chính anh cũng ko biết giữa họ có quan hệ gì nữa.

Từng tiếng nấc của JK vang lên trong bóng tối làm người khác ko khỏi đau lòng.

[chỉ hôm nay em cho phép mình ích kỷ thôi, từ mai sẽ ko như vậy nữa, anh à]

Sau câu hỏi của JK, JH dường như tắt ngấm nụ cười, 4 năm qua quan hệ của họ rất tốt, nó trên mức bạn bè.

Anh quan tâm cô, và anh có thể khẳng định là anh có tình cảm đặc biệt với cô. Nhưng anh quá nhút nhát, anh sợ bị tổn thương như những lần trước nữa, nên anh ko bao giờ dám nói lên lời yêu và giữ chặt cô lại bên mình, anh cũng đã quá ích kỷ khi chỉ nghĩ đến cảm xúc của mình.

Hình ảnh JK bỏ chạy vào nhà đập vào mắt anh, tay anh muốn đưa ra để giữ cô lại và nói anh yêu cô nhưng anh ko thể, anh ko đủ can đảm để làm việc đó, anh sợ bị tổn thương hơn bất cứ thứ gì

[anh xin lỗi Jae kyung à, có lẽ 2 người là quá đủ rồi]

Anh vào xe lái với 1 tốc độ khủng khiếp nhất từ trước đến giờ, sau tai nạn của cha mẹ mình đây là lần đầu anh có can đảm để làm việc đó, gió phả vào mặt giúp anh cảm thấy dễ chịu hơn.

Đêm dần trôi với những cơn mưa như trút nước, mưa đang khóc cho những con người bị tổn thương.

Sau cơn mưa trời lại sang hay sau cơn mưa trời lại tiếp tục mưa, và mưa ngày một to hơn?

Sáng hôm sau, trời đã có phần sáng hơn, nhưng những áng mây xám cứ vô tư che lấp đi ánh sáng mặt trời báo hiệu 1 ngày không mấy đẹp trời sẽ diễn ra

- tiểu thư, mời tiểu thư dậy ăn sáng – tiếng ông quản gia làm JK thức giấc, đêm qua cô đã nằm xuống giường và ngủ thiếp đi lúc nào ko hay

- đã sáng rồi à? – JK khẽ chớp mắt, cảm giác xon xớt trong mắt JK, có lẽ do đêm qua cô khóc quá nhiều

- vâng, mời tiểu thư

- tôi sẽ xuống ngay – cô nói rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, hình ảnh 1 JK hằng ngày vui vẻ năng động đã biến mất và thay vào đó là hình ảnh 1 cô gái buồn bã, hốc hác với cặp mắt vẫn còn hơi sưng -Haizzzzzzzz.....- Khẽ thở dài, JK nhanh chóng thay đồ và trang điểm, hôm nay cô có hẹn với mọi người, có lẽ là lần cuối cô gặp họ

- Chan, chị chuẩn bị cho em 1 vé máy bay về Mỹ vào chiều nay – JK nói chuyện với Chan qua điện thoại, cô đã quyết định ra đi để cảm thấy thanh thản hơn, 1 lần nữa JK muốn chạy trốn.

Nhà họ Goo

- chào mọi người – JK cười 1 cách tươi tắn nhất có thể nhưng vẫn phản phát 1 nỗi buồn nào đó

- ya, unni đến trễ thế, mọi người đang chờ chị đó – JD lên tiếng trách móc

- chị dậy hơi trễ, xin lỗi mọi người nhé – JK nhận ra sự hiện diện của JH trong căn phòng, cô biết anh nhìn cô và cô muốn tránh né điều đó, cô vẫn ko đủ can đảm để đối mặt với anh

Bước nhanh qua chỗ JH đang ngồi, JK ngồi xuống bên cạnh GuNi, 1 điều bất thường đang diễn ra vì bình thường cô sẽ ngồi bên cạnh JH, có lẽ ko ai nhận ra sự khác biệt đó trừ 1 người

Suốt buổi anh cứ ngồi nhìn cô trong khi cô thì cứ vô tư nói như ko có gì xảy ra, phải, đó là điều cô muốn, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn lén nhìn anh.

- ya, tớ và Ga Eun phải đi rồi, chúng tớ phải chuẩn bị cho đám cưới nữa – Yi Jung cáo lui trước rồi anh cầm tay GE, 2 người tiến về phía cửa

- em cũng có chút việc, sunbae chở em về được ko ạ?- Guni đề nghị với Woon Bin, cô đang có 1 kế hoạch nho nhỏ ỉnh

- ok, anh cũng cần về công ti có chút việc – Woon bin đứng lên và họ rời đó

- Bọn tớ cũng về đây, hẹn gặp 2 người sau nhé – Ji Hoo đứng dậy nhanh chóng kéo tay Jae Kyung ra khỏi nhà Jun Pyo

- chúng ta có việc đi đâu à? Sao em ko nhớ ? – JK hỏi lạnh lùng và rút tay mình ra khỏi tay JH

- ko, anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện – JH bất ngờ vì cái giựt tay của JK

- vậy thì đi chỗ khác đi – cô nói rồi lạnh lùng lên xe

Bờ sông Hàn

- anh nghĩ chúng ta cần nói về chuyện hôm qua – JH lên tiếng phá vỡ ko gian yên ắng đang tồn tại giữa 2 người

- em nghĩ ko cần thiết, hôm qua em chỉ muốn hỏi anh vậy thôi, giờ thì hãy xem như chưa có gì xảy ra – JK vẫn muốn trốn chạy

- nhưng anh..... – JH vừa lên tiếng thì tiếng chuông điện thoại của anh đã cắt ngang lời anh

- anh nghe điện thoại đi – JK đề nghị

- alô

.....

- thằng Woon Bin đâu?

.....

- uh, anh biết rồi, gặp em sau

Ji Hoo cúp máy, anh nhìn sang JK như để nói tiếp những điều còn dang dở thì 1 ngón tay đặt lên môi anh ngăn ko cho lời nói thoát ra, JK mỉm cười nhìn anh

- anh ko cần nói tiếp, anh bận thì đi đi, em có thể tự đi về

- anh đưa em về - JH nói và đẩy JK vào xe.

kể từ tối qua, mọi chuyện đã thay đổi, anh và cô đã có 1 khoảng cách vô hình nào đó ngăn chặn ko cho họ đến gần nhau

Bức màn đó chính là sự cố chấp của cả 2 người

Anh sợ sự tổn thương

Anh sợ quá khứ của chính mình

Anh đang ích kỷ

Anh biết nhưng anh ko thể
Anh không muốn điều đó lặp lại
Dù chỉ là 1 lần
Anh xin lỗi em, Ha Jae Kyung

13. Chương 13

Broken heart

Guni ngồi trong gần cửa chính của 1 quán cà phê, nơi mà cô có thể nhìn ra bên ngoài 1 cách rõ nhất.

Mỉm cười khi nhìn ngắm đường phố Seoul 1 mình, đã lâu lắm rồi cơ hội này mới đến với cô.

Bóng dáng JH xuất hiện sau chiếc xe màu trắng quen thuộc của anh làm nụ cười của GuNi thêm tươi sáng, anh bước vào tiệm và mỉm cười với cô

- gọi anh đến đây có chuyện gì ko?
- à, em chỉ muốn ra ngoài với anh 1 chút thôi, được chứ? – cô lém lỉnh
- ko vấn đề, em muốn đi đâu? – anh hỏi
- theo em

Cô bước ra khỏi quán cà phê, anh theo sau và họ dạo bước trên đường phố Seoul tấp nập. đã lâu lắm rồi cả 2 mới được đi cùng nhau thế này, cô tỏ ra rất vui vẻ, còn anh cảm thấy nhẹ lòng hơn, nhưng vấn đề về Jae Kyung vẫn đang làm anh nặng đầu nên cũng chẳng còn tâm trí đâu mà ngắm nghía xung quanh

Haizzzzz – JH khẽ thở ra, đây có lẽ là lần đầu anh cảm thấy rối trí như vậy.

Cả 2 dừng lại trước cổng 1 nhà thờ khá xưa và vắng vẻ

- Em muốn vào đó? – JH vừa hỏi vừa nhìn xung quanh
- deh, theo em – cô gật đầu và kéo tay anh đi thẳng vào trong nhà thờ

Bên trong nhà thờ được trang trí hết sức đơn sơ, nó cũ như cái vẽ bề ngoài của nó, nhưng nó lại toát ra 1 cái vẻ gì đó cuốn hút người khác, có lẽ vì mùi gỗ lâu ngày, hay vì vẻ đẹp ko hề giả tạo của nó.

Điểm thu hút JH nhất là chiếc đàn Piano đặt bên phía tay phải tượng chúa, có vẻ như nó được dung trong các lễ cưới.

- sao em có thể tìm ra được 1 chỗ như thế này ? – JH hỏi nhưng mắt vẫn ko ngừng đảo dác nhìn xung quanh
- có người đã từng đưa em đến đây, em rất thích nơi này, theo em em sẽ cho anh xem cái này – GuNi khẽ kéo JH đến bên chiếc đàn Piano

Cô ngồi vào đàn , nhìn anh mỉm cười và đùa

- anh hãy nghe xem lâu rồi học trò của anh có tiến bộ gì ko nhé?
- – anh ko nói chỉ gật đầu

Tiếng đàn vang lên 1 cách nhẹ nhàng, êm dịu khi bàn tay Guni lướt lên các phím, kỹ thuật của cô rất thuần thục, tiếng đàn của cô làm người nghe như chìm đắm vào 1 không gian khác, ko muộn phiền, ko ưu buồn.

Ji Hoo nhắm mắt tận hưởng bản nhạc

Đại bản doanh của F4

F3 , Gaeun và Jandi đang ngồi bàn về đám cưới của Yi Jung và Ga Eun một cách hết sức vui vẻ

Cánh cửa bật mở làm mọi người xoay lại nhìn, JK xuất hiện sau cánh cửa với nụ cười như mọi ngày

- hi everybody

- Unni, ko phải khi nãy unni đi với Ji Hoo sunbae rồi à? – Jandi thắc mắc

- à, chị với anh ấy chia tay cách đây gần 3 tiếng đồng hồ rồi, chị đến đây có chút chuyện – giọng JK trở nên buồn bã

- có chuyện gì vậy unni ?- Ga Eun lên tiếng

- uhm, chị đến chào mọi người, chị phải về Mỹ gấp – JK gượng cười nhưng ko qua mắt được mọi người

- này JK, có chuyện gì à ? – Woon Bin lo lắng

- ko, chỉ là có tí việc – JK chối - ko đúng, sắc mặt unni khó coi lắm, có chuyện gì đúng ko? – Jandi nghi ngờ

- ko thật mà, chẳng là bên đó có chuyện, sắp tới giờ rồi, chị phải đi đây, mọi người ở lại giữ sức khỏe nhé – JK căn dặn

- Unni làm như đi luôn vậy ko bằng – Ga Eun cười

Nhưng đâu ai ngờ đó là sự thật, JK sẽ đi mãi, ít ra đến khi nào nỗi đau này ko còn hành hạ cô nữa, đến khi nào vết thương này ko còn rỉ máu nữa, lần đầu đau khổ cô đã cho phép mình có quyền hy vọng, quyền yêu thêm lần nữa nhưng sau lần này thì cô ko còn can đảm để tiếp nhận nó nữa, cô sợ, cô đau và cô muốn trốn chạy.

- uhm, chị đi đây, còn cái này, nhờ em nhé Jandi, đưa cho Ji Hoo sunbae giúp chị - JK đưa cho Jandi 1 cái phong bì màu trắng, nhờ cô đưa nó cho JH

- gì vậy unni, sao unni ko tự tay đưa cho sunbae ?

- chị phải đi gấp nên ko có thời gian, giúp chị nhé – JK nài nỉ làm F3 và 2 cô gái nhìn nhau khó hiểu

- Ji Hoo ko biết em đi đúng ko? – Yi Jung bắt chọt lên tiếng

-- ko nói gì, cô chỉ mỉm cười nhìn mọi người và chạy nhanh ra xe

- Unni..... - 2 cô gái gọi với theo nhưng đã quá muộn, chiếc xe đã lăn bánh

- chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra giữa 2 người – Jandi khẳng định

- gọi cho thằng Ji Hoo mau lên – Jun Pyo thông minh đột xuất

Tiếng đàn vừa dứt, Ji Hoo mở mắt ra nhìn GuNi bên chiếc đàn, anh mỉm cười

- đây là ca khúc viết về Soulmate, anh đã từng nghe em đàn 1 đoạn, đúng chứ?

Cái gật đầu của GuNi là lời khẳng định

- em đã đàn hết bản nhạc ấy, để tặng cho anh.....oppa – mặt GuNi đỏ dần lên

Nheo mắt nhìn GuNi rồi anh lại mỉm cười 1 cách khó hiểu

- GuNi yang, anh thật sự biết ơn em về tình cảm em dành cho anh, nhưng anh..... – câu nói của JH làm GN ngước mặt lên nhìn anh chăm chăm

[vậy là..... Vậy là anh ấy ko hề.....] – trái tim GuNi thổn thức, cô cảm thấy khó thở và cay ở khoé mắt

JH bước đến gần GN, đặt tay lên vai cô

- anh xin lỗi, nhưng anh nghĩ tình cảm ko nên miễn cưỡng đúng ko em ? chính em đã từng nói như vậy mà, nhớ chứ

- oppa, 1 câu thôi, em chỉ hỏi anh 1 câu thôi được ko ? – GuNi nói nghẹn ngào

Anh gật đầu nhìn cô

- người oppa yêu là Jae Kyung unni đúng ko ?

Anh ko trả lời, anh cảm thấy bất ngờ trước câu hỏi của cô, ko lẽ thứ tình cảm mà lâu nay anh dành cho JK là « yêu » sao ? thứ tình cảm mà anh chưa từng định nghĩa được thật sự là « tình yêu » ư ?

Trong tình yêu

Chỉ có yêu hoặc lừa dối

Nhưng khi đã yêu

Xin đừng bao giờ lừa dối

Vì tình yêu là thiêng liêng, là vô giá

Hãy đón nhận tình yêu

Khi bạn thật sự yêu

Mà ko có chút gì lừa dối.

Liệu Ji Hoo có giữ được Jae kyung ở lại ko? Liệu anh ấy sẽ vẫn có tình yêu chứ? Rồi 2 người họ sẽ còn gặp chuyện gì nữa? Sóng gió sẽ qua đi hay lại càng to hơn?

14. Chương 14

It's too late.

Guni nhìn sâu vào đôi mắt JH, cô đang chờ câu trả lời từ phía anh. Còn anh, anh đang rối trong đám suy nghĩ của mình.

Reng.....reng

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ ko gian yên ắng giữa 2 người, Ji Hoo nhẹ nhàng lấy điện thoại ra và trả lời

- mình nghe đây Yi Jung

-

- Cái gì cơ? Jae Kyung đi đâu? Khi nào? – giọng anh trở nên hoảng hốt

-

- Mình biết rồi, mình đi ngay

Cúp máy, Ji Hoo bỏ chạy ngay ra khỏi nhà thờ trong ánh mắt ngỡ ngàng của GuNi, cô chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra cả

- chị JK đi đâu? Oppa..... – cô hét theo JH nhưng anh ko quay trở lại, mối quan tâm duy nhất bây giờ của anh là Jae Kyung

Mặc dù đang trong trạng thái hỗn loạn nhưng 1 người như Ji Hoo thì luôn lấy lại bình tĩnh 1 cách nhanh nhất, anh nhảy vào xe nhưng ko quên gọi cho Woon Bin

- mình đây, nhà thờ ở phố KangNam, Guni ở đó – 1 cách nhanh chóng anh cúp máy, bấy nhiêu đó thôi thẳng bạn anh cũng hiểu rồi, ko cần phải nói nhiều

Anh cho xe phóng với tốc độ kinh hoàng nhất từ trước đến nay, có lẽ đây là lần đầu anh chạy xe 1 cách vô kiểm soát như thế này sau trận đua xe với Jun Pyo.

Nhưng mặc tất cả, anh cần phải gặp Jae Kyung, đó là điều anh cần biết nhất hiện nay, tự nhiên anh có cảm giác, 1 cảm giác lạ lùng rằng đây là lần cuối cùng anh nhìn thấy cô.....

[JK yang, anh xin em đấy, đừng đi, đừng đi mà, chỉ cần em ở lại anh sẽ trả lời câu hỏi ngày hôm qua, chỉ cần em ở lại thôi JK yang, đừng đi] – JH vừa lái xe vừa rối mòng trong đồng suy nghĩ của mình, bất giác nước mắt anh rơi, đã bao lâu rồi nước mắt của JH ko còn chảy?

Còn 1 mình ở lại nhà thờ, GuNi dường như ko còn chút sức lực, cái quay đầu chạy đi 1 cách điên cuồng của anh khi nghe đến cái tên Jae Kyung đã là câu trả lời chính xác nhất rồi

Chợt Guni nhận ra tình cảm của mình ko là gì so với tình cảm của Ji Hoo dành cho Jae Kyung, cô đã thua cuộc, thật sự thua cuộc.....

- thế là hết – GuNi lẩm bẩm trong nước mắt, cô ko muốn khóc nhưng ko hiểu sao nước mắt lại cứ rơi
- như vậy ko phải là kết thúc mọi chuyện con à – GuNi quay lại nhìn, một bà sơ với khuôn mặt phúc hậu đang đặt tay lên vai cô và mỉm cười như 1 lời an ủi
- ý sơ là sao ạ? – GuNi thắc mắc
- ý ta là, ko phải khi bị mất đi một thứ gì đó thì coi như mọi thứ đều mất hết con à. “Cái gì của mình sẽ là của mình” , con hiểu điều đó chứ
- một chút ạ
- vậy nên con thấy đó, có thể chàng trai đó ko dành cho con, cậu ta đã có soulmate của riêng mình, và chắc chắn ở một nơi nào đó, vào một ngày nào đó con cũng sẽ tìm thấy soulmate của chính mình mà thôi- bà sơ mỉm cười nhìn GuNi
- sơ tin vào soulmate ạ? – GuNi tò mò
- nếu nói ko thì là ta nói dối. Mặc dù đi tu nhưng ta vẫn luôn tin vào thuyết học Soulmate, ta luôn mong những người thật sự thuộc về nhau luôn luôn được hạnh phúc. Vì vậy con gái à – bà sơ nắm tay GuNi, nhìn vào mắt cô – chắc chắn con sẽ tìm được tình yêu đích thực
- nhưng khi nào ạ ? – GuNi nheo mắt
- đừng quá nôn nóng, mọi thứ sẽ có trình tự của nó, ta chỉ khuyên con 1 điều thôi « hãy bắt lấy mọi cơ hội mà con có, vì cơ hội chỉ đến với con một lần thôi », để cho người con trai kia có hạnh phúc của riêng mình cũng là cách con thể hiện tình yêu đó con gái à. - Bà sơ mỉm cười nhìn Guni
- ý sơ là con nên để anh ấy đến với người mà anh ấy yêu – Guni nheo mắt - phải, đó chẳng phải là sự lựa chọn tốt nhất sao ? Và con à, con có biết tình yêu và ngộ nhận chỉ cách nhau có 1 đường kẻ thôi ko ?
- ý sơ là có thể con đang ngộ nhận ?
- ta cũng ko thể khẳng định điều gì cả, hãy nghe trái tim con lên tiếng con gái à. Thật ra yêu và ngộ nhận có một điểm khác nhau rất lớn đó là khi yêu thì ko có nghĩa là sẽ phải sở hữu, con hiểu chứ
- sở hữu ? – Guni tỏ vẻ khó hiểu
- khi yêu người ta sẽ làm tất cả cho người mình yêu chứ ko phải là muốn người đó thuộc về mình, con hiểu chứ ?
- con hiểu rồi, con sẽ suy nghĩ lại
- Tốt lắm con gái- bà đứng dậy – sắp đến giờ làm lễ rồi ta còn việc phải làm, hãy suy nghĩ về những gì ta nói nhé, ta mong con sẽ hạnh phúc

Rồi bà sơ bước đi về phía cánh cửa bên hông nhà thờ

- khoan đã thưa sơ, con có thể đến gặp sơ vào những lần sau nữa chứ ạ ? – GuNi nói với theo, bà sơ quay lại nhìn cô mỉm cười và gật đầu.

Nụ cười nhẹ nhõm hiện lên trên khuôn mặt đáng yêu của cô, có lẽ cô gái này đã hiểu ra 1 chút gì đó rồi

Ji Hoo thắng xe 1 cách cấp bách ngay trước cửa sân bay, chiếc xe chưa dừng hẳn thì anh đã bay ngay ra khỏi xe.

Vừa chạy anh vừa ngó dáo dác tìm hình bóng quen thuộc đó, nhưng ko thấy. Anh như điên lên khi lòng sục khắp cái sân bay đó. Anh vô vọng ngồi sụp xuống ngay tại sân bay.

- Ji Hoo sunbae

Anh quay phắt lại nhìn, nhưng ko phải cô, ko phải người mà anh cần tìm, mà là JanDi và Jun Pyo cùng với Yi Jung và Ga eul

- cổ ấy đi rồi – Jun Pyo buồn bã thông báo

- em xin lỗi sunbae, bọn em đã đến trễ và unni đã đi rồi – Jan Di nói gần như muốn khóc, trong khi Ga Eul đã khóc trong vòng tay Yi Jung từ bao giờ

- cô ấy đã bay trước khi bọn tớ đến gần nửa tiếng, tớ ko thể ngờ cô ấy lại đi nhanh như vậy – Yi Jung thở dài

Anh đứng dậy đi về phía 4 người bạn của mình – ko sao đâu, mọi người đừng như vậy, anh sẽ sang Mỹ tìm cô ấy sau, cô ấy ko đi luôn đâu – anh gượng cười để trấn an những người bạn cũng như chính bản thân mình

- chúng ta về thôi – Ji Hoo kết thúc mọi chuyện trong khi mọi người ai cũng ngỡ ngàng trước sự bình tĩnh đến đáng sợ của anh

- sunbae..... - Ga Eul lên tiếng

anh chỉ mỉm cười như trấn an mọi người, họ cùng nhau ra về

Nhưng ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra với tương lai của những con người này.

Anh đã thầm van xin em

Nhưng em đã ko nghe thấy

Anh ko muốn em đi

Nhưng em đã ra đi

Anh muốn nói “anh yêu em”

Nhưng em đã ko cho anh cơ hội đó

Anh xin em

Hãy quay về

Hoặc anh sẽ tìm em.

15. Chương 15

Accident

Woon Bin đẩy cửa vào nhà thờ, anh đã nhìn thấy cô ngồi đó, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nghe điện thoại của JH anh đã lao ngay ra xe và đến đây, anh sợ cô khóc và làm chuyện dại dột, nhưng anh đã làm, cô đang ngồi đó và hình như là cầu nguyện 1 điều gì đó, nó làm anh thở phào vì ít ra cô ko đau khổ như anh đã tưởng tượng

- em ngồi đây bao lâu rồi ?- WB đột ngột lên tiếng
- anh làm em giật mình đấy – GuNi mỉm cười nhìn anh, có vẻ như anh luôn xuất hiện đúng lúc cô cần nhất thì phải
- sao anh biết em ở đây?
- JH đã gọi cho anh, em đã nói với cậu ấy rồi à ? – WB luôn là người hiểu chuyện
- phải, và anh ấy..... - GuNi ngập ngừng
- anh biết, đáng ra ngay từ đầu anh ko nên ủng hộ em yêu thằng đó- WB cảm thấy hối hận
- ko phải lỗi của anh, là do em muốn mà, anh có cản em cũng chẳng được đâu – cô lại mỉm cười, nụ cười man mác nỗi buồn làm tim anh nhói đau
- vậy bây giờ em thấy sao? – WB ngập ngừng
- em cảm thấy vừa vui vừa buồn, vui vì đã có thể nói ra những gì trong lòng mình nhưng câu trả lời thì.....
- mắt cô hơi rướm lệ
- anh biết, em đừng buồn, đừng khóc – anh lấy tay lau đi giọt nước mắt vừa trào ra từ khoé mi cô – em khóc anh sẽ rất đau lòng đấy – anh mỉm cười chua chát trong khi GuNi quay lại nhìn chằm chằm vào anh như muốn hỏi ý anh là gì?

JH cùng F2 vừa về đến đại bản doanh của mình thì chuông điện thoại của JH reo lên in ỏi

Reng..... reng.....

- một số điện thoại lạ - JH nói khi vừa nhìn vào màn hình, có vẻ anh ko muốn nghe
- nghe đi – Yi Jung gợi ý

JH lắc đầu định tắt máy, YJ nhanh tay hơn chụp lấy và nghe máy

- alô, tôi là Yi Jung bạn của Ji Hoo, chủ số máy này

-.....

- muo???? – YI Jung hét lên

-.....

- chúng tôi biết rồi, chúng tôi sẽ tới ngay

YJ lật đật cúp máy trong ánh mắt ngỡ ngàng của F2

- JH có chuyện rồi, mau đến bệnh viện Shinwa mau – YJ lôi 2 thằng bạn đi mà chẳng 1 lời giải thích làm 2 anh chàng ngây mặt ra chỉ biết máy móc làm theo

Trên xe Jun Pyo

- cậu nói xem rốt cuộc có chuyện gì? – JH nôn nóng
- cậu cần phải bình tĩnh để nghe chuyện này JH à- YJ dè chừng, anh chờ đến khi JH gật đầu mới tiếp tục nói
- Jae Kyung....., máy bay chuyên dụng của tập đoàn JK đã trực trặc ngay sau khi xuất phát 1 lúc, nó rơi và JK được đưa về bệnh viện Shinwa trong tình trạng nguy kịch – JH như chết lặng khi nghe lời YJ nói, anh như ko tin vào tai mình, cái linh tính lúc trưa của anh sao mà nó đúng đến thế.

Anh sợ, anh lại sợ khi nghe đến 2 chữ “tai nạn”, cha mẹ anh rời xa anh cũng từ đó, rồi giờ là đến người con gái anh yêu sao? Ông trời thật ko có mắt mà.

Anh như điên lên, lần thứ 2 trong ngày hôm nay anh điên lên vì 1 người con gái, là cô Ha Jae Kyung

Chiếc xe chưa dừng hẳn thì anh đã ngay lập tức lao vào bệnh viện, F2 chỉ còn cách chạy theo sau, đây là lần đầu tiên họ thấy thằng bạn mình mất bình tĩnh như thế Anh lao ngay đến phòng cấp cứu, nơi mà cô đang nằm, anh muốn vào đó và cứu cô nhưng bệnh viện đã ko cho phép, anh quá kích động, họ sợ anh sẽ ko đủ bình tĩnh cho ca phẫu thuật này.

Ji Hoo và F2 đành ngồi ngoài cửa phòng để chờ đợi.

JH ngồi khẹp mình vào 1 góc với khuôn mặt ko chút cảm xúc, nhìn anh lúc này đây thật là đáng sợ, và có thể cảm nhận ở anh đây là nỗi đau đớn tột cùng.

- mình sẽ gọi điện cho WB để báo với nó – Yi Jung lên tiếng, Jun Pyo gật đầu đồng ý

- còn mình sẽ gọi cho Jan Di, cậu cũng nên báo cho Ga Eul đi – Jun Pyo khuyên

2 anh chàng cũng đang chết lặng như tên bạn thân nhất của mình lúc này.

Woon Bin nhìn GuNi, anh biết cô tò mò nhưng anh vẫn chưa đủ cam đảm để nói ra, rồi anh lại nghĩ đến lời khuyên của Ji Hoo “tình yêu chỉ đến với con người ta 1 lần thôi, đừng chối bỏ cơ hội và tình cảm của mình”

- uhm....., GuNi yang, thật sự là..... – anh ngập ngừng trong khi GuNi vẫn chăm chú nhìn anh như đang đợi câu trả lời.

- anh....., em đừng khóc nữa, mỗi khi em khóc anh đau lắm vì ko biết từ bao giờ em đã đóng 1 vai trò rất quan trọng trong này rồi – anh vừa nói vừa chỉ vào ngực trái của mình, nơi trái tim anh đang ngự trị

[ôi, thằng Yi Jung mà biết chuyện này chắc nó chọc ình thúì mũi mátt, thật là mất mặt Don Juan mà] - Có lẽ ko ai có thể ngờ rằng 1 Don Juan lại có ngày ko thể nói được 1 lời tỏ tình cho trọn vẹn cả.

Bây giờ anh mới có can đảm nhìn vào mắt GuNi, cô vẫn nhìn anh như lúc đầu nhưng ánh mắt có phần hơi sưng sốt, có lẽ do cô quá bất ngờ.

Nếu cô bất ngờ thì là lẽ thường thôi vì chính anh đây cũng còn đang bất ngờ với chính mình cơ mà.

Ko gian im lặng bao trùm cả 2 con người. Họ ngồi đó nhìn nhau lâu thật lâu nhưng lại ko ai lên tiếng phá vỡ bầu ko khí đó, chỉ còn nghe thấy nhịp tim của 2 người, một chút hơi gấp gáp và một vài nhịp của trái tim của ai đó bị lỗi nhịp. cả 2 đang đi theo dòng suy nghĩ của riêng mình

Reng.....reng – tiếng chuông điện thoại của Woon Bin làm ngắt ngang suy nghĩ của cả 2

- Mình đây, mọi chuyện thế nào rồi – Bin nói với vẻ mặt hơi cáu kỉnh, có lẽ anh còn đang muốn nghe câu trả lời từ phía GuNi

-.....

- cậu nói gì Yi Jung? Sao lại có chuyện đó? – Khuôn mặt Bin trở nên tối sầm khi nghe thông báo từ phía Yi Jung

-.....

- mình biết rồi, mình đến ngay đây – khuôn mặt của WB làm GuNi chú ý, cô đang tự hỏi là đã có chuyện gì xảy ra

Cúp máy WB nắm ngay tay GuNi kéo cô ra khỏi nhà thờ và đến xe anh

- sunbae..... chuyện gì thế? – GuNi hỏi khi anh đẩy cô vào xe 1 cách hấp tấp

- có chuyện rồi, Jae Kyung bị tai nạn – Anh khởi động xe và chiếc xe lao vun vút trên mặt đường

- mo? Unni bị làm sao? Tai nạn? sao lại có tai nạn? – GuNi nói như sắp khóc

- máy bay của tập đoàn JK vừa khởi hành được 1 lúc thì trục trặc và bị rơi, may là ko ai mất mạng nhưng JK bị thương khá nặng phải nhập viện cấp cứu

Tin dữ đến làm F4 và 3 thiên thần của họ bàng hoàng, nhưng người đau khổ nhất có lẽ là Ji Hoo, anh vừa đau vừa sợ, sợ rằng anh sẽ tiếp tục mất thêm 1 người thân yêu nữa.....

Liệu rằng ông trời có mỉm cười với anh hay lại như những lần trước phớt lờ như ko có gì.....

Đau khổ..... Hy vọng rồi lại sợ thất vọng.....nhói đau..... rĩ máu.....anh lại sẽ tuyệt vọng sao?

Anh xin em

Xin em đừng rời xa anh

Anh ko có can đảm để đứng nhìn em ra đi

Xin em hãy quay về

Hãy ở lại đây bên anh.

16. Chương 16

I never let you go

F4, Jan Di, Ga Eun và GuNi đã có mặt đầy đủ trước cửa phòng cấp cứu.

GuNi khễ đến gần bên Ji Hoo đặt tay lên vai anh để an ủi, cô biết cảm giác mất đi người thân là thế nào vì chính cô cũng đã mất đi người chị của mình, và cái cảm giác ngồi trước phòng cấp cứu này thật làm người ta mệt mỏi, lo lắng và sợ.....

Ji Hoo ngược mắt lên nhìn cô, một ánh mắt vô hồn, ánh mắt lần đầu GuNi nhìn thấy ở anh, nhưng nó lại ko hề xa lạ với F3, cô nhìn anh mà bật khóc, nước mắt cô làm nhói lòng ai đó có mặt tại đây.

- Xốc điện.....- tiếng bác sĩ hét lên từ phòng phẫu thuật làm mọi người bàng hoàng, đặc biệt là Ji Hoo, anh ko thể giữ nổi bình tĩnh nữa

Anh nhanh chóng đẩy GuNi ra và phóng vào phòng cấp cứu mặc cho sự ngăn cản của mọi người, họ đành để anh vô vì họ biết ko còn cách nào ngăn cản anh được, lần đầu tiên trong đời một người trầm lắng như Ji Hoo ko thể giữ nổi bình tĩnh nữa.

- Xốc điện, thêm lần nữa – anh ra lệnh

- nhưng bác sĩ, đã làm rồi thế nhưng tim bệnh nhân ko có dấu hiệu đập lại – 1 cô y tá khễ lên tiếng

- xốc điện, tôi bảo là xốc điện – anh như hét thẳng vào mặt họ làm mọi người hoảng sợ, họ nhìn nhau bằng ánh mắt e dè vì họ biết điều này là ko nên.

Y tá vẫn tiếp tục xốc điện nhưng dường như JK đang trên JH thì phải, tim cô ko hề có dấu hiệu đập lại, có vẻ như cô muốn ra đi mãi mãi.

Hy vọng rồi lại thất vọng..... phải chăng ông trời đang định trên đùa với những con người này..... và đặc biệt là đối với một thiên thần.....

Anh gục xuống, luồn các ngón tay của họ vào nhau và anh khóc

- JK à, ko được, em ko được đi, anh xin em, hãy tỉnh lại đi, em phải tỉnh lại để nghe câu trả lời của anh nữa chứ, JK yang..... – JH gào lên trong nước mắt, mọi người xung quanh ko ai có thể cầm được nước mắt trước cảnh tượng đó.

Một cảnh tượng đau lòng mà ko ai muốn nhìn thấy, nhất là khi nó xảy đến với Ji Hoo, anh ấy ko đáng để chịu nhều đau khổ thế này

Không gian im ắng đến lạnh người của bệnh viện.....ko ai lên tiếng cho điều xảy ra trước mắt họ..... nỗi đau quá lớn..... nước mắt chảy dài từ khoé mi..... cổ họng nghẹn lại..... tìm quặng lên từng hồi vì sự ra đi đột ngột của một người bạn..... một người thân yêu.....

Chỉ còn nghe thấy tiếng nấc thỉnh thoảng vang lên..... họ gục đầu..... đau khổ nhìn 2 người bạn của mình..... một đi..... một ngồi đó trong nước mắt..... đã quá nhiều nỗi đau..... đã quá nhiều vết thương..... vết thương kia vừa lành..... giờ lại bị xé toạt ra..... ông trời thật nhẫn tâm.....

Cảnh tượng đau thương..... nhưng sống trên đời đừng bao giờ ngừng hy vọng, vì trên đời có sự kì diệu, thật sự có sự kì diệu

PIP.....PIP.....PIP.....

Nhịp tim trên màn hình đã đập lại, thật là 1 kỳ tích mà khó ai tưởng tượng được vào lúc này.

- bác sĩ..... Tim cô ấy..... - giọng cô y tá rung rung

- Jae Kyung..... - giọng anh run rẩy, nó chất chứa sự vui mừng và hy vọng

Các cô gái đang khóc trong tay những chàng trai, họ vui mừng cho JH và JK, ít ra lúc này đây họ có thể thở phào nhẹ nhõm

Vậy là ông trời có mắt, ông trời đã ko tàn nhẫn như ta tưởng.....

Thiên thần sẽ có hạnh phúc, vì thiên thần là một người tốt.....

[chị ấy thật sự là soulmate của anh oppa à, hãy hạnh phúc nhé, em sẽ rút lui] – Guni ko rời mắt khỏi Ji Hoo và Jae Kyung, họ sẽ có được hạnh phúc mà họ nên có.

- Chúng ta về thôi, JH cậu cũng nên về nghỉ đi, cô ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi, mình sẽ cho người chăm sóc cô ấy
– Jun Pyo khuyên - đừng lo, mình ko sao, mình sẽ về sau – JH phản đối, lúc này anh chỉ muốn ở bên cạnh cô để chắc chắn rằng cô ko sao và người đầu tiên cô nhìn thấy khi tỉnh dậy là anh

- sunbae, bọn em về sẽ vào sau – Jan Di chào JH ra về

- bọn tớ sẽ đến thay phiên cho cậu, hãy giữ sức khoẻ nhé – WB lên tiếng rồi anh cũng dìu GuNi đi về, cô có vẻ xúc động quá

Mọi người rời bệnh viện, chỉ còn mình JH ở lại, anh khẽ dùng tay mình vuốt những sợi tóc ngắn đang loà xoà trên khuôn mặt cô và mỉm cười

- mau tỉnh lại em nhé, anh hứa anh sẽ làm cho em hạnh phúc – một lần nữa Yoon Ji Hoo đã chính thức mở cửa trái tim mình

Trước cửa nhà GuNi

- em vào nghỉ đi, có cần anh đưa lên luôn ko? – WB lo lắng

- em ổn, sunbae, cảm ơn anh

- về điều gì?

- vì tất cả những gì anh đã làm cho em – GuNi mỉm cười

- đừng cảm ơn anh, chỉ cần em hạnh phúc, thế là đủ rồi

- sunbae..... – GuNi ngập ngừng

- gì hả cô bé?

- hãy chờ em nhé, bây giờ em chưa sẵn sàng nhưng xin hãy cho em thời gian – cô nhìn anh như để cho anh biết cô đang rất thật lòng

- ok, anh sẽ chờ - WB mỉm cười, nụ cười chan chứa niềm hy vọng

Đối với anh thế là đủ rồi, anh ko đòi hỏi gì nhiều ở cô, chỉ cần cô hạnh phúc thì anh có thể chờ thêm 5 năm nữa, 10 năm nữa hay cả đời này cũng được.

Một tình hiệu tốt ột chuyện tình mới, một chuyện tình hạnh phúc hay đau khổ? Vẫn chưa ai biết được

Một tuần rồi mà Jae Kyung vẫn chưa tỉnh, hằng ngày Ji Hoo vẫn ra vào bệnh viện rất thường xuyên để chăm sóc cho cô, thật chí có khi anh còn chẳng về nhà mà ngủ luôn bên giường bệnh của cô. Nhìn JH lúc này ốm đi nhiều, anh xanh xao hẳn ra và chẳng còn chút phong độ nào của 1 Yoon Ji Hoo như mọi ngày.

Ji Hoo đang luôn bàn tay mình vào tay cô, anh nắm nó thật chặt và ngủ quên bên cạnh cô tự khi nào.

Nắng sớm mùa hạ lùa qua khung cửa sổ, nhảy múa trên khuôn mặt nhỏ xinh của JK, nắng càng làm cho khuôn mặt cô thêm rạng rỡ, bất giác mí mắt cô khẽ nhắm lên. Từ từ mở mắt, JK đang tập làm quen với ánh sáng lùa vào mắt mình, cô đã ngủ một giấc khá dài.

Khê cựa mình ngồi dậy, cô nhận ra hơi ấm bàn tay của ai đó đang nắm chặt tay mình, và cô mỉm cười khi nhìn thấy anh đang nằm ngủ, trông anh xanh xao quá làm cô bật khóc, tiếng khóc của cô làm anh tỉnh giấc

- Jae Kyung..... - anh như ko tin vào mắt mình khi cô đang ngồi trước mặt anh lúc này, việc cứu sống được cô quả là 1 kì tích

- ya, anh làm gì mà nhìn em chăm chăm như vậy chứ? – cô mỉm cười nhìn anh, cái nhìn của anh làm cô ngượng ngùng

-- anh ko đáp lại lời cô mà nhanh chóng kéo cô vào lòng mình và ôm cô thật chặt làm cô bất ngờ

- em có biết là em đã ngủ rất lâu ko hả?- anh trách yêu cô, khẽ siết vòng tay của mình chặt hơn

- em biết, em xin lỗi- cô thấy khoẻ mắt mình cay cay, giọt nước mắt hạnh phúc đang trào trực chảy ra

- tại sao em lại đường đột rời xa anh như vậy hả? em có biết là hôm đó anh như 1 thằng điên ở sân bay ko?

- anh nhìn chăm chăm vào mắt cô

- em ko cố ý nhưng tại- cô ngập ngừng

- em thật ngốc, nếu như em có gì thì làm sao nghe được câu trả lời của anh được chứ?-anh hơi lớn tiếng, lần đầu tiên JH lớn tiếng với một người con gái

- nhưng bây giờ em đang ở đây mà – cô hơi hất mũi lên trả lời anh

- em thật là.....- anh khẽ nhéo mũi cô trong khi cô nhăn mặt vì hành động đó của anh, rồi họ cùng nhìn nhau mỉm cười

- anh yêu em, Ha Jae Kyung – anh thì thầm vào tai cô trong khi cô mỉm cười hạnh phúc

- em cũng yêu anh, Ji Hoo yang.... nhưng anh ko nhất thiết phải nói ra, em biết em đã đòi hỏi quá nhiều ở anh - ngốc àh, ko sao cả, em đang đòi hỏi những thứ mà em nên có, anh yêu nhưng lại ko dám nói tiếng yêu anh mới là người đáng trách – anh nở nụ cười thiên thần, nụ cười chỉ dành cho cô

- cảm ơn anh

- anh sẽ ko bao giờ để em xa anh nữa, 1 lần là quá đủ rồi – JH khẳng định

- em cũng sẽ ko xa anh đâu, đừng có đuổi em- cô chu môi

Anh cúi xuống hôn vào bờ môi ngọt ngào của cô, cô cũng vụng về vòng tay qua cổ anh đáp lại nụ hôn, họ chìm đắm trong ko gian hạnh phúc chỉ có 2 người và.....6 con cáo già đang đứng ngoài cửa chứng kiến cảnh đó.

Có vẻ như khi yêu người ta trở nên ngốc nghếch 1 cách lạ thường nhỉ? Có lẽ sau chuyện này Ji Hoo sẽ thấm nhuần câu này và sẽ ko mắng 3 thằng bạn của mình là đồ ngốc như trước nữa.

Nợ một ai vòng tay người ôm em mãi

Nợ một ai bàn chân đi bên em phố buồn vui

Nợ nhành hoa người treo nơi ban công

Em nợ những tiếng cười

Nợ lúc anh quan tâm về em

Nợ anh yêu tình yêu đầu tiên như thế

Nợ anh yêu từng đêm luôn mong tin nhắn từ em

Nợ ai đó mang đến em yêu thương

Ôi đông đầy thế giới này

Và giúp em thêm tin vào em

Em nợ anh.....

17. Chương 17

A new couple

- yo Man, có kẻ đang xem bệnh viện là khách sạn – giọng Anh pha Hàn của WB phá vỡ ko gian lãng mạn của 2 người, JH nhìn anh bằng con mắt hình viên đạn trong khi JK thì đỏ mặt

- các cậu đến từ lúc nào? – JH gờm gờm

- Anh sẽ ko bao giờ để em xa anh nữa đâu – Jun Pyo nhái giọng Ji Hoo

- em cũng vậy, em yêu anh JH à – Yi Jung tiếp tục màn kịch

- anh muốn hôn em, cưng à – Woon Bin hạ màn trong tư thế Jun Pyo đỡ Woon Bin để chuẩn bị sẵn sàng cho 1 nụ hôn

Hành động của họ làm các cô gái bật cười, còn đôi tình nhân kia thì mặt ai cũng như mới mọc thêm 2 ông mặt trời

- ya, các cậu dám – JH quăng cái gối trên giường về phía F3

- chà, người ta mới tỉnh dậy mà tình tứ ghê em nhỉ - YJ quay sang GE

- đúng là tình yêu nói ko nên lời nên nó mới sâu đậm thế - JP tỏ ra hiểu biết

- sunbae, unni, chúc mừng 2 người nhé – các cô gái đều vui cho họ.

Từ nãy đến giờ Woon Bin luôn chú ý đến thái độ của GuNi, có vẻ như cô bé này kiên cường đến mức khó tả vì chỉ sau có vài ngày mà cô bé đã chẳng còn tí phản ứng gì khi thấy JH và JK bên nhau

[em lúc nào cũng khó hiểu thế nhỉ, cô bé] – anh khẽ mỉm cười với suy nghĩ của chính mình.

- Unni, khi nào Unni ra viện? – GE hỏi

Mọi người đều hướng mắt nhìn về JH, anh mỉm cười

- em tỉnh là ổn rồi, chỉ cần kiểm tra sức khỏe vài lần nữa là có thể xuất viện, chắc vài ngày nữa thôi

- vậy chúng ta đi du lịch đi nhé – Jan Di hào hứng

- du lịch? – JP nheo mắt
 - sao? Anh ko muốn đi à? Vậy thì ở nhà – JD hất mặt, thật là cặp đôi này lúc nào cũng cãi nhau
 - đâu có, ý anh là – JP thanh minh
 - im lặng, em hỏi mọi người chứ ko hỏi anh- JD cau lên với JP
- Hành động của cặp đôi này luôn làm mọi người bật cười, đã là vợ chồng với nhau rồi mà suốt ngày cứ cãi nhau như hồi mới quen ấy, nhưng riết rồi họ cũng quen với điều này
- bọn anh ko từ chối đâu, đúng ko em – YI Jung lên tiếng phá vỡ ko khí khói đạn đang diễn ra của nhà họ Goo, và GE gật đầu
 - chỉ cần sức khỏe của JK ổn định thì được – Ji Hoo tiếp theo sau
 - em có đi được ko GuNi ? – WB gạ hỏi
 - nếu tất cả cùng đi – GUNi vui vẻ
 - vậy thì bọn anh cũng ok – WB chốt lại
 - bọn anh ?????????? ya, 2 người là thế nào hả ? – JH nhanh chóng nhận ra, có vẻ anh chàng này luôn nhảy bèn nhả và cũng là để trả thù vụ khi này Wb chọc mình
 - có gì đâu, chỉ là tớ chốt lại thế thôi mà, đừng có mà nghĩ ngợi lung tung – WB chối bay bậy, trong khi mặt GuNi đang hồng lên từ từ
- Cả 2 xoay mặt ra hướng khác nên ko hề để ý đến 6 con cáo kia đang đưa mắt nhìn nhau trao đổi thông tin rồi gật gù đầy hàm ý, thỉnh thoảng lại nở những nụ cười rất chi là..... gian xảo, nụ cười độc quyền của nhà họ cáo. _____
- Hôm nay mọi người sắp xếp công việc để đi mua sắm chuẩn bị cho chuyến du lịch sắp tới của cả nhóm
- ya, YJ cái áo này rất hợp với anh – GE vừa nói vừa giơ cái áo màu mè hoa lá cảnh theo tuýp Hawaii lên ướm vào người YJ
 - ya, Chu Ga Eun, em đang đùa với anh đó hả ? – anh gườm gườm cô vợ yêu quý của mình làm mọi người phì cười
- Trong khi đó thì Jandi và Jun Pyo đang cãi nhau chí chóe vì chiếc áo nào đó
- ya, em nói là em thích cái kia – JD cau có
 - em mặc nó ko đẹp, cái này đẹp hơn- JP gân cổ lên cãi
 - em nói..... - cuộc cãi cọ vẫn ko có dấu hiệu sẽ dừng lại
- Ji Hoo và Jae Kyung luôn thì thầm trao đổi với nhau về ý kiến của mình, đây có lẽ là cặp đôi yên bình nhất, ko hề có chút gì là ồn ào
- Còn về phía GuNi và Woon Bin thì
- sunbae, cái này..... – GuNi cầm cái áo và gật gù với WB
 - em mặc nó áh – WB tỏ vẻ bất ngờ
 - ko, em lựa cho sunbae, anh vào thử đi – GuNi đưa WB chiếc áo và đẩy anh vào phòng thay đồ gần đó
- WB nghe lời vào thử, anh vừa bước ra cửa thì GUni đã gật gù với lựa chọn của mình
- em đã chọn rất đúng, nó rất thích hợp với sunbae
 - Guni yang, đẹp thật à ? – WB hơi nhượng mày, anh vui vì dạo gần đây GuNi tỏ ra quan tâm anh nhiều hơn
 - rất đẹp – cô nói với nụ cười trên môi, cả 2 người họ đều có vẻ rất hạnh phúc

If you could see that I'm the one who understands you
 Been here all along so why can't you see?
 You belong with me
 You belong with me

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

[hừm, cứ đứng đó mà ngó, sao ko đuổi theo, em đi thật đó..... ya, Song Woon Bin, em đi thật đó..... ya, sao ko cản em..... ya.....em ghét anh] – cô hậm hực giậm gót giày khi bước đi

Cánh tay Guni bất chợt bị giữ lại bởi 1 bàn tay mạnh mẽ và ấm áp, nó làm cô dừng bước chân của mình lại

- em đang làm lơ anh đấy à ? – WB hỏi

- ủa sunbae, sunbae đến khi nào mà em ko thấy vậy ? – cô giả ngây (oh my god, chiếc xe vàng ché đó nổi thế mà ko thấy mới lạ đó)

- ya, em đừng tưởng anh ko biết em đang nghĩ gì nhé, khi này anh chỉ đùa thôi, anh đứng đây chờ em từ sáng sớm rồi cô nhóc – anh phì cười trước cái mặt ngây ngô của cô

- anh..... vậy mà anh..... anh làm em tức chết đó – cô hậm hực

- anh xin lỗi, rồi giờ muốn đi đâu anh đưa đi, để em đi 1 mình anh lại chẳng an tâm, cứ như tối qua ấy – anh kéo tay cô dẫn cô về phía chiếc xe

Nhắc đến chuyện tối qua Guni lại có chút chột dạ, rõ ràng là sáng nay còn muốn làm lành với anh ai dè tự nhiên cuối cùng cô lại là người giận để anh phải đi xin lỗi, thật là mắc cở mà

- sunbae..... Xin lỗi anh – cô ngập ngừng

- vì chuyện gì ? – anh hỏi khi đang chăm chú lái xe

- về chuyện tối hôm qua và chuyện hồi này

- ko sao cả, tối qua anh chỉ hơi bức mình thôi, em đừng có làm cái mặt như thế kéo anh lại thấy người có tội là mình – anh với tay xoa đầu cô với 1 nụ cười trên môi, còn cô thì đánh nhẹ anh 1 cái để chữa ngượng

Nơi hôm nay Guni muốn đến là công viên.....

Nhìn cái mặt Woon Bin lúc này chắc hẳn ai cũng phải phì cười, cái mặt anh chàng cứ méo xệch đi vì phải nở nụ cười gượng cho Guni vui

Khỏi phải nói cũng biết anh chàng nổi bật thế nào trong đám đông : gương mặt đẹp trai, nổi tiếng với các mối tình 1 đêm với phụ nữ, 1 mảnh ghép của F4 và bộ vest đắt tiền mà anh khoát lên người. Đó chính là những nguyên nhân khiến anh là trung tâm của mọi ánh nhìn, nhất là các cô gái, họ luôn khao khát được nhìn thấy nụ cười đẹp tuyệt vời của anh.

Nhưng kể từ 5 năm trước thì Song Woon Bin đã ko còn phân phát nụ cười của mình 1 cách bừa bãi nữa, vì anh đã ko còn là 1 Don Juan, vì 1 cô gái đã đi mãi ko về..... Nhưng giờ đây hãy gác chuyện quá khứ qua 1 bên để trở về với hiện tại đi nhĩ

[trời ơi, trước giờ đời nào mình đến những chỗ này, nó vừa đông người, vừa trẻ con lại còn hay bị người khác soi mói nữa] – anh gượng ngượng bước theo Guni vì trông cô nàng cứ vui như là tết ấy

- sunbae à, nhanh lên, em muốn chơi cái đó – cô vừa nói vừa chỉ cái vòng xoay ngựa gỗ rất chi là con nít ấy WB lại 1 lần nữa nở nụ cười và chiều cô nàng, anh cảm thấy mình cứ như thằng hề khi ngồi trên cái con ngựa gỗ ấy, thế nhưng vì nụ cười của Guni nên đành vậy, cũng đáng thôi mà

Cả 2 đi vòng quanh chơi gần hết các trò chơi trong công viên mà Guni thích, người đi trước kẻ theo sau, cứ thế mà họ cứ vô tư chơi (mà hình như chỉ có mình Guni là vô tư thôi), mọi người xung quanh này giờ cứ xì xào bàn tán về anh khi anh đi lướt qua họ, haizzz, thật là..... Cô nàng kia thì cứ như là ko biết gì hết cả vậy, cứ vô tư như thế

Guni vui vẻ bước đi trên cái bản lề nhỏ phân cách giữa đường đi và bãi cỏ của công viên một cách thích thú, cô đang cố hết sức để giữ thăng bằng cho đến hết đoạn đường

- sunbae ah, anh thử đi, vui lắm – Guni đề nghị, anh chỉ mỉm cười và lắc đầu đi bên cạnh cô

Bỗng Guni vấp té và nhanh như chớp WB đã đưa tay ra đỡ lấy cô, cô nằm gọn trong vòng tay mạnh mẽ của anh

- Guni yang, em phải cẩn thận chứ, lỡ ko có anh đỡ thì sao ? – anh trách yêu cô trong khi cô thì lại đỏ cả mặt còn mọi người xung quanh thì cứ nhao nhao lên, có kẻ ghen tị, người mến mộ cô gái này

- đi thôi – WB cảm thấy khó chịu, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô và kéo nhẹ cô đi, Guni hơi sững sờ 1 chút khi bàn tay họ đang đan vào nhau

- sunbae yang.....

- như vậy em sẽ ko bị lạc hay bị té nữa – anh đang thanh minh về hành động của mình, nụ cười thoáng nở trên 2 khuôn mặt

Thứ tiếp theo mà Guni muốn lên là đu quay tình nhân, mới nhìn thôi mà WB đã thấy rung mình bởi vì hiếm ai biết được điểm yếu duy nhất của F4 là sợ độ cao, thế nhưng lại 1 lần nữa anh phải chiều ý cô nàng này, đúng là khi yêu anh lại cũng trở nên ngốc như 2 thằng kia, à mà ko, bây giờ là 3 thằng chứ.

- sunbae ah, cảnh vật bên dưới đẹp quá, anh nhìn xuống xem – Guni hồ hởi nhảy tưng tưng lên làm chiếc đu quay hơi chao đảo

- Guni yang, em có thể ngồi yên dùm anh được ko – WB đang run rẩy

- ơ sunbae, anh sao vậy ? – cô tiến đến gần bên anh hỏi han

- ko có gì – mặt anh tái xanh đi

- ya sunbae, ra sunbae sợ độ cao, sao khi này anh ko nói ? – Guni nhận ra và cô trách

- ko sao mà, em đừng lo – nói thế thôi chứ cái mặt của WB đã tố cáo tất cả, Guni thoáng chút bối rối và hối hận

Cô chỉ biết ngồi bên cạnh anh

Nhưng cuối cùng thì cái vòng quay tưởng chừng như vô hạn đó (theo ý nghĩ của WB là nó thế àh) cũng dừng lại, anh bước xuống sau Guni với cái đầu choáng váng

Guni nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh kéo anh đến bãi cỏ gần đó, cô ngồi xuống dưới gốc cây cổ thụ lớn và ra hiệu cho anh nằm xuống đùi cô

- Guni yang..... - anh hơi bối rối

- nằm xuống đi sunbae, chúng ta sẽ nghỉ ngơi 1 lúc rồi ra về - cô quả quyết

Anh từ từ nằm xuống đùi cô, nó mềm mại và thoải mái vô cùng, nó làm anh cảm thấy dễ chịu hơn

Gió đầu thu từng cơn cứ lướt qua nhẹ nhàng, êm ả, dịu mát, gió vô tình đã ru giấc ngủ cho WB, một giấc ngủ dịu êm mà lâu rồi anh ko có

Guni nhẹ nhàng vén những sợi tóc loà xoà trên khuôn mặt anh, đây có lẽ là lần đầu cô ngắm anh kĩ đến như vậy, anh rất đẹp trai đó là điều mà cô ko thể phủ nhận, khẽ mỉm cười khi nhìn anh, trông thật yên bình và ấm áp

[có lẽ oppa đã nói đúng, mình đã nhầm lẫn giữa yêu và mến mộ, người mình thật sự yêu, thật sự dành tình là người khác chứ ko phải oppa, cảm ơn anh oppa] – cô mỉm cười với suy nghĩ của chính mình

Tiếng cãi nhau của 1 đôi tình nhân nào đó đã phá đi giấc ngủ của Woon Bin, anh chợt giật mình tỉnh giấc, mở mắt nhìn xung quanh

Trước mắt anh là hình ảnh cô đang dựa lưng vào gốc cây và ngủ 1 cách say mê, trông cô thật đáng yêu. Rồi anh chợt nhớ lại mình đã nằm lên đùi cô và ngủ từ khi nào, cảm giác thật ấm áp, anh thích cái cảm giác này từ người con gái này, cô là một thiên thần trong đôi mắt anh

Tay anh lướt nhẹ qua đôi má hồng hồng của cô, đi dọc sống mũi cô và dừng lại ở đôi môi.

Cái đôi môi hồng hồng nhỏ nhắn hơi cong lên như đang quyến rũ anh đặt 1 nụ hôn vào đó, anh khẽ cười xuống gần cô hơn, và khi chỉ còn cách vài xentimet thì

- mẹ ơi, chú đó đang làm gì vậy ? – 1 thằng bé ngây ngô hỏi mẹ nó, người mẹ hoảng hốt đẩy cậu con trai đi

WB mỉm cười lắc đầu, vậy là kế hoạch ko thành, Don Juan đã bị bắt quả tang khi định là chuyện mờ ám, Guni cũng tỉnh sau tiếng nói oang oang của thằng bé và cô ko hề hay biết gì

- em dậy rồi à ? chúng ta về thôi – anh đề nghị

- em đã ngủ, ý em là chúng ta đã ngủ bao lâu rồi ? – cô hỏi

- anh ko rõ – rồi anh cuối nhìn đồng hồ - khoảng gần 4 tiếng đó, từ trưa tới giờ, chắc em đói rồi chứ ? – anh cười dịu dàng

- Deh – cô xao động vì nụ cười đó

- ok, chúng ta đi ăn nào, bụng anh biểu tình rồi, lỗi do em ko kêu anh dậy mà bắt chước anh ngủ luôn đấy – anh kéo tay cô đứng dậy

- sunbae này, tại anh ngủ trước chứ bộ - cô huýt nhẹ anh rồi cả 2 cùng cười

Họ tiến về phía chiếc xe màu vàng của anh rồi cùng lên xe đi đến 1 nhà hàng nào đó – trái tim bé nhỏ, trong sáng của Guni đã thật sự mở cửa cho chàng Don Juan này?

Ngày hôm nay có giống 1 ngày hẹn hò của cả 2 ko nhỉ ????

Ngày hôm nay báo hiệu 1 cái gì đó mới mẻ sẽ đến, trang sách được lật sang một trang mới, sẽ sáng sủa hơn hay sẽ lại càng nhiều mây đen hơn ?

Tình yêu là gì ?

Mà giận hờn, buồn ko duyên cớ

Mà vu vơ niềm vui ngẫu thơ

Yêu anh, mà sao cứ trách

ko vì lẽ gì, mà sao giận hờn ?

20. Chương 20

New Calidonia

New Calidonia là nơi cả nhóm chọn để đi đến, nơi đây cảnh đẹp, không khí thoáng mát, có biển và các hoạt động thú vị. Hơn hết đây là hòn đảo thuộc sở hữu của tập đoàn Shinwa nên các kế hoạch của 6 chú cáo dễ dàng diễn ra hơn – đó là ý kiến của Jun Pyo (thỉnh thoảng anh chàng này thông minh đột xuất tí)

- wow, nơi này đẹp quá – GuNi hào hứng khi vừa đặt chân xuống đảo

- đúng là ko hổ danh thuộc tập đoàn Shinwa – Jae Kyung nhận xét, đây cũng là lần đầu cô nàng đến đây

- lâu quá rồi mới trở lại đây nhỉ ? – Ga Eun quay sang nói với Jan Di và nhận được sự đồng tình từ bạn mình- nơi này vẫn đẹp như 7 năm trước

- thôi nào các cô gái, cùng về nghỉ thay đồ rồi sẽ đi chơi – Jun Pyo lên tiếng, kế hoạch 1 năm trọn trong tay anh chàng này nên anh ta tỏ ra có trách nhiệm thấy rõ

Vừa đến khu nghỉ VIP của khách sạn, Jun Pyo cầm 4 chùm chìa khoá chia cho F3 và anh giữ 1 chùm

- sunbae, sao chỉ có 4 phòng – GuNi thắc mắc

- chứ em muốn bao nhiêu phòng – Ji Hoo tỏ ra ngẫu thơ (vô số tội)

- ở đây có 8 người, 4 người – chỉ Jun Jan, SoEun –là vợ chồng nên ở chung với nhau ko bàn cãi, còn em với chị JK chắc sẽ ở chung với nhau chứ đúng ko ? vậy tại sao ko đưa chìa khoá cho em mà lại đưa cho oppa và WB sunbae ?

- ah..... thật ra thì – Jun Pyo đang ko biết giải thích thế nào, anh chàng gãi gãi mớ tóc xoăn của mình bối rối, chắc anh chàng ko ngờ Guni lại hỏi câu này

- bọn chị đã quyết định ở chung với nhau mà, vậy nên em chịu khó nha GuNi – JK cứu bồ JP, cô nàng chạy lại chỗ JH và nắm chặt tay anh rồi cả 2 đi về hướng phòng mình

- sunbae, em cần 1 phòng nữa – GuNi ré lên

- Guni yang, em thông cảm bây giờ là mùa du lịch nên ở đây chỉ còn 4 phòng của riêng bọn anh thôi, em chịu khó nhé – Yi Jung lên tiếng thực hiện kế hoạch của mình rồi nhanh chóng cùng Ga Eun đánh bài chuẩn

- mùa du lịch ? ko có phòng ? – WB thắc mắc nhìn thẳng bạn mình và cái mà anh nhận được là cái tròng mắt kính khổng lồ của Jun Pyo, thoáng rùng mình nhưng anh mau chóng hiểu vấn đề

- đi thôi, chúng ta ko có sự lựa chọn nào khác đâu – WB lôi Guni đi trong khi cô nàng còn đang bối rối, Jan Di và JP nhìn nhau mỉm cười cho kế hoạch 1 đã thành công

- anh giỏi lắm – Jandi lên tiếng khen chồng

- dĩ nhiên, đại nhân đây là chồng em mà – JP hất mặt lên, JD lắc đầu bước đi

Cuộc chơi làm thần Cupid của F3 và 3 thiên thần đã chính thức bắt đầu, vậy liệu 1 mảnh còn lại của F4 sẽ có được thiên thần chứ ? Câu trả lời còn ở phía trước.

Cùng nhau bước vào phòng, Guni có 1 chút ngại ngùng, WB biết điều đó nhưng làm sao bây giờ..... haiz

- em cứ vào đây tạm đã, anh sẽ kêu thằng Jun Pyo sớm sắp xếp phòng khác cho em – anh trấn an cô

- cảm ơn sunbae

- chúng ta thay đồ nhanh rồi còn đi với tụi nó nữa, ko thì.....- mặt WB đang giả bộ giống cái mặt của Jun Pyo khi nhăn nhó làm Guni phì cười

Mọi người tập trung tại bãi biển để tắm biển và phơi nắng, các cô gái diện những bộ bikini thật nóng bỏng làm các chàng trai phải ngây ngất

- ya, Guem Jan Di, em là người đã có chồng làm sao mà mặc thế này được hả ? – Jun Pyo quát

- anh vô duyên, tại sao lại ko, có luật nào cấm ko ? – Jandi cãi lại

- có chồng rồi mà còn để cho người khác ngắm là sao ? – JP tức tối

- mặc em, ko cần anh quan tâm – JD cau có

- ya, em..... – JP đầu bốc khói (lí do tóc anh ấy xoăn là đây ạ)

Còn Yi Jung thì...

- ya, sao nó hở vậy ? em ăn mặc mà ko để ý gì hết trơn vậy – YJ nhăn nhó

- có gì đâu mà hở ? anh bị làm sao vậy ? – Ga Eun cố cãi

- sao ko hở, gì mà phô hết ra vậy nè, ya còn mấy thằng bên kia nữa, chúng nó nhìn nãy h – YJ quắc mắt lườm đám con trai bên kia đang chia cái nhìn vào GE của anh

- có bằng mấy cô người mẫu nóng bỏng của anh ngày trước đâu – GE làm mặt dỗi - anh ko biết..... – chưa kịp nói gì nữa thì GE đã cùng JD tung tăng đi xuống biển bỏ lại YJ và JP

- ya, thật là..... – 2 ông chồng hay ghen đây ạ, thật đúng là trẻ con nhỉ ?

Vậy còn 2 cặp kia ????

- em khoát áo vào nào, mới bệnh dậy ko nên để bị lạnh – Ji Hoo nhẹ nhàng khoát áo cho Jae Kyung

- bị lạnh ? đảo nhiệt đới mà cũng có mùa lạnh hả anh ?- JK ngây ngô hỏi
- à ko, ý anh là em mới bệnh dậy nên cần thận về sức khỏe của mình 1 chút – anh bào chữa
- ya oppa, anh đang lo sợ à ? đừng lo nhé, em chỉ có mình anh thôi – JK hôn nhẹ vào má Jh rồi đi về phía Guni rủ cô xuống biển

JH chỉ bật cười nhẹ, lắc đầu chào thua người yêu.

Ấy, mém tí quên Don Juan ihihi

- Guni yang, em đừng có lúc nào cũng chọn màu đỏ có được ko ? – WB khó chịu ra mặt
- sao vậy sunbae ? nó đẹp mà – Guni thành thật- với lại em thích màu đỏ
- nhưng mà nó..... Nó thật sự rất quyến rũ – WB ngập ngừng mãi mới thành câu

Câu nói của Woon Bin khiến Guni ngại ngùng, mặt cô đang dần xuất hiện 2 ông mặt trời thì may sao JK đã đến kéo cô đi và giải vây cho cô trong giây phút này, môi cô nở 1 nụ cười nhẹ nhàng vì hành động của anh

Các cô gái vui đùa dưới làn nước trong với những nụ cười hết sức hồn nhiên trong khi trên bờ thì hình như có 4 cái núi lửa đang hoạt động

- quản lí Kim, ông ra ngay bãi biển giải quyết mấy tên nhóc kia cho tôi mau lên, bãi biển VIP mà làm gì có cái lũ như thế kia cơ chứ - Jun Pyo quát lên trong điện thoại nhưng mắt thì đang chú tía nhìn hình viên đạn về đám con trai đang ngắm nhìn các thiên thần của F4
- cậu đang nóng quá đấy Jun pyo – Ji Hoo lên tiếng dập tắt lửa
- cậu ko thể sao ? – JP quát mắt nhìn – nếu ko thì tớ để thằng nhóc đeo kính kia ở lại để nó ngắm JK của cậu nhé – JP cười mỉa mai
- ya, ý cậu là sao hả ? đuổi thì đuổi hết đi chừa lại làm gì – JH cãi
- hahah, lộ chân tướng rồi nhé – JP đắc thắng- cậu cũng như tớ thôi JH à

2 tên play boy kia đang ngồi ngó 2 thằng bạn mình cãi nhau mà cười muốn rớt xuống ghế, cuối cùng thì 2 tên ngu ngốc nhất trong tình yêu cũng đã biết yêu cả rồi, vậy là từ giờ F4 cũng chẳng còn ai cô đơn nữa. Àh mà hình như khi JP đòi đuổi cái đám kia đi thì đúng ý 2 anh chàng này lắm hay sao mà 2 ành chẳng buồn phản bác mà còn cười cười

Khi đó ở dưới biển

- ya, cậu lo việc đám cưới thế nào rồi Ga eul ? – JD lên tiếng hỏi
- cũng khá ổn rồi mới đi du lịch với mọi người đây – cô vui vẻ đáp
- em thấy đám cưới nhiều việc để lo lắm thế mà sao em thấy chị thành thơi quá – Guni thắc mắc
- bọn chị chỉ lo những phần nào cần thiết thôi, còn lại thì.....
- thì sao ? – JK nhanh chóng nhập hội
- thì bên gia đình anh Yi Jung lo hết rồi, ba anh ấy nói cứ đi chơi đi mọi việc ba sẽ lo – GE hơi 1 chút ngại ngùng
- ya, cậu sướng nhé có ba chồng lo cho hết. Mà nghe nói đầu gia đình anh YJ ko hạnh phúc cơ mà ? – JD hơi thắc mắc
- thật ra ba mẹ anh ấy đã làm lành với nhau, anh YJ cũng đã tha thứ cho ba mình, anh trai anh ấy và vợ anh ấy là Eun Chae unni cũng sẽ sớm về Hàn Quốc thôi- GE giải thích với nụ cười hạnh phúc trên môi, thật là 1 hạnh phúc trọn vẹn cho 1 gia đình nhỉ

- vậy thì tốt quá, chúc mừng em nhé GE – cả 3 cô gái đều mừng cho cô bạn của mình, quả là thiên thần nên có hạnh phúc nhỉ ?

Vậy còn 2 thiên thần kia thì sao ? sóng gió vẫn chưa đến nhưng chắc gì nó sẽ ko đến, thời gian sẽ từ từ cho bạn biết thứ bạn nên biết.

Sau khi đi chơi ở biển về mọi người đi dạo xung quanh đảo, họ đi chơi và ghé mua sắm 1 số quà lưu niệm.

- bọn tớ đi kiếm hoa lavender đây, bọn tớ cần nó cho đám cưới – Yj lên tiếng đánh lể với GE

- ok, cậu cứ đi đi – JP xua tay kêu YJ đi, kế hoạch tiếp theo chuẩn bị được thực hiện

Sau khi YJ và GE vừa đi thì Jun Pyo và Jan Di cũng tìm cách chuẩn bị

- các cậu cứ đi tiếp đi nhé, bọn tớ đi tìm lại kỉ niệm ngày xưa đây – Jun Pyo nói và ra hiệu với Jan Di, cô gạt đầu đồng tình

Trước khi đi Jun Pyo ko quên quay lại nhìn Ji Hoo với ý nói « còn mình cậu thôi đấy, ráng tìm cách chuẩn bị, kế hoạch ko thành là cậu chết chắc »

JH và JK nhìn nhau thoáng chút bối rối, giờ làm sao họ chuẩn bị trong khi các cặp kia đã lấy hết những cái cơ hay nhất rồi còn gì ?

Guni đứng ngắm 1 chiếc vòng rất lâu, chiếc vòng có tên gọi « buộc chặt soulmate », 1 chút nghi ngờ nhưng Guni lại rất thích, cô cứ đứng ngắm mãi nhưng vẫn chưa hiểu ra cái ý nghĩa sâu xa của chiếc vòng

- cô gái, chiếc vòng đó có ý nghĩa rất là hay đấy – bà chủ cửa hàng lên tiếng

- ý bà là sao ạ ?- Guni thắc mắc

- chiếc vòng này dành cho các cặp yêu nhau, muốn buộc chặt đối phương bên mình nên mới gọi là « buộc chặt soulmate » - bà mỉm cười – thật ra trong thuyết học soulmate ko hề có quan niệm buộc chặt đối phương vì nếu họ thật sự là soulmate của nhau thì đã có 1 sợi dây vô hình buộc chặt họ rồi, họ thuộc về nhau dù thế nào đi nữa – rồi bà tiếp tục- nhưng các cô gái thì lại thường thích những thứ như thế này nên họ vẫn tin vào nó, còn cháu có tin ko ? - cháu cũng ko dám chắc mình tin vào soulmate nhưng cháu thích chiếc vòng này – cô cười

- uhm..... nếu cháu ko tin thì cứ thử xem, biết đâu nó thật thì sao ? – bà mỉm cười

- vậy cái này dùng như thế nào ạ ? – Guni thắc mắc

- cháu hãy khắc tên của mình lên chiếc vòng và trao cho người mà cháu tin là soulmate của mình – bà giải thích

- đơn giản thế thôi ạ ? thế bà có khắc dù cháu được ko ạ ?

- được chứ, chúng tôi khắc cho tất cả các vị khách mua hàng mà, nào cháu tên gì ?

- à..... là Choi GuNi ạ - cô hơi ngập ngừng vì họ của mình

- tên cháu rất đẹp chờ ta 1 chút nhé – bà cầm chiếc vào và đi vào trong

Guni đứng quay lưng lại nhìn gần phía cửa ra, anh vẫn đang đứng đó và xem cái gì đó, hình ảnh anh đập vào mắt cô làm cô khẽ mỉm cười..... chiếc vòng đã có chủ nhân của nó rồi.

[là anh, soulmate của em]

Tung preview chap sau ọi người ham hố hahah

Trước mắt Guni là hình trái tim, bên trong nó có ghi dòng chữ « Sarahae, Choi Guni ».

1 chút cảm động len lỏi trong lòng cô, cô mở to mắt đầy kinh ngạc và nhìn sang anh, anh đang mỉm cười nhìn cô

.....

-yo, em yêu anh chàng nào xấu xí hơn anh hả ? – anh giận dữ

.....

- em ghét anh – cô gào lên tức tối

.....

- anh yêu em, sarahae, Guni yang – anh thủ thủ vào tai cô

21. Chương 21

Avowal of love

Sau khi rời khỏi cửa hàng Guni và Woon Bin quyết định đi dạo quanh biển vì ko biết Ji Hoo và Jae Kyung đã chuẩn đi từ lúc nào mà chẳng nói gì (vì ko tìm ra có để chuẩn nên đành âm thầm lặng lẽ chứ sao)

- sunbae à, chúng ta chơi trò vẽ trên cát nhé – Guni đề nghị

- vẽ trên cát – WB có vẻ bất ngờ, có lẽ đây là lần đầu anh chàng chơi trò này

-deh, chúng ta sẽ phải cái mà chúng ta thích hay ghi 1 thông điệp nào đó lên cát – Guni giải thích – sunbae qua bên kia đi, bên này là của em – cô đẩy WB đi

Anh máy móc bước theo ý cô rồi quay đầu lại nhìn cô, cô đang vui vẻ viết viết vẽ vẽ cái gì đó trên cát, thấy anh nhìn mình chăm chăm cô quay qua phụng phịu

- sunbae à, anh vẽ đi chứ, em cấm anh nhìn sang chỗ của em, mau mau vẽ đi – cô thúc

Anh mỉm cười rồi cũng cầm lấy 1 cái cây gần đó và vẽ

Sau 1 hồi viết vẽ rất hăng say Guni chạy lại chỗ Woon Bin

- sunbae yang, anh vẽ gì thế ?

- ko cho em biết, nhắm mắt lại – anh lấy tay che mắt cô lại

- tại sao chứ ? – cô chu mỏ lên

- vì em ko cho anh xem của em nên tất nhiên anh cũng ko cho em xem của anh- WB ko chịu thua

- em đâu nói là sẽ ko cho sunbae coi luôn đâu, giờ em coi của sunbae rồi em sẽ để sunbae xem của em – Guni giải thích

- ok – anh mỉm cười và bỏ tay mình ra khỏi mắt cô

Trước mắt Guni là hình trái tim, bên trong nó có ghi dòng chữ « Sarahae, Choi Guni ».

1 chút cảm động len lỏi trong lòng cô, cô mở to mắt đầy kinh ngạc và nhìn sang anh, anh đang mỉm cười nhìn cô

- tại em nói hãy ghi những gì mình muốn ghi lên mà, anh thật sự muốn ghi thế - anh giải thích cho hành động của mình

- sunbae yang – mắt cô hơi rướm rướm nước mắt

- này cô bé, chỉ có vậy mà em đã cảm động thế rồi à ?- anh dùng tay nhẹ lau nước mắt nơi khoé mi cho cô

- anh này... - cô khẽ đánh nhẹ vào anh – theo em sunbae – cô kéo anh sang chỗ mình

Hình ảnh mà này giờ Guni cực công vẽ là khuôn mặt 1 người con trai với mái tóc hơi dài, đôi mắt to, khuôn mặt vuông và trên môi đang nở 1 nụ cười rất đẹp

Anh nhìn cô như đang hỏi « đây là ai ? »

Cô nhìn anh mỉm cười rồi bước đến gần bức ảnh để viết thêm 1 dòng chữ « I love this man » trong ảnh mắt ngõ ngang của WB

-yo, em yêu anh chàng nào xấu xí hơn anh hả ? – anh giận dữ

- ya sunbae ngốc, anh ko nhận ra đây là ai à ? – cô chu môi lên

- có lẽ là 1 tên nào đó xấu xí hơn anh, em thật ko có mắt nhìn người Guni yang – anh phì cười như chọc tức Guni

- em ghét anh – cô gào lên tức tối

Anh ko đáp chỉ mỉm cười bước đến gần cô, xoay người cô về phía mình và ôm cô vào lòng

- yo, anh chỉ đùa thôi mà, em đâu cần phải thế - anh hối lỗi

- em ko biết, anh là đồ ngốc, người ta vẽ anh cơ mà, thế mà anh..... – Guni thút thít khóc trong lòng WB

- anh biết mà, anh xin lỗi, anh chỉ chọc em 1 chút thôi mà – anh dỗ dành cô

- quá đáng, người ta tỏ tình với anh mà anh – cô nắc lên

- anh biết rồi mà, anh sẽ đền ok chứ - anh đẩy cô ra nhìn vào mắt cô

- anh nói thì nhớ đó – cô phụng phịu rồi cả 2 đều mỉm cười, cô khẽ huýt nhẹ vào ngực anh

Từ từ anh cúi xuống hôn vào môi cô 1 nụ hôn nồng nàn, nhẹ nhàng nhưng chất chứa tất cả tình cảm của anh dành cho cô

22. Chương 22

- anh yêu em, sarahae, Guni yang – anh thủ thủ vào tai cô

- em cũng yêu anh, oppa – Guni đổi ngay cách xưng hô với anh làm anh thoáng chút ngạc nhiên nhưng lại cảm thấy rất vui

Ở 1 bụi rậm gần đó đang có 1 trận tranh cãi nho nhỏ

- anh chụp được chứ YJ- Ge lên tiếng hỏi chồng mình

- ok, ko thiếu bất kì 1 cảnh nào – YJ nháy mắt với GE

- gì gì, cảnh gì, JP anh che hết làm em chẳng thấy gì cả - JD cáu kỉnh

- ya, em có ngồi yên ko, cứ như con chơi chơi làm sao mà thi hành nhiệm vụ được – JP khó chịu

- ya, anh..... – JD định hét gì đó thì đã bị JP bịt mồm lại

- ya, 2 người im lặng chút coi, bị phát hiện là tại 2 người đó – JK lên tiếng phá ko khí khỏi đạn nhà họ Goo

- đó nghe chưa, im đi – JP trừng mắt với JD, cô nàng ko nói gì chỉ lườm JP 1 cái đáng sợ

JH nhìn 2 người mà ko nhịn được cơn cười, anh dùng tay che miệng mình lại và cười

Có vẻ hôm nay 6 con cáo này đã có được thu hoạch rồi nhỉ ? chỉ chờ xem đêm nay có chuyện gì xảy ra ko thôi

Vừa về đến cửa khách sạn thì đã thấy bóng dáng của 3 thằng bạn, WB và Guni bước đến

- các unni đâu rồi ạ ? – Gn lên tiếng hỏi
- các cô ấy trên phòng thay đồ rồi, Guni em cũng cần tắm và thay đồ chứ nhỉ ? – YJ tỏ ra khá hiểu biết về tâm lí phụ nữ (đúng là cậu Cassanova)
- vâng, em lên nha oppa – cô quay sang nói với WB rồi bước đến thang máy
- ya thằng kia, oppa rồi cơ đấy – JP nhanh chóng lên tiếng châm chọc thằng bạn
- yo, ý gì hả ? – WB hơi nhúm mày
- thì ai làm gì thì người đó biết chứ sao – JH luôn là người thốt ra những câu nói làm người khác cứng họng và rồi cả cái nụ cười khó hiểu kia nữa chứ
- yo men, các cậu đang nghĩ bậy cho tớ sao ? ko có gì đâu – WB cười với 3 thằng bạn mà lòng thì như lửa đốt

[hình như chúng nó biết cái gì rồi thì phải]

YJ nhanh chóng kẹp cổ WB kéo sang một bên và thì thầm

- tối nay nhẹ tay thôi, con người ta chưa có lần đầu đâu – rồi anh chàng phá lên cười
- yo, cậu nghĩ tớ là hạn gì hả ? tớ ko còn là Don Juan từ 5 năm nay rồi, tớ chẳng tiếp xúc với bất cứ đàn bà nào trong 5 năm nay cả - WB lên tiếng chối
- ya, vậy là cậu ko dám – YJ châm chọc
- yo, vậy cậu với GE có hả ? – WB bắt thóp thằng bạn
- ah, vợ tớ xuống, tớ đi đây – YJ đánh trống lảng

Nhìn thôi cũng biết là YJ trốn rồi, WB cười 1 cách sáng khoái nhất có thể

[hahah, So Yi Jung, xem ra cậu cũng chẳng hơn gì tớ cả, cũng chỉ là Cassanova về vườn thôi mà]

F2 này giờ mặc dù ko nghe nhưng cũng biết 2 tên play boy này nói gì, chỉ biết lắc đầu mà thôi

- anh có chuyện gì vui vậy oppa – Guni bất ngờ xuất hiện và hỏi
- à ko, chỉ là anh trêu thằng YJ thôi – WB thành thật

Ngay lập tức anh nhận được ngay ánh nhìn kinh hãi từ phía thằng bạn thân « cậu mà nói ra là cậu chết với tớ đấy ». Anh khẽ rùng mình rồi đáp

- chuyện bọn anh đó mà, ko có gì đâu, chúng ta đi ăn đi, anh đói – nhanh chóng anh khoát vai Guni kéo cô về hướng nhà hàng

Cả buổi tối cả bọn trò chuyện rất là vui vẻ

- ya Guni và Jae Kyung unni, lần này 2 người nhất định phải làm phụ dâu cho em đó – GE quyết
- dĩ nhiên rồi – JK đáp và quay sang Guni- lần này chị nhất quyết giành hoa với em đấy – JK khẳng định chắc nịch
- em ko thèm giành với unni, giành rồi thì có ai cưới cơ chứ, để cho unni lấy oppa cho rồi – cô đáp bằng quơ nhưng ko ngờ có 1 cặp mắt nhìn mình hơi khó chịu

Nhẹ nhàng cô cầm lấy vạt áo anh giựt giựt như để xin lỗi, anh ko nói gì và tiếp tục ăn. 1 chi tiết thú vị thế thì làm sao 6 con cáo kia có thể bỏ qua được, đã có đà thì phải tiến tới luôn

- ủa thế hả Guni ? vậy mà chị cứ tưởng..... – Jk tỏ vẻ buồn buồn
- tưởng gì unni ? – Guni ngây thơ

[ya Guni, em đang mắc bẫy đám này đó. Sao những lúc thế này em lại ngây thơ thế ko biết, bình thường thông minh lắm mà, đừng chuyện thì trời ơi, chúng nó mà biết thế nào cũng sẽ chọc cho thúì mũi, haizzzz]

- thì bọn chị tưởng em đã có ai kia – mọi người tập trung ánh nhìn về phía WB
- các unni nói gì vậy, em chẳng có gì hết đó – cô thật sự chưa sẵn sàng để nói ra chuyện này

Trong khi mấy con cáo kia thì đang cười thầm trong bụng [bây giờ một là 2 người thành thật khai ra, hai là ngày mai sẽ có quà cho 2 người]

Guni vẫn chồi bay bầy với 2 ông mặt trời trên mặt, WB vẫn hồn nhiên ngồi ăn như chẳng có gì xảy ra nhưng thật ra này giờ anh chàng ghen và mém sắc mấy lần nhưng cũng nhanh chóng nén lại dăm ra khuôn mặt anh chàng trông rất chi là mắc cười.

Sau bữa tối ai về phòng nấy, thật ra thì mấy người kia về phòng Jun Pyo để bàn tính kế hoạch của mình, chỉ có Guni và Woon bin là về phòng mình thôi

- oppa, em xin lỗi chuyện khi này
- ko sao cả, anh biết em chưa sẵn sàng, cứ để từ từ nói với họ cũng được mà
- deh

Chợt nhận ra ko khí trong phòng thật ngọt ngào, WB khẽ nhủ mà nhìn xung quanh, ngoài chiếc giường đôi kia ra thì hầu như chẳng có cái gì có thể nằm để qua đêm được cả

[thằng khỉ JP, nó chơi mình đây mà. Hay là ngủ chung ?????? kko, ko được Song Woon Bin, phải tình tảo lại, mình ko dám nói mình sẽ kìm chế nổi, ko được] – anh nhủ thầm

Bất ngờ anh đứng dậy đi ra khỏi phòng trong ánh mắt ngỡ ngàng của Guni

- oppa, anh đi đâu vậy ?
- anh tìm JP có chút việc, em chờ đó đi - oppa, hay chúng ta đi ngắm biển đêm đi – cô đề nghị
- biển đêm ?????????? – WB tròn mắt, cô nhóc này có nhiều ý nghĩ kì lạ quá
- deh, chúng ta đi – cô nói rồi kéo tay WB ra hướng biển

Cả 2 nắm tay nhau đi dạo dọc bờ biển với 1 thứ ánh sáng suy nhất đang le lói là ánh trăng

- sao tự nhiên em lại muốn ngắm biển đêm ? – anh thắc mắc
- khá huyền bí, anh ko thấy thế sao ?
- có thể, nhưng trời về đêm sẽ rất lạnh
- ko sao, em có mặc áo khoát mà – cô nở nụ cười với anh

Nơi dừng chân của họ là bãi cát ngay phía sau khách sạn. Guni nhanh chóng chạy đến bên 1 chiếc văng được bắt ngang qua 2 cây dừa và ngồi xuống, WB cũng bước theo sau cô

Cô dựa đầu vào vai anh, anh khẽ nghiêng vai mình 1 chút để cô dựa vào

- lâu rồi em mới có cảm giác yên bình thế này
- tại sao em lại nói vậy ? – anh thắc mắc
- từ khi cha mẹ em mất tới giờ, em sống chỉ có 1 mình ở Nhật và 1 số nơi khác nữa, mệt mỏi với việc học tập và cô đơn với căn nhà luôn làm em cảm thấy buồn, hụt hẫng và mệt mỏi – cô tâm sự
- vậy là em sống 1 mình từ nhỏ ? – anh thắc mắc, anh thật sự chưa bao giờ biết về quá khứ của cô gái này
- cũng ko hẳn là vậy, có 1 gia đình đã giúp đỡ em, em cũng đã có 1 người chị từ đó, nhưng chẳng bao lâu sau chị ấy cũng qua đời – cô khẽ hít 1 hơi và tiếp tục- ko lẽ mọi người em yêu quý đều sẽ rời xa em thế sao anh ? ở với anh hiện giờ em rất hạnh phúc nhưng em vẫn rất sợ - nước mắt khẽ rơi trên đôi vai WB
- Guni yang, người ta sống chết đều có số cả, em đừng quá buồn, anh hứa là từ nay sẽ luôn bên cạnh em, anh sẽ ko để em xa anh đâu, anh hứa – anh an ủi cô

Cô khẽ gạt đầu và rồi ngủ từ trên vai anh từ khi nào

- Guni yang, em ngủ rồi à ? – anh hỏi khi ko thấy cô lên tiếng, chỉ nghe thấy nhịp thở đều đều từ cô mà thôi

Vì ko muốn cô thức giấc anh nhẹ nhàng đặt cô xuống vông, gối lên tay mình và anh cũng nằm xuống bên cạnh cô nhưng ko quên với tay lấy chiếc áo khoác của mình khoác cho cả 2

- rõ ràng em đã rất buồn ngủ rồi, ngủ ngon công chúa của anh – anh hôn nhẹ lên trán cô, tay kia siết nhẹ cô vào lòng mình rồi cũng chìm vào giấc ngủ

Mới sáng sớm Ji Hoo đã phải bước ra sân tập thể dục, nói vậy cho sang thôi chứ thật sự là tối qua, anh chàng bị Jae Kyung đẩy qua ghế sofa ngủ với lí do « ngủ chung với anh thì anh làm gì em thì sao ? khi đó sao em biết được chứ ? » . thật là..... rõ ràng anh đâu phải là sói như thằng Yi Jung và Woon Bin đâu, nói trắng ra anh chẳng có chút kinh nghiệm gì về yêu đương cả, y như câu nói của 2 thằng đó dành cho anh « Baby trong trắng » (cái này em chum của ss Picka, ss cho em xin bản quyền nhé, thanks ss). Vậy mà nữ lòng nào Jk lại ko cho anh ngủ chung làm anh cả đêm qua chẳng ngủ được tí nào vì cái sofa đó vừa cứng, vừa chật đã vậy còn phải co rúm người như con tôm thì mới nằm vừa nữa chứ, thế nên mới có chuyện sáng nay anh chàng đi tập thể dục (đúng là con sâu ngủ như sunbae thiên thần mà đi tập thể dục sáng sớm là chuyện lạ nhỉ ?)

Anh đang tắm rửa WB -[nếu như ko tại thằng đó và chuyện tình của nó thì mình đâu phải ở chung phòng với JK và chịu thiệt hại thế này cơ chứ, phải trả thù thằng đó mới được]

Vừa nói đó thì hình như trời giúp anh thì phải, hình ảnh WB và GN ôm nhau ngủ trên chiếc vông ngay lập tức đập vào mắt anh, khẽ nhếch môi cười anh lấy ngay chiếc điện thoại ra và nhanh chóng click lia lịa -> shoot ảnh thằng bạn anh và cô em gái yêu quý đang tình tứ bên nhau ngay tức khắc được ghi lại dưới mọi góc độ

Nhanh chóng anh rời khỏi đó và tiến ngay đến phòng của F2 còn lại.

But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone

Who care for you

If you felling sad

Your heart get colder

Yes I show you

What real love can do

.....

Ji Hoo nhanh chóng rút trong túi ra cái phong bì màu trắng chứa 1 xấp gì đó dày dày và đẩy về phía BinNi

- gì vậy ? WB thắc mắc

.....

Khuôn mặt của 2 người khi xem xấp hình này diễn tả thế nào nhỉ ? từ 2 mắt trợn ngược lên vì bất ngờ, rồi đến tái xanh vì hoảng hốt và cuối cùng là đỏ vì ngượng ngùng

.....

- ok, tất cả mấy cái này, cấm các cậu loan ra ngoài đấy – WB trừng mắt

.....

- còn chuyện này, 2 người giải thích thế nào – JK hất mặt về phía xấp hình

.....
Từ xa có 2 cô gái ăn mặc hết sức hở hang và nóng bỏng đang tiến về phía họ. 2 cô gái nhanh chóng nhào tới chỗ WB và quàng vai anh

.....
Rầm..... – 1 tiếng đập bàn thối thanh vang lên làm mọi người có mặt trong nhà hàng phải ngoáy lại nhìn

.....
Guni khi nổi nóng sẽ kinh khủng như thế, đặc biệt là WB sau cái đập thủng bàn của Guni anh cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

.....
- ok, ai thua sẽ phải làm theo ý người thắng, ok ? – cả bọn đồng tình

.....
- người ta chủ động mà anh ko biết từ chối à ? – cô quát

.....
- sao lại ko là gì ? – anh quát mà 2 tay giữ chặt vai cô

.....
- uhm..... em phải đánh anh cho hạ cơn tức của em đã- nói rồi cô nhảy vào đánh anh 2 cái vào bụng đau điếng hồn, WB ngã quỵ xuống đất

.....
- ya, ko đời nào đâu Song Woon Bin, trừ khi anh bắt được em – cô nói rồi lè lưỡi trêu anh rồi bỏ chạy, WB nhanh chóng chạy theo cô, trò đuổi bắt bắt đầu

..... Chap 22 : jealous in love

Nắng sớm chiếu xuyên qua những tán lá cây đang nhảy nhót trên khuôn mặt của 2 thiên thần đang ngủ rất ngon lành khẽ làm họ nhú mắt.

WB từ từ mở mắt ra, tay anh nặng trĩu vì đầu ai đó đang gối lên, là cô, Guni, khẽ mỉm cười với khuôn mặt đang nhăn nhó vì chói nắng của cô anh lên tiếng

- này mèo lười, em dậy đi ko thì sẽ đen da đó – anh đùa

- ừ..... Em còn muốn ngủ - cô không nhéo

- nếu em muốn ngủ vậy thì vào phòng mà ngủ, đừng ngủ bụi thế này

- hả? – Guni giật mình, đưa mắt nhìn xung quanh cô thấy mình đang nằm trong vòng tay của anh và nơi họ đang nằm là chiếc võng trên bãi biển tối qua

- sao? Em chịu dậy rồi à?

- oppa, sao tối qua..... - cô bối rối, mặt cô bắt đầu có 2 ông mặt trời

- tối qua vì có người ngủ quên mà khổ cái anh ko nỡ để con mèo ấy ngủ đây 1 mình nên đã nằm xuống làm gối ôm cho ai đó – anh mỉm cười

- oppa..... – cô húyt nhẹ anh

- thôi được rồi, chúng ta về phòng thay đồ đi rồi ăn sáng với mọi người nữa, hôm nay là bữa cuối ở đây rồi – anh hối thúc

Họ vừa bước tới bàn ăn mà F3 và 3 thiên thần đang ngồi thì thấy 6 người kia nở 1 nụ cười rất ư là gian tà, nó làm 2 người khẽ lạnh sống lưng

- sáng nay mọi người có gì vui ạ ?- Guni lên tiếng hỏi
- à, cũng ko có gì đặc biệt đúng ko anh – GE quay sang nói với Yj và nhận được cái gật đầu từ anh
- thật ra bọn chị có quà tặng cho em – JD cười hết sức hồ hởi
- quà á ? từ khi nào mà các cậu biết quan tâm đến mọi người thế - WB khẽ nhăn mặt
- ya, ý cậu là sao hả ? đại nhân đây luôn biết quan tâm đến mọi người mà – vâng, là JP « đại nhân » phản bác lại ạ
- thôi đừng dài dòng nữa, tặng họ đi anh – JK lên tiếng thúc JH

JH nhanh chóng rút trong túi ra cái phong bì màu trắng chứa 1 xấp gì đó dày dầy và đẩy về phía BinNi

- gì vậy ? WB thắc mắc
- cậu cứ xem sẽ rõ – YJ hất mặt về phía cái phong bì

WB và Gn nhìn nhau khó hiểu rồi cũng cầm lấy bì thư và mở ra.....

Khuôn mặt của 2 người khi xem xấp hình này diễn tả thế nào nhỉ ? từ 2 mắt trợn ngược lên vì bất ngờ, rồi đến tái xanh vì hoảng hốt và cuối cùng là đỏ vì ngượng ngùng

- sao..... sao mọi người có được nó – Guni lấp bắp
- sao lại ko nhỉ ? – JD cười gian xảo
- mọi người muốn gì ? – WB nhanh chóng nhận ra vấn đề
- chỉ là 1 ít tiền chuộc mà thôi, ko nhiều đâu. Nếu ko thì..... – JH lên tiếng
- nếu ko thì sao ? – WB nheo mắt nhìn
- nếu ko thì ngày mai, mọi tờ báo sẽ có tin này, chà..... sẽ hay lắm đây – YJ nhướn mày tỏ ý đắc thắng
- bao nhiêu ? – WB lườm đám bạn
- khoảng 1 bữa ăn chơi xả láng ở quán bar của cậu thôi – JP lên mặt
- bèo thế sao ? – WB nghi ngờ
- ko bèo đâu sunbae- GE đáp
- ok, tất cả mấy cái này, cầm các cậu luôn ra ngoài đây – WB trừng mắt
- chưa hết, còn nữa ? – JK vội lên tiếng
- gì nữa – WB bắt đầu cáu trong khi GN thì từ nãy đến giờ cứ mở to con mắt ra mà nhìn
- còn chuyện này, 2 người giải thích thế nào – JK hất mặt về phía xấp hình
- ờ thì..... – WB nắm lấy tay Guni- tớ thông báo từ nay Guni sẽ là bạn gái tớ - WB mỉm cười còn GN thì đỏ mặt
- ya..... vậy mà hôm qua có người nói là ko có người yêu cơ đấy – 3 cô gái bu vào trêu chọc Guni
- ya các unni, em đâu có ý đó, chỉ là..... chỉ là em chưa chuẩn bị sẵn sàng để nói ra thôi muh- Guni phụng phịu - vậy giờ có công nhận ko – các cô gái chuẩn bị cù lét Guni
- deh, có có ạh, em thua – Guni giơ tay đầu hàng, mọi người hết sức vui vẻ

Họ ngồi đó ăn sáng trong ko khí vui vẻ

Từ xa có 2 cô gái ăn mặc hết sức hở hang và nóng bỏng đang tiến về phía họ. 2 cô gái nhanh chóng nhào tới chỗ WB và quàng vai anh

- oppa, lâu quá mới thấy anh, nghe nói anh đi du học về rồi mà lại trốn mất biệt thế kia, tụi em nhớ anh muốn chết luôn sao ko tìm em ? – họ thay phiên nhau nũng nịu anh

WB mặt tím tái nhìn sang Guni, anh đang tìm cách giải thích những gì đang xảy ra trước mắt họ. 6 người còn lại hồi hộp xem phản ứng của Guni. Còn Guni, cô ngồi yên như ko có gì nhưng 2 bàn tay thì đã nắm chặt lấy nhau, môi cô mím lại tỏ vẻ tức giận

- ya, anh ngày càng đẹp trai đó, yêu anh ghê – 2 cô kia vẫn cứ ỏng ẹo mà chẳng để ý đến xung quanh

- Guni yang, em đừng có..... – WB lên tiếng giải thích

Rầm..... – 1 tiếng đập bàn thật thanh vang lên làm mọi người có mặt trong nhà hàng phải ngoáy lại nhìn

Guni vừa đứng bật dậy đập bàn 1 cái thật mạnh để giải tỏa sự bức tức của mình, nhưng có lẽ vẫn chưa đủ

- ya, 2 cô có biết là mình đang ở chỗ công cộng ko ? đã vậy còn ỏng a ỏng ẹo thấy mà kinh, cha mẹ các cô ko dạy các cô cách lịch sự à ? ah hay là làm gái quen rồi nên chẳng thấy « nhục », thật là khó coi, có muốn làm gì thì về nhà đóng cửa mà làm, đừng có lén phén trước mặt người khác – cơn nóng của Guni lên đến cực điểm

- ya con bé này, mày nghĩ mày là ai mà mày dám nói thế hả ? – 1 trong 2 cô nàng đáp lại và giơ tay định tát Guni làm mọi người hoảng hồn

Nhưng cái tát của cô ta đã bị Guni đỡ được, cô hất tay cô ả xuống

- cô đừng bao giờ chạm vào người tôi vì cô ko có tư cách đó đâu, từ giờ trở đi hãy nhớ cái mặt tôi đây này, tôi là người yêu của người mà mấy cô đang ỏng a ỏng ẹo này giờ đó- chỉ cần nghe tới đó WB mừng hóm, chạy sang ôm lấy Guni như lời khẳng định

- oppa, sao anh có thể quên con nhỏ như thế này được ? – cô ta giả vờ khóc

- đó là chuyện của tôi, mà cô có tốt đẹp gì ko mà nói cô ả thế, từ nay đừng bao giờ kiếm tôi nữa, ko thì đứng trách – WB quát làm cô ta hoảng hồn và khóc rồi bỏ chạy

Mọi người xung quanh này giờ được xem 1 vở tuồng rất chi là hay, họ ko ngờ là Guni khi nổi nóng sẽ kinh khủng như thế, đặc biệt là WB sau cái đập thủng bàn của Guni anh cảm thấy sống lưng mình lạnh toát. Phải công nhận là khi ghen Guni rất chi là đáng sợ, y như lời Ge đã cảnh báo anh.....

- Guni yang, em..... – WB lên tiếng hỏi han khi Guni đang cầm ly nước đá lên nốc vào cho hạ hỏa

- anh im đi – nói rồi cô bỏ đi, mọi người được đưa từ ngạc nhiên này đến bất ngờ khác vì hành động của Guni, WB lon ton chạy theo sau cô.

- các cậu nghĩ xem kế tiếp chuyện gì sẽ xảy ra ? – YJ lên tiếng àn cá cược

- tớ cá là WB sẽ bị dẫn 1 trận ra trò – JP khoái trí

- em lại nghĩ sunbae ấy sẽ dụ dỗ được Guni – JD phản bác

- ya, em phản chồng mình à ? được vậy ai theo phe tớ ? – JP trưng cầu ý kiến

- em theo sunbae, Guni khi ghen ghê lắm, mà nhất là khi lửa đang bùng ngút cháy trong lòng con bé thế này thì..... – nói đến đây GE lắc đầu- ko biết bao nhiêu cái bao cát bị đánh thủng khi con bé nóng lên rồi, hồi đó bên Nhật em vô tình được chứng kiến, rất kinh khủng – GE nhăn mặt

- có thật là ghê vậy ko ? – JK hỏi, GE gật đầu

- vậy thì bọn tớ qua phe JP, có ai có ý kiến khác ko ? – YJ lên tiếng

- tớ qua phe JD – JH bất chợt lên tiếng

- ok, ai thua sẽ phải làm theo ý người thắng, ok ? – cả bọn đồng tình

Quay về phái 2 nhân vật chính của vụ này thì.....WB đang chạy theo Guni tìm cách giữ cô lại và giải thích thế nhưng cô nàng cứ gạt phăng đi rồi bỏ đi mất

- ya Guni, em cho anh giải thích đã – WB thở hỗn hển
 - Chẳng có gì phải giải thích cả, tận mắt nghe và thấy rồi
 - Guni yang, em phải tin anh chứ, đó chỉ là do hồi đó anh là 1 Don Juan thôi, em biết chuyện đó mà
 - tin sao được khi người ta ôm anh mà anh chẳng mảy may phản đối
 - anh..... trời, nói sao cho em hiểu đây, thật sự anh ko có gì cả, chỉ là trong quá khứ chuyện đó.....
 - em ko quan tâm cái quá khứ đó, cái em cần là hiện tại vậy mà khi nãy anh.....
 - đó là do 2 người đó chủ động, em biết mà anh chỉ có mình em thôi
 - người ta chủ động mà anh ko biết từ chối à ? – cô quát
 - thật ra anh đang định từ chối thì em..... – anh phân bua
 - thôi được rồi anh đừng nói nữa
 - anh sẽ ko ngưng nói nếu như em cứ tiếp tục hiểu lầm anh thế này
 - rồi, thôi, tôi chẳng là ai để mà phải bắt anh theo tôi cả, cứ làm những gì anh muốn – giận quá hoá ra Guni đâm ta quạu rồi bắt đầu tự ti về chính mình
 - sao lại ko là gì ? – anh quát mà 2 tay giữ chặt vai cô- em nên nhớ em là bạn gái anh, em có quyền đó
- Cô hơi sững sờ nhìn anh 1 chút, cô như vậy mà anh ko giận sao ? lại còn cho cô cái quyền đó nữa chứ, bộ anh ko sợ bị cô làm khổ dài dài à ?
- Em là người anh yêu vì vậy em có quyền mắng anh như thế khi anh ko đúng, nhưng xin em hãy cho anh giải thích, được chứ - giọng anh dịu lại – em có quyền ghen, quyền mắng và đánh anh, chỉ cần em tha thứ cho anh thôi Guni yang
 - chuyện này sẽ ko được lặp lại – cô nói
 - ok, anh hứa, anh sẽ thay số dt mới và đóng mác ình là đã có chủ ok ? – anh cười làm cô phì cười theo
 - cũng được, nhưng ai thêm đóng mác cho anh chứ
 - thì em chứ ai, mà để em 1 mình cũng ko an tâm nhỉ, cũng phải đóng mác thôi – anh cười gian xảo
 - ya, ý anh là sao hả ? em cấm anh lại gần em đó, nên nhớ em chưa tha thứ cho anh đâu – cô nói và lùi xa mấy bước
 - yo, Guni yang, phải làm sao em mới tha thứ cho anh đây
 - uhm..... em phải đánh anh cho hạ cơn tức của em đã- nói rồi cô nhảy vào đánh anh 2 cái vào bụng đau điếng hồn, WB ngã quỵ xuống đất

Vừa thấy WB ngã xuống và nằm yên bất động Guni bắt đầu lo lắng

[ko lẽ mình mạnh tay quá ? ko thể nào mình mới dùng có tí sức mà.....]

- WB yang, anh có sao ko, tỉnh lại đi xem nào – cô gào lên mà chẳng thấy anh phản ứng gì cả
- WB, em sai rồi, tỉnh lại đi anh, đừng làm em sợ mà WB, em xin anh đấy – cô bắt đầu khóc trong hoảng loạn

Cô lục trong túi áo ra chiếc điện thoại và hối hả bấm số gọi ai đó nhưng mà cứ hồng mãi.

WB khẽ nắm tay bàn tay đang run lên của Guni

- WB yang, anh.....
- anh ko sao ? chỉ hơi đau thôi, em đừng có khóc nữa – anh cười và ngồi dậy

- ya, vậy là sao hả? anh có sao ko hay là.....

Nhìn cô lo lắng thế này anh thật thương cô quá đi và cảm thấy hơi có lỗi, nhẹ nhàng anh ôm cô vào lòng dỗ dành

- anh ko sao, anh chỉ tính đùa với em chút thôi ai ngờ đâu em phản ứng quá lên như thế

- anh có biết là em lo lắng ko hả? – cô thét lên

- anh xin lỗi mà, anh ko cố ý

- quá đáng, anh quá đáng – vừa nói cô vừa đánh vào ngực anh làm anh khẽ đau nhói

- Guni yang, đau anh đó – anh cười gượng với cô

- lần này thôi đó, lần sau mà anh còn thế nữa thì chết với em – cô hầm hừ, anh chỉ biết cười trừ

- thế thì tối nay đóng mác nhé – anh cười trất chi là gian tà

- ya, ko đời nào đâu Song Woon Bin, trừ khi anh bắt được em – cô nói rồi lè lưỡi trêu anh rồi bỏ chạy, WB nhanh chóng chạy theo cô, trò đuổi bắt bắt đầu

Chỉ có 6 con cáo kia thì chán nản khi biết kết quả

- ôi, hoà ư?..... – JD chán ngán

- thật ko ngờ lần này Guni lại ko như những lần trước- GE than vãn

- người ta khi yêu cũng sẽ có cái khác chứ, đúng ko? – JH lên tiếng và cười

- thôi nào, chúng ta đi chơi chứ ko lẽ ngồi đây mà than chán mãi – YJ đề nghị

Mọi người nhanh chóng đứng dậy và hoà vào cuộc vui.....

23. Chương 23

Seoul 's wedding

Sau chuyến đi New Caledonia về là đám cưới của Yi Jung và Ga Eun, mọi người cũng bị cuốn vào vòng xoáy bận rộn đó, nhưng ai cũng vui vẻ và hạnh phúc vì bên cạnh họ là những người bạn tốt và đặc biệt ai cũng đã có soulmate của chính mình

Biệt thự nhà họ So

- yo men, thế là từ mai cậu hết tự do nhé – WB châm chọc thẳng bạn

- ôi, thằng này mất tự do từ 5 năm trước rồi – JH chêm thêm vào rồi phá ra cười

- này, các cậu đến đây để chọc tởm à? – YJ găm gừ

- Ôi, mặc kệ chúng nó, bọn nó đang ghen tị với cậu và tởm đó – JP giờ mới lên tiếng- từ mai cậu cũng sẽ trở thành 1 người đàn ông chân chính như tởm rồi – JP tự cao- còn chúng vẫn cứ là con nít ranh thôi, vậy nên qua đây tởm truyền bí kíp cho

- ya, cậu dám nói bọn tởm thế hả? – F2 găm gừ với JP trong khi YJ thì đang cười đám bạn mình

Đó là bữa tiệc chia tay sự tự do của Yi Jung trước này kết hôn

Còn bên phía các cô gái

- ya, vậy là từ mai GE của tởm lớn rồi nhé – JD rưng rưng nước mắt vì vui

- này, sao lại khóc chứ, ngày vui của tởm mà – GE xụ mặt

- hic, tớ thấy mình đã sai khi nghĩ YJ sunbae chỉ mang lại đang khổ cho cậu, nhưng giờ tớ mới biết 1 điều là chỉ có YJ sunbae mới làm cậu thay đổi nhiều thế này thôi GE yang

Các cô gái mỉm cười nhìn nhau hạnh phúc, ai cũng đã và đang bước trên con đường tình yêu của mình rồi. Có 2 người đã cặp bên sau 1 quãng đường dài, vậy còn 2 cô gái kia thì sao?

Quãng đường tình của họ sẽ còn rất dài.....Và ko ai có thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra

Tại lễ đường ngày hôm sau, đám cưới của cặp đôi SoEul đã được diễn ra hết sức hoành tráng và vui vẻ với sự góp mặt của những người bạn thân, người trong gia đình và các CEO có máu mặt tại Hàn Quốc.

Tại phòng cô dâu

- chị vào được chứ?

- Eun Chae unni- GE bất ngờ - unni vào đi

- GE yang, em đẹp lắm – EJ nở nụ cười hiền – em đang rất hạnh phúc đúng ko?

- Deh, cảm ơn unni đã về dự đám cưới của em – cô cảm thấy khoẻ mắt mình hơi cay, trước mặt cô bây giờ là mối tình đầu của chồng cô, người đã làm cho anh trở nên đau khổ đến tận cùng nhưng cũng là người đã cho cô dũng khí để tổ tình với anh vào 5 năm trước. cô cảm thấy biết ơn người con gái này nhiều hơn là trách cô ấy.

- Cả 2 hạnh phúc là tốt rồi, cảm ơn em GE vì đã luôn bên cạnh YJ và mang lại hạnh phúc cho anh ấy – EJ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay GE

- Unni.....

- Giờ đây chị mới thấy sự ra đi của mình là có ích – cô mỉm cười- đừng có khóc, nó sẽ làm em mất đẹp đấy

- Unni..... - GE cảm thấy hơi có lỗi

- GE yang, em và YJ nhất định phải luôn luôn hạnh phúc như vậy nhé, giờ đây chị và anh Yi Hyeung cũng rất hạnh phúc rồi – cô cười và 2 cô gái ôm lấy nhau trong niềm vui và hạnh phúc của chính mình và cả những người mình thương yêu

Tại lễ đường ngày hôm đó cả So Yi Jung và Chu Ga Eul đã thề nguyện yêu nhau suốt đời, họ đã chính thức trở thành vợ chồng dưới sự chứng kiến của những người mà họ thương yêu nhất, và đặc biệt là chúa.....(các reader thông cảm nha, đám cưới au ko muốn viết dông dài vì chuyện của 2 cặp kia còn khá là phức tạp về sau và ngay từ đầu au cũng đã nói Gồm Cháo trong fic này sẽ có happy ending rồi, fan Gồm Cháo đừng đội boom)

- nào các cô gái, ai muốn trở thành cô dâu xinh đẹp tiếp theo – tiếng GE vang lên làm mọi người nháo nhào Jae Kyung nhìn Guni đầy thách thức, Guni cũng ko vừa, cô quyết giành bó hoa với JK

- xem ra 2 cô gái đang chiến với nhau đây – JH cười

- yo, sẽ hay ho lắm đây, tớ ko ngờ Guni nhà tớ lại chịu thách đấu với JK – anh bật cười

Cả 2 chàng trai đứng nhìn cảnh tượng chuẩn bị diễn ra

Bó hoa vừa tung lên thì các cô gái đã nháo nhào chen chúc nhau mà giành, nhưng thật tiếc, bó hoa đã có chủ của nó. Nó rơi ngay tay JK khi cô đang với lên chụp nó, 1 cái chụp chuẩn ko cần chỉnh

- yeah, it's mine – JK hét to, hơ hơ bó hoa trước mặt Guni như chọc tức

- ya, em ko cam tâm – Guni phụng phịu ra mặt

- cái gì cũng có số của nó em ơi, cô dâu tiếp theo sẽ là chị - JK khẳng định chắc nịch

- thôi nào cô bé, chỉ là hình thức thôi mà – JH lên tiếng an ủi Guni

- hứ, oppa tất nhiên sẽ bình unni rồi – cô nàng nhăn nhó – 2 người quá đáng – hành động của cô nàng làm mọi người bật cười, nhưng mà càng cười thì cô nàng lại càng không nhéo ra mặt

- thôi nào công chúa, lần sau sẽ đến em thôi – WB lên tiếng an ủi cô

- lần sau là khi nào?

- đám cưới bọn chị - JK phá lên cười, cô nàng đang rất tự mãn

- ko thêm – Guni lè lưỡi

Mọi người lại được 1 tràng cười sảng khoái trước 2 cô gái này, thật ko thể tin được họ lại con nít đến thế

Sau đám cưới của mình, GE và YJ quyết định sang Thụy Sĩ hưởng tuần trăng mật, và họ bay ngay sau đám cưới, Jun Pyo và Jan Di thì dĩ nhiên có chốn riêng rồi.

Mọi người chia tay nhau ra về

Xe Woon Bin

- yo, em vẫn còn buồn vì bó hoa sao? – anh cười cười vì nhìn mặt cô cứ đáng yêu làm sao ấy

- deh, em ko cam tâm- cô nói mà ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ

- trẻ con – anh trách- em muốn lấy anh đến thế sao? – anh chọc cô

- anniyo – cô phản ứng ngay – đó.... Chỉ là cuộc chiến thôi- cô lấp bắp đáp

- em làm anh tưởng – WB tiu nghỉu đến phát tội, trong khi Guni thì đỏ mặt

- qua tuần anh phải qua Nhật vài ngày, em ở 1 mình ổn chứ? – anh đổi chủ đề

- anh bận công tác thì cứ đi, em ổn mà, đâu còn là con nít đâu – cô nhăn nhó, lúc nào anh cũng cứ xem cô như con nít, đi đâu cũng kè kè theo, làm gì cũng dặn dò tới lui mãi, thậm chí đưa cô về tới nhà rồi mà còn phải chờ đến lúc cô vào nhà khoá cửa cẩn thận rồi mới về.....

- chỉ là anh lo cho em thôi cô nhóc – anh khẽ nhéo mũi cô

- anh cứ coi em là cô nhóc hoài, giận anh đó – cô lại không nhéo

- rồi, anh sợ em rồi, sẽ ko dám nữa – anh chào thua với cô

Cả 2 đang có những giây phút hạnh phúc nhất lúc mới yêu.

Lúc mới yêu thật vui biết bao nhiêu

Ngày tháng mới yêu đẹp ôi biết bao nhiêu....

Nhưng đâu ai biết được bão tố sẽ đến vào lúc nào? Là 1 cơn bão nhỏ hay là giông tố thay đổi số phận của 2 con người này? Chưa ai biết được, thời gian qua đi câu trả lời sẽ đến

Trên xe Ji Hoo

- ya, chắc giờ này con bé sẽ hành hạ WB đây- JK vui vẻ ngắm bó hoa, chiến lợi phẩm của cô

- chỉ là 1 bó hoa mà 2 chị em lại đi tranh giành nhau, trẻ con hết sức – JH lắc đầu chào thua

- kệ em – cô lè lưỡi trêu anh – anh lo lái xe đi

Anh lắc đầu tập trung vào con đường trước mặt và chiếc xe đang từ từ tiến về phía nhà họ Yoon

[Note: Sau chuyến đi New Caledonia về Jea Kyung đã dọn về nhà Ji Hoo vì cô nàng ko thích ở biệt thự nhà họ Ha, nơi đó lúc nào cũng chỉ có mình cô với vài người hầu. Ở nhà Ji Hoo cô thoải mái hơn và cũng có cơ hội gặp anh nhiều hơn vì ban ngày họ luôn bận rộn với công việc ngập đầu, tối về là thời gian duy nhất 2 người gặp nhau]

Chiếc xe đang dần giảm tốc độ khi đến gần cánh cổng, đèn pha xe chiếu thẳng vào chiếc cổng và bóng dáng của 1 cô gái đập vào mắt 2 người

- ai thế anh? – JK nhú mồm hỏi

- ko biết – anh nhún vai

Chiếc xe dừng hẳn, JH bước xuống xe cùng JK

Đập vào mắt họ là hình ảnh 1 cô gái rất xinh đẹp, một người vừa lạ vừa quen, lạ với Jae Kyung nhưng lại rất quen thuộc với Ji Hoo

- Seo Hyung Noona..... – Ji Hoo bất ngờ.....

Tình cũ tình mới

phải làm sao để hạnh phúc

để được bình yên cho chúng ta sau này?

24. Chương 24

Min Seo Hyung

- Seo Hyung noona – Ji Hoo bất ngờ trước sự xuất hiện của SH

- chào em JH – cô bước đến ôm lấy anh và anh cũng nhẹ nhàng đáp lại trong ánh mắt ngỡ ngàng của JK.

Phải, ai cũng biết JH là 1 mẫu người luôn né tránh phụ nữ, gần như ngoài JanDi và những đoá hoa mới xuất hiện gần đây của F4 thì hầu như anh chẳng có bất kì 1 mối quan hệ nào với phụ nữ cả. Nhưng hình ảnh lúc này lại đang đưa đến 1 JH khác hẳn, 1 JH sẵn sàng dang rộng vòng tay ra để ôm 1 người con gái.....

- đây là Seo Hyung noona, đàn chị của bọn anh ở Shinwa – JH giới thiệu, tiếng anh làm ngắt dòng suy nghĩ của JK

- chào em, chị là Min Seo Hyung – cô mỉm cười

- deh, chào unni, em là Ha Jea Kyung- cô cũng máy móc đáp lại, trong đầu cô giờ đây có hàng đống thắc mắc

Nhận ra sự gượng gạo ở đây, JH liền lên tiếng phá vỡ nó

- chị vào nhà đi, chúng ta sẽ nói chuyện

Trong phòng khách, JH và SH ngồi đối diện nhau trên 2 chiếc ghế sofa, JK nhẹ nhàng đặt mâm trà vừa pha xuống và rót cho SH

- mời unni – cô mỉm cười

Cô nhận ra ánh mắt đăm chiêu 1 cách khó hiểu của JH, thắc mắc của cô ngày càng lớn, nhưng cô sẽ hỏi anh sau, cô nghĩ mình nên rút lui ra để 2 người họ nói chuyện với nhau.

Nghĩ vậy nên cô đứng dậy và có ý lui ra ngoài

Nhưng bàn tay của JH đã nắm chặt lấy bàn tay của JK khi cô vừa đứng dậy, cô nhìn anh

- em cứ ngồi đó, ko sao cả - giọng anh lạnh tanh, mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm SH

- nhưng em..... – cô hơi ngập ngừng

- Jh, cứ để cô ấy đi, chị có chuyện riêng cần nói với em – SH lên tiếng với nụ cười đẹp 1 cách dịu dàng

- chuyện riêng gì? Vốn trước giờ chúng ta ko có chuyện riêng, với lại cô ấy cũng ko phải là người lạ - anh nói và chuyển hướng ánh mắt về JK

- oppa..... em sẽ ra ngoài, em còn có chút việc – cô nói và rút tay ra khỏi tay JH rồi lách ra ngoài, cái cảm giác ánh mắt cô gái kia nhìn cô thật lạ lùng, nó vô tình đẩy lên 1 nỗi sợ hãi vô định trong lòng cô

Định bụng là sẽ lên phòng mình nhưng cơn tò mò lên đến đỉnh điểm, JK ko đi mà cô đứng dựa lưng vào cánh cửa phòng khách để nghe câu chuyện bên trong

Khi thấy cánh cửa vừa đóng lại, SH liền lên tiếng

- cô ấy là..... – cô hỏi lơ lửng

- là bạn gái của em – JH khẳng định 1 cách chắc nịch

- em đã mở cửa trái tim mình 1 lần nữa? – cô hỏi sau khi hơi bất ngờ về câu trả lời của JH, lần đầu tiên trong đời SH nhìn thấy vẻ dứt khoát đến đáng sợ của JH

- đó là chuyện của em, vào thẳng vấn đề về chuyện lần này chị về đi – JH vô cảm

- em đã thay đổi nhiều quá JH à, chị về đây chỉ để thăm mọi người thôi

- hơi khó tin – anh nhếch mép cười- một con người bận rộn như chị, từng công bố là sẽ ko trở về HQ lần nào nữa bây giờ lại đột ngột trở về chỉ để thăm hỏi thôi sao?

- chị..... thật ra lần này chị về là vì em – cô dứt khoát

-

- em biết mà, từ đó đến giờ em vẫn luôn giữ vai trò rất quan trọng trong trái tim chị - cô nói và chờ xem phản ứng của anh

- đó là chuyện của chị - anh lạnh lùng, từ ánh mắt đến lời nói đều chỉ là những tấn băng lạnh lùng.

- JH yang, chị biết là em vẫn ko thể quên chị, chị cũng vậy, vì vậy lần này chị trở về- cô khổ sở nói

- xin lỗi chị, nhưng có lẽ chị đã nhầm rồi, từ ngày chị chính thức công bố sẽ kết hôn với Dennis Oh, cháu trai tổng thống Pháp thì trái tim này đã ko còn chị- anh nói mà giọng hơi nghẹn lại, phải chăng đó ko phải là điều thật lòng.....

- em biết đó chỉ là tin đồn mà JH, đó ko hề là sự thật, tụi chị chỉ là bạn – SH cố giải thích

- em ko muốn nghe, chuyện đó ko liên quan đến em, hãy cứ để mọi thứ như bây giờ đi – JH dứt khoát, anh đứng dậy đi về hướng cửa

- em..... thật sự đã thay đổi sao JH? – nước mắt đang trào trực nói khoé mi của cô – em đã thay đổi vì cô gái kia sao?

- Phải, chị về đi- anh lạnh lùng, anh nhận ra chỉ có sự lạnh lùng của mình lúc này mới ko làm mọi chuyện thêm rắc rối về sau.

Nếu là JH của trước kia, khi nghe SH nói thế sẽ mừng rỡ mà chạy đến bên cô mà ko cần phải suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ, Yoon Ji Hoo của ngày xưa đã ko còn, đã ko còn 1 JH chỉ biết chạy theo 1 noona, ko còn 1 JH lạnh lùng và âm thầm đứng chờ đợi tình cảm đáp lại. JH của bây giờ đã yêu 1 người khác, đã nhận ra những cái quan trọng hơn trong đời, đã mở lòng mình ra, trở nên hoạt bát và hoà đồng hơn, nụ cười cũng thường xuất hiện trên môi anh hơn. Nhưng sự trở lại của SH đã vô tình làm cho JH ngày xưa trở lại, ngay lúc này.....

SH bắt đầu thút thít, cô ko ngờ JH đã thay đổi như vậy, chỉ có 6 năm thôi mà JH đã đối xử với cô lạnh lùng đến đáng sợ như vậy, ko như ngày trước khi họ còn là những đứa trẻ, rồi cho đến lúc anh yêu cô.....

Sự ra đi của cô là sai lầm sao? Thật sự là sai lầm sao? Cô đã cứ nghĩ JH chỉ yêu 1 mình cô nhưng chắc có lẽ cô đã lầm, thật sự lắm..... Đứng sau cánh cửa, JK đã nghe toàn bộ câu chuyện, cô lẳng lặng đi lên phòng, 1 chút nhói đau, 1 chút sợ hãi đang đẩy lên trong lòng cô làm tim cô quặng đau

Sau khi SH về, JH lặng lẽ lên phòng JK, cô đã tắt hết đèn phòng và đi ngủ từ khi nào rồi, anh nhẹ nhàng đến gần cô, vuốt ve vài sợi tóc đang loà xoà trên mặt cô, cuối xuống anh đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ

- ngủ ngon thiên thần của anh- rồi anh lặng lẽ rời khỏi căn phòng như anh đã đến

Cánh cửa vừa khép cũng là lúc mắt Jk mở ra, cô nhìn cánh cửa và nước mắt khế rơi

[tại sao anh ko có 1 lời giải thích? Cố ấy là ai vậy JH ?] – Jk thổn thức, lần thứ 2 cô khóc vì anh.....

Mới sáng sớm JK đã hẹn JD ra quán cà phê gần bệnh viện Shinwa

- unni, có chuyện gì mà kêu em ra sớm thế - JD mỉm cười

- chị muốn hỏi em vài việc, ngồi xuống và uống nước trước đi em – Jk cười nhưng đầu đó trong nụ cười là 1 chút lo toan, 1 chút sợ hãi vì sự thật mà cô sắp biết

- chuyện gì unni – JD bắt chuyện sau khi ly nước trái cây của cô được đem đến

- em biết Seo Hyung noona chứ JD ? – JK hỏi

- biết, nhưng sao unni, có chuyện gì à? – JD tỏ ra khá bất ngờ khi nghe JK nhắc đến Seo Hyung

- cô ấy và JH có quan hệ thế nào? – câu nói vừa thốt ra làm mắt JD mở tròn 1 cách kinh ngạc

- JH sunbae ko nói gì với unni sao? – JD hơi gượng gạo khi nhắc đến chuyện này, cô ko dám chắc mình có nên nói ra những chuyện mà cô đã biết ko, cô sợ những điều đó sẽ ảnh hưởng đến JK

- ko, nhưng chị cần biết, JD làm ơn – Jk nài nỉ, trong đôi mắt cô là 1 sự cầu xin khẩn thiết, nó làm JD mỉm lòng

- uhm..... Seo Hyung là đàn chị trong trường Shinwa, ngày trước khi JH sunbae mất cả cha mẹ trong 1 tai nạn thì chính unni ấy đã vực sunbae dậy, làm sunbae biết cười trở lại, sống giống như 1 con người hơn..... Unni ấy như là một người mẹ, người chị và sau đó sunbae yêu SH unni – JD ngưng câu chuyện để nhấp một ngụm nước – sau đó SH trở thành 1 người mẫu nổi tiếng, chị ấy có về HQ thời gian sau đó, đó cũng chính là lúc em gặp unni, nhưng bất ngờ thay unni về ko bao lâu lại thông báo là sẽ bỏ hết quyền thừa kế tài sản của mình, bỏ nghề người mẫu và sang Pháp, có lẽ sẽ ko bao giờ quay về HQ nữa. Khi ấy bọn em rất shock, nhưng người shock nhất có lẽ là JH sunbae.

đến đây thì gương mặt của JK đã tối sầm lại, JD ngừng lại coi phản ứng của JK rồi mới tiếp tục – sau đó JH sunbae có sang Pháp 1 thời gian cùng với unni, rồi lại đột ngột trở về mà bọn em ko biết lý do vì sao, mãi cho đến khi báo chí đăng tin SH unni sẽ kết hôn với cháu trai tổng thống Pháp thì bọn em mới biết, kể từ đó JH sunbae vốn đã lạnh lùng lại càng lạnh lùng hơn, anh ấy sống 1 cách mà người khác ko thể hiểu được.- JD kết thúc câu chuyện bằng tiếng thở dài

- vậy..... đó thật sự là 1 người có ảnh hưởng đến anh ấy như thế? – JK thất vọng, nỗi sợ mất anh trong cô ngày càng lớn

- deh, nhưng unni, bây giờ unni là quan trọng với sunbae ấy, ko phải sao? _JD nhanh chóng nhận ra vấn đề

- chị cũng ko biết nữa, chị sợ, rất sợ JD à, chị sợ một ngày nào đó anh ấy lại rời xa chị - nỗi sợ hãi hiện rõ trong đôi mắt cô

- unni, sao unni lại nói thế, chị ko được nghĩ thế, hãy tin vào sunbae – JD an ủi, cô nắm chặt tay JK

- JD, chuyện hôm nay, xem như em ko biết gì, đừng nói gì với JH cả - JK yêu cầu

- nhưng..... Em biết rồi unni – JD đành chấp nhận khi thấy ánh mắt cầu xin của JK

[nhưng nếu chuyện này ảnh hưởng đến unni thì em phải nói cho sunbae biết unni yang] – JD thầm nghĩ

Chia tay Jan Di, JK lại thơ thẩn trở về nhà, ko hiểu sao cảm giác bất an cứ vậy lấy cô mặc cho cô đã cố xua tan nó đi. Vừa đi vừa suy nghĩ JK ko để ý mình đã đến nhà

- JK yang, em đi đâu từ sáng sớm thế, điện thoại lại ko liên lạc được – JH lo lắng cho cô, anh chạy ngay lại bên cô khi thấy cánh cửa vừa hé mở.

Sáng sớm nay dậy anh đã tìm khắp nhà nhưng ko thấy cô, nổi bất an vì cô đột ngột biến mất như ngày ấy lại dấy lên trong lòng anh

- em có chuyện ra ngoài 1 chút, xin lỗi vì làm anh lo- nhận thấy sự lo lắng của anh, cô gượng cười cho anh an lòng

Nhưng hiển nhiên nụ cười ấy, cách nói chuyện ấy ko thể nào qua mắt được một con người tinh tế như Yoon Ji Hoo, anh đã nhận ra sự khác biệt rất lớn trong cô

- em tin anh chứ? - anh nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau khi cô vừa bước qua anh, có điều gì đó đã thúc đẩy anh nói ra câu đó với cô

Câu hỏi đột ngột được đặt ra khiến JK khó xử, tin anh ư? Cô muôn tin lắm nhưng sao lại khó đến thế, sao có 1 cái gì đó trong cô ngăn ko cho cô nói ra những gì cô muốn nói. Phải chăng là sự ích kỷ trong cô, cô cần anh 1 lời giải thích về SH, về tình cảm của anh.

Nhưng..... cô vẫn ko có can đảm để đối mặt với nó.

- em dối rồi, em ăn sáng đây, anh ăn rồi chứ? - cô thay đổi chủ đề 1 cách nhanh nhất

- Jae Kyung yang..... - anh muốn cô trả lời câu hỏi của anh

- em thật sự dối rồi, chúng ta nói chuyện sau nhé – nói rồi cô rời vòng tay anh đi thẳng vào bếp, một giọt nước mắt rơi nhẹ trên khuôn mặt xinh đẹp đó, nhưng nó nhanh chóng được cô chùi đi, vì Jae Kyung là một người con gái mạnh mẽ.

He the reason for the tear drop on my guitar

The only thing you keep me wishing on a wishing star

He's the song in the car, I keep sing don't know why I do

25. Chương 25

Hurt

Trong quán cà phê vắng khách của một buổi sáng cuối thu, bóng dáng 2 cô gái đang ngồi đối diện nhau trong 1 ko gian im lặng đến ngạt thở khiến người khác chú ý

- chị có gì muốn nói với em – JK lên tiếng phá tan bầu ko khí ảm đạm đó

- thật ra, hôm nay tôi mời cô ra đây là muốn nói về JH – SH mỉm cười

- vậy chị cứ vào thẳng vấn đề - bản tính thẳng thắn của JK vẫn ko hề thay đổi

- tôi có nghe nói cô là bạn gái của anh ấy, đúng chứ?

- đúng, thì sao? – JK ngược nhìn người con gái đang ngồi trước mặt mình, có cái gì đó trong cô gái làm cô cảm thấy mình thua thiệt

- đã bao giờ cô nghi ngờ tình cảm của anh ấy dành ỉn chưa? Nhất là đối với 1 người từng rất đau khổ trong tình yêu – SH gợi lên đúng nỗi đau của JK

- đó là chuyện của chúng tôi, tôi nghĩ nó ko liên quan đến chị - Jk đang cố giữ vững bình tĩnh

- có thể - cô cười nhẹ- nhưng cô biết đó, có thể anh ấy vẫn dành tình cảm cho tôi

- – Jk ko biết phải nói gì lúc này, đó chính là điều mà cô sợ nhất, lấy lại bình tĩnh JK tiếp tục – vậy chị muốn gì?

- cô rất thông minh ,tôi chỉ muốn cô rời xa anh ấy mà thôi – SH chốt lại

- – một nụ cười nhếch mép hiện lên trên khuôn mặt JK – tại sao?- giọng cô lạnh tanh và hơi nghèn nghèn

- tôi tin anh ấy sẽ trở lại với tôi – SH quả quyết

- thế à? Chị tự tin thế sao? – JK nhướn mày

- phải – cô quả quyết

-- nỗi sợ trong lòng Jk ngày càng nổi lên mạnh mẽ - đừng bắt tôi phải theo ý chị, chị cũng ko có quyền yêu cầu tôi như thế đâu, mọi quyết định và lựa chọn đều thuộc về anh Ji Hoo, vì vậy hãy để anh ấy quyết định ai là người anh ấy cần – cô nhếch miệng rồi tiếp tục – nếu ko có gì nữa thì tôi xin phép

JK đứng dậy ra về trong sự ngỡ ngàng của SH

[cô gái ấy thật sự mạnh mẽ, trong ánh mắt ấy chị biết được cô ấy yêu em biết nhường nào, và em cũng vậy, đúng ko? Cuộc chơi đã thật sự kết thúc.....] – cô uống 1 ngụm nước rồi đứng dậy ra về

Từ ngày hôm đó tới giờ Jk có vẻ buồn bã và giữ khoảng cách với anh, JH cảm thấy hụt hẫng, sự xuất hiện của SH đúng là ko khỏi làm anh xao động, nhưng anh lại nhanh chóng lấy lại bình tĩnh ngay tức khắc, và anh biết bây giờ người anh cần là ai

6 năm trước, nhờ sự ra đi của Seo Hyung, nhờ cô ấy đồng ý hôn ước với người con trai khác mà anh đã quay về Hàn Quốc, và rồi từ khi Jan Di bước vào cuộc đời anh, anh mới thật sự nhận ra tình cảm của anh dành cho SH chưa bao giờ vượt qua tình cảm chị em, hay nói cách khác là tình thân, nhưng thú thật khi gặp lại Sh vẫn còn 1 cái gì đó khó tả trong anh, 1 cảm giác kì lạ.

Và rồi anh nghĩ đến phản ứng của JK khi biết về SH, anh nghĩ đến sự hoang mang của cô, nghĩ đến nước mắt của cô, rồi lại đến điều anh sợ nhất là Jk sẽ rời xa anh, đó chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng anh, và anh biết cô quan trọng như thế nào với anh, rất quan trọng.

[JK, anh sẽ ko bao giờ để mất em]- anh tự nhủ

Nhưng thắc mắc lớn nhất trong lòng anh là tại sao Jk lại như vậy? Rõ ràng chỉ là anh và SH gặp lại nhau mà thôi với lại JK ko phải là 1 người hay ghen tuông này nọ, thật là đau đầu mà

Tiếng chuông điện thoại làm đứt dòng suy nghĩ của anh

- alô, anh nghe đây Jan Di – JH vừa nghe vừa lấy tay bóp trán xoa dịu cơn đau đầu

-

- ý em là sao?

-

- được rồi, gặp lại em ở quán cà phê – anh cúp máy và vợ ngay cái áo khoác để đi đến quán cà phê

White coffee

- sunbae, dạo này anh và JK unni xảy ra chuyện đúng ko? – JD bắt chuyện

- sao em lại hỏi vậy? – anh nhíu mày - cách đây mấy hôm unni có hẹn em ra và hỏi chuyện về Seo hyung unni và anh, em đã rất bất ngờ về câu hỏi đó, nhưng cho đến sáng nay thì em đã biết lí do unni hỏi như vậy. SH unni đã trở về đúng ko ạ?

- phải, em đã gặp SH? Và em nói JK đã đến tìm em?

- deh, unni đã hỏi và em cũng đã trả lời theo những gì em biết – JD thành thật
 - – anh ko nói gì nhưng gương mặt lộ rõ nỗi lo lắng – thì ra lí do là ở đây – anh thì thầm
 - sunbae, về chuyện SH unni trở về..... uhm.....- JD ko biết nên hỏi thế nào
 - em an tâm, điều đó ko làm ảnh hưởng gì đến anh hiện nay, anh chỉ xem cô ấy như một người chị, và mãi mãi như vậy – anh khẳng định, cơ mặt JD giãn ra và 1 nụ cười hiện lên, cô luôn mong mọi người cô thương yêu được hạnh phúc
 - anh phải về, anh cần gặp JK – anh nói và đứng dậy, JD chỉ nhìn anh gạt đầu ra hiệu cho anh cố lên
-

Anh đến công ty để tìm JK nhưng cô đang có cuộc họp cổ đông, nên anh đành ngồi đợi trong văn phòng của cô, đang miên man với dòng suy nghĩ của mình thì tiếng chuông lại 1 lần nữa làm JH phải ngưng dòng suy nghĩ

- alô.....
 - chị có thể gặp em 1 lát ko JH? – bên đầu dây bên kia SH đang trả lời
 - có chuyện gì à? Chẳng phải em nói chúng ta ko có gì.....
 - chị có chuyện cần nói với em trước khi đi, 1 chút thôi, chị đợi em ở chỗ cũ – cô ngắt ngang câu nói của anh
 - biết rồi, em sẽ đến – anh cúp máy và đi đến chỗ hẹn
-

- có chuyện gì? – đó là câu hỏi đầu tiên của JH khi anh vừa đặt chân vào quán và gặp SH
- chị chỉ muốn tạm biệt em thôi, có cần phải lạnh lùng thế ko? – cô mỉm cười, nhưng phản phát đâu đó trong nụ cười là nỗi buồn
- chị đi à? Sớm thế? Mới về đây mà – anh dịu giọng
- uhm, chị có việc nên phải đi sớm hơn dự tính, chị gọi em đến đây chỉ để nói 1 vài chuyện thôi
-
- chị đã gặp JK – cô cười trong khi anh thì có chút sửng sốt – chị đã yêu cầu cô ấy nhường em cho chị, nhưng em biết cô ấy đã nói gì ko?

-
- cô ấy đã nói là mọi quyết định là của em, và cô ấy nói chị ko có quyền yêu cầu cô ấy rời xa em, cô ấy chỉ rời xa em khi em ko cần cô ấy nữa thôi – một chút chua xót trong giọng nói của SH – trong ánh mắt đó, chị biết cô ấy đã rất yêu em, vậy nên chị biết mình ko thể xen giữa 2 người – cô kết lại
- xin lỗi, nhưng chị hãy hạnh phúc nhé – anh cười, nụ cười đầu tiên kể từ ngày gặp cô, 1 chút nhẹ nhõm hiện rõ trong anh
- em biết ko JH, em đã thay đổi nhưng chị biết những thay đổi của em là có lí do cả, và nó thật sự tốt với em, thế nên chị rất an lòng – cô cười- với tư cách của 1 người chị, chị mong em mãi hạnh phúc. Ôm chị 1 cái trước khi chia tay nào, ko cần phải ra sân bay tiễn chị đâu nhé

Anh và cô cùng cười, anh đứng dậy ôm nhẹ cô, đâu đó trong đôi mắt sáng của cô gái đã đọng lại những giọt nước

JK vừa ra khỏi cuộc họp với tinh thần ko tốt lắm, đi đến phòng mình thì cô thư kí đã lên tiếng

- giám đốc, khi này có bạn trai cô đến tìm, anh ấy chờ 1 lúc rồi lại đi mất rồi, chỉ dặn tôi nhắn lại với cô là tối nay chờ anh ấy ở nhà, thế thôi ạ

- cảm ơn – nghe đến tên JH thôi đã làm JK mỉm cười nhưng nhanh chóng nụ cười đó vụt tắt, sự mệt mỏi đang gặm nhấm những sức lực cuối cùng của cô gái này

Cô nhanh chóng lấy túi xách và áo khoác để ra về, hôm nay đã quá mệt mỏi và cô cũng ko còn sức để làm thêm bất cứ điều gì nên đã quyết định về sớm

Trên đường về, đi ngang 1 quán cà phê nhỏ với phong cách châu âu cổ kính và khá yên lặng đã thu hút JK, cô quyết định đẩy cửa bước vào trong và ỉnh 1 chút thời gian nghỉ ngơi

Nhưng bước chân của cô đã dừng hẳn, gương mặt lộ lên sự ngạc nhiên khôn cùng, đôi mắt ánh lên 1 nỗi đau, 1 nỗi sợ hãi khi trước mắt cô là cảnh tượng JH và SH đang ôm nhau – điều cô lo sợ thật sự đã đến

Trái tim quặng đau..... Nước mắt muốn rơi nhưng khoé mi lại khô cạn..... cuống họng như bị ai bóp nghẹn ko nói nên lời..... đau..... buồn..... hụt hẫng..... sợ hãi..... mọi thứ trong cô như hoàn toàn sụp đổ..... việc duy nhất bây giờ cô có thể làm là quay đầu bỏ chạy..... bỏ hết nỗi đau lại phía sau..... bỏ hết tất cả.....

Seo Hyung vội vàng đẩy Ji Hoo ra khi vừa nhìn thấy Jea Kyung, JH thoáng chút ngạc nhiên nhưng anh nhanh chóng nhìn theo hướng ngược lại, là JK và cô đang bỏ chạy.....

Một cách nhanh chóng nhất anh chạy theo cô, bỏ lại sau lưng hình ảnh SH với 1 giọt nước mắt đã rơi.....

[chị mong em mãi hạnh phúc] – SH lẩm bẩm khi nhìn theo bóng JH khuất dần -Jae Kyung.....Ha Jae Kyung – JH vừa chạy vừa gọi tên cô

JK ko còn biết gì nữa, giờ đây cô chỉ muốn bỏ chạy mà thôi, chạy đi thật xa..... nhưng bàn tay rắn chắc và ấm áp của ai đó đã giữ chặt tay cô

- buông em ra – cô gào lên

- nghe anh nói đã JK – anh thở 1 cách cực nhọc

- em ko muốn nghe gì cả, buông em ra- cô vùng vẫy thoát khỏi tay anh

- ko, anh ko buông, bình tĩnh lại và nghe anh nói – anh giữ chặt vai cô và thét lên át tiếng nói của cô

Sững sờ cô nhìn anh, lần đầu tiên anh to tiếng với cô như thế, lần đầu tiên cô thấy mắt anh nhìn cô như thế..... Mệt mỏi..... hoảng sợ..... đau khổ..... áp lực..... cô ngất đi trong vòng tay anh

WB đã đi Nhật rồi, Guni lại cũng chỉ có 1 mình, mỗi khi như vậy nơi cô luôn muốn đến là nơi an nghỉ của YooNa

- unni, em lại đến thăm chị đây, chị vẫn khoẻ chứ? – cô mỉm cười với bức ảnh của người con gái trên bia đá kia

- chị à, em đang yêu đấy – cô nói mà má khế hồng lên- chị biết ko, lần đầu tiên trong đời em biết thế nào là yêu. Em ko ngờ khi yêu và được yêu lại hạnh phúc như vậy chị àh, phải chăng năm xưa khi yêu chị cũng vậy đúng ko?

.....

- – chị có còn nhớ ngày xưa ko? Chị đã nói là khi yêu 1 ai đó thì nhất định chị sẽ làm mọi thứ để giữ lấy tình yêu của mình, vì nó là thứ thiêng liêng – cô cười – và chị à, giờ đây Guni của chị đã thực sự hiểu điều chị nói rồi, em cũng sẽ giống như chị ngày xưa, cũng sẽ làm mọi cách để bảo vệ tình yêu của mình, hãy cố vũ cho em chị nhé.....

.....

- em phải về rồi, em sẽ đến thăm chị sau, 1 ngày nào đó em hứa sẽ đưa anh ấy đến gặp chị, em đi đây chị - cô nói và quay lưng bước trở ngược xuống con đồi đó

Đâu đó trên đỉnh đồi cô gái với chiếc váy trắng tựa như thiên thần kia lại xuất hiện, mỉm cười nhìn theo bóng em gái mình và thì thầm

- em đang đi đứng đường, hãy cứ như vậy, hãy dẹp thù hận qua 1 bên để sống. Hãy giúp chị làm cho anh ấy hạnh phúc em nhé

Rồi cô gái lại đột ngột biến mất như cơn gió, để lại ngọn đồi hiu quạnh ko bóng người, hoàng hôn buông xuống nhanh và trời sập tối, một màu đen đáng sợ bao phủ không gian..... là hiện tượng bình thường của thiên nhiên hay điềm báo của những điều ko hay của số phận những người này?

26. Chương 26

Will you marry me?

Ánh nắng sớm le lói qua các khe hở của tấm màn cửa đang nhảy múa trên khuôn mặt bầu bĩnh và đáng yêu của JK, nắng là cô chói mắt, khẽ cự mình quay sang hướng ngược lại để tránh ánh nắng, nhưng đầu cô vô tình đụng vào 1 cái gì đó ấm áp, lúc này đây cô mới phát hiện người mình bị 1 cái gì đó nặng nề đè lên.

Mở mắt nhìn, cô biết mình đang trong vòng tay anh, thật ấm áp và yên bình nhưng những hình ảnh ngày hôm qua lại lặp lại trong trí nhớ của JK làm cô đau lòng

[Rốt cuộc anh chọn ai đây hả JH? Nếu như ko phải là em thì xin anh đừng cứ thế này với em, thà anh cứ hờ hững với em còn hơn] – cô khóc nhưng nhanh chóng cô lại lấy tay lau đi những giọt nước mắt đó

Khẽ cự mình để ngồi dậy, vòng tay của anh lại càng siết chặt cô hơn

- em định đi đâu ? – anh nói nhưng mắt vẫn nhắm nghiền

- xin lỗi làm anh tỉnh giấc - giọng cô có chút lạnh lùng

- anh ko ngủ, anh nằm đây từ đêm qua đến giờ để canh em – anh mở mắt ngồi dậy nhìn cô

-.....

- em làm gì mà để mình bị ngất đi như vậy hả? em ko biết quan tâm đến sức khỏe của mình sao? – anh gần như muốn quát lên, nhưng JH luôn là người điềm tĩnh

- em..... – cô bối rối ko biết phải nói như thế nào, sự quan tâm của anh làm cô hơi bối rối

- em là con cóc à? Có chuyện gì thì cũng phải nói với anh chứ, anh ko đáng tin cậy cho em chia sẻ sao ? – 1 chút đau xót trong câu nói của JH

- ko phải oppa, chỉ là em.....

- anh biết rồi, JD đã nói cho anh biết – mắt cô mở to nhìn anh đầy ngạc nhiên – đáng ra ngay từ đầu anh nên nói với em về Seo Hyung, và chuyện đêm đó đáng ra anh nên giải thích nhưng anh lại ko làm như vậy- anh mỉm cười với cô – anh xin lỗi

- đêm đó em đã nghe hết toàn bộ mọi chuyện – cô thành thật

- em đã nghe ? vậy mà em còn ko tin anh nữa sao ? lại còn đi nghĩ vẩn vơ rồi làm hại đến sức khỏe của mình, thật là..... – anh có chút đổi

- oppa, em xin lỗi, thật sự em đã rất sợ, em sợ chị ấy lại làm anh xao động, sợ chị ấy lại làm chủ được trái tim anh, em sợ, sợ rất nhiều – nước mắt dâng dựa trên khuôn mặt cô, có vẻ như những kìm nén của cô đang vỡ oà ra ngay lúc này – và rồi chiều qua, cái lúc mà anh ôm chị ấy, em đã thấy nỗi sợ của mình trở thành sự thật và em chỉ muốn trốn chạy mà thôi – cô nấc lên từng hồi

- ko sao, ko sao cả, anh sẽ ko bỏ em đâu, đừng sợ, ngoan nào – anh kéo cô vào lòng và dỗ dành – ngày hôm qua anh đến là để tạm biệt SH, chị ấy sẽ trở lại Pháp vào sáng nay, cái ôm đó chỉ là trên danh nghĩa chị em mà thôi – anh trấn an cô – đừng hiểu lầm anh, được chứ ?

-- cô ko nói gì, chỉ khẽ gật đầu, cái gật đầu làm cả 2 nhẹ nhõm hơn nhiều

Tình yêu cần có niềm tin..... và niềm tin sẽ giúp tình yêu trở nên thiêng liêng hơn bao giờ hết

- em xin lỗi, oppa – cô ngược mắt nhìn anh, cô dùng tay mình giữ chặt khuôn mặt anh, có vẻ như cô đã làm anh lo lắng quá nhiều

- đừng nói quá nhiều những câu như thế, mọi chuyện qua rồi, hãy nhớ anh chỉ có mình em – anh nói và hôn nhẹ vào làn môi cô, nụ cười lại hiện hữu trên môi cả 2

- nào công chúa, thay đồ rồi chúng ta đi ra ngoài – anh nhắc bổng cô lên và bế cô đi vào nhà tắm

- đi đâu ? – cô ngơ ngác

- đi rồi em sẽ biết – anh nháy mắt với cô, cái nháy mắt làm cô tò mò

Tại sân bay, cửa bay từ Hàn Quốc đến Pháp

Bóng dáng một cô gái xinh đẹp đứng nhìn ngược về hướng cổng ra vào..... cái nhìn chứa đựng sự luyến tiếc, sự đau đớn nhưng vẫn mang 1 chút gì đó là hy vọng, hy vọng sự xuất hiện của một người.....

- Chuyến bay từ HQ đến Paris sẽ xuất phát trong vòng 30 phút nữa, xin quý khách đến cổng số 8 làm thủ tục – tiếng cô tiếp viên vang lên

Đã đến giờ bay, thế nhưng người đó đã ko xuất hiện..... cô quyết định quay lưng bước vào.....

- Seo Hyung noona – tiếng kêu phát ra từ hướng cổng chính

Bóng dáng cô gái nhỏ với mái tóc ngắn và chàng trai với bộ đồ màu trắng đang vội vã chạy đến chỗ Seo Hyung, cô mỉm cười, điều cô hy vọng đã đến

Trong cuộc sống ta luôn nên hy vọng..... vì niềm hy vọng chính là động lực cho cuộc sống thêm tươi đẹp..... dù rằng đôi khi sẽ thất vọng nhưng hãy cứ nên hy vọng.....

- unni định đi mà ko để ai tiễn sao? – Jk lên tiếng trách móc, cô cảm thấy mình có lỗi với cô gái này

- - cô chỉ cười – xin lỗi em JK, vì những gì chị đã nói và đã làm tổn thương em

- anniyo unni, chính em mới phải là người xin lỗi chị, em đã nghĩ chị là người ko tốt

- thế thì Jk hãy tạ lỗi với chị nhé, bằng cách làm cho JH hạnh phúc, được chứ? – SH chờ đợi câu trả lời từ phía JK

JK quay sang nhìn JH rồi cô mỉm cười

- em hứa unni, và unni cũng phải hạnh phúc nhé

- ok, chị hứa, đến giờ rồi, chị phải đi đây – cô nói và 2 cô gái ôm nhau

- em hãy hạnh phúc nhé, em trai – cô nói và ôm JH, cái ôm tạm biệt

SH quay lưng bước vào cổng, một giọt nước mắt lại khẽ rơi sau cặp kính đen kia, nhưng lòng cô lại thấy nhẹ nhõm và an tâm hơn nhiều

Có lẽ đã đến lúc nên quên đi những gì ko thuộc về mình và đón nhận những điều thật sự cần mình

- Dennis, em trở về đây..... – cô khẽ thì thầm với nụ cười trên môi và lau nhanh những giọt nước mắt kia

Lệ cay khoé vì một người đã ra đi ko trở về

Nhưng nước mắt đó chỉ làm vết thương thêm đau

Sau khi tiễn SH, JH lại tiếp tục kéo JK đi đến nơi khác

Nơi mà anh vừa dừng xe và đưa cô xuống là 1 thảo nguyên xanh ngát đến tận chân trời, ko khí mát dịu nhẹ, bầu trời trong xanh, và vài tia nắng yếu ớt đầu đông đang soi rọi càng tôn lên vẻ đẹp nơi đây

- đẹp quá – cô thốt lên – nhưng chúng ta đến đây để làm gì ? – cô hỏi

- theo anh em sẽ biết – anh nắm lấy tay cô kéo nhẹ đi vào trong thảo nguyên

Cả 2 đi qua những đồi cỏ xanh ngát, mùi cỏ tươi thật dịu nhẹ làm con người ta cảm thấy thoải mái, nụ cười hiện hữu trên đôi môi của cả 2

- nào, từ bây giờ thì em nhắm mắt lại nhé, khi nào anh ở mới được mở

Cô gật đầu đồng ý, anh nắm lấy tay cô và dẫn đường

- mở mắt ra nào – anh nói với nụ cười thiên thần trên môi

Trước mắt cô là một chiếc bàn tiệc màu trắng thịnh soạn, gần đó có 1 chiếc đàn piano màu trắng, màu trắng thật là một tông màu nổi bật giữa đồng cỏ xanh ngát

Cơ hơi bất ngờ nhìn sang anh

- nó dành cho chúng ta, nào, đến đó nhé

Anh nhẹ nhàng kéo chiếc ghế cho cô và ngồi vào hướng đối diện, sau đó anh rót rượu vào ly

- nào, uống 1 chút nhé – anh đề nghị với cô

- vì sự kiện gì ? – cô thắc mắc - uhm..... – anh hơi nghĩ ngợi- vì anh, vì em và vì chúng ta- anh mỉm cười và cô cũng cười, cả 2 nâng cốc

Sau bữa ăn, anh nhanh chóng đến bên cạnh cây đàn

- em muốn nghe ca khúc nào ? – anh hỏi

- Love story, lần trước anh đã hứa là sẽ đàn cho em nghe bản đó – cô hài lòng với lựa chọn của mình

Tiếng đàn thánh thót, nhẹ nhàng được cất lên, qua bàn tay điêu luyện của Ji Hoo ca khúc này lại thêm cuốn hút, nó làm người nghe như hoà mình vào trong câu chuyện tình đó, hay nói cách khác họ thấy chính mình trong câu chuyện đó

Romeo take me somewhere we can be alone

I'll be waiting all there's left to do is run

You'll be the prince and I'll be the princess

It's a love story baby just say yes

- Jae Kyung yang- anh gọi tên cô khi giai điệu vừa dứt

- Deh?

-- anh lấy trong túi mình ra một chiếc hộp, chiếc hộp mà cách đây 5 năm ông anh đã trao lại cho anh- Jk yang, em đồng ý làm vợ anh nhé? – anh quý dưới chân cô để cầu hôn

- Ji hoo yang..... em.....- cô bất ngờ và cảm động đến phát khóc

Anh im lặng chờ câu trả lời từ phía cô, cô ko nói gì chỉ khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

Anh mỉm cười hạnh phúc, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, chiếc nhẫn gia truyền nhà họ Yoon đã có chủ nhân mới

Anh đứng dậy ôm cô và đặt lên đôi môi cong bướm bình kia một nụ hôn nhẹ nhàng, sâu lắng nhưng chất chứa đầy tình yêu của anh dành cho cô, cô cũng vụng về đáp lại anh một cách nhanh chóng nhất

Marry me Juliet

You'll never have to be alone

I love you and that's all I really know
I talked to your dad, go pick out a white dress
It's a love story baby just say "yes"

27. Chương 27

Rose village

Woon Bin đã đi công tác bên Nhật gần 1 tuần nay rồi, thế là cả tuần Guni chẳng biết làm gì ngoài ăn nằm ở nhà, ra mộ thăm Yoona rồi đi mua sắm cùng Ga Eul, Jan Di và Jae Kyung

Nhưng hôm nay lại là 1 ngày đặc biệt

Tút.....tút..... - tiếng máy bận bên kia đầu dây

- hừm, anh làm gì từ hôm qua tới giờ vậy hả Bin? Chẳng gọi cho em dù 1 lần, 1 tin nhắn cũng chẳng thấy chưa hết còn gọi cho anh mãi ko được, anh về rồi biết tay em – cô lầm bầm

- hừm, hôm nay là sinh nhật em đó anh có biết ko vậy hả? hay anh lại lén phén với cô nào rồi? – Guni cứ tức giận lầm bầm mãi ko thôi trong khi ở 1 nơi nào đó có 1 người cứ hắt xì liên tục

Chán nản cô nàng đi lòng vòng trong nhà, kiểm phim coi nhưng phim nào cũng coi hết rồi, tivi lại chẳng có gì coi được, nhà thì chẳng có gì để làm

- trời ơi, ngày sinh nhật quái quỷ gì vậy nè, chán chết đi được – cô nàng nằm dài trên sofa mà than thở

Kính kong..... - tiếng chuông cửa làm cô nàng bật dậy ngay

- chào tiểu thư Guni – một đám cận vệ mặc đồ đen đang kính cẩn chào cô

- các người là ai?

- mời tiểu thư theo chúng tôi đến 1 nơi ạ?

- đi đâu?

- cứ đi thì tiểu thư sẽ biết ạ

- sao tôi phải theo các người? – cô dè chừng

-- đám cận vệ nhìn nhau và ngay lập tức hình ảnh Guni ngã gục hiện ra trước mắt họ

- làm vậy có quá ko? – 1 tên hỏi 1 anh chàng có vẻ là người thủ lĩnh

- ko sao đâu, thiếu gia đã nói bằng mọi cách phải đưa tiểu thư đến nơi đó, thà dùng cách này còn hơn là để thiếu gia ra tay

Cả bọn gật đầu đồng tình, họ nhẹ nhàng nâng Guni ra xe và đi đến nơi mà họ được lệnh phải đưa đến

- ya, các cậu dùng loại thuốc mê gì mà lâu tỉnh thế hả? tôi phát cáu rồi – giọng 1 anh chàng đang vang lên với những cái nghiêng răng keng két

Đám cận vệ sợ hãi đứng lùi lại sau 1 chút, họ thừa biết thiếu gia của họ mà nổi nóng thì..... chúa có hiện ra cũng chẳng cứu được họ

Tiếng ồn ào bên ngoài làm Guni giật mình thức giấc, đầu cô có 1 chút đau buốt, lấy tay vỗ lên đầu vài cái cho cơn đau vơi đi 1 chút, Guni nhìn xung quanh để xem đây là nơi nào, nhưng cô biết chắc chắn đây ko phải là nhà cô

Căn phòng mà cô đang nằm được trang trí bằng tông màu chủ đạo là đỏ và trắng, căn phòng có vẻ còn rất mới, trong phòng chỉ trưng duy nhất một loại hoa đó là hoa hồng đỏ, loài hoa đẹp nhất nhưng cũng gai góc và hiểm độc nhất, và đặc biệt là Guni thích nó.

Chợt nhớ lại lúc này, Guni khẽ rùng mình – [ai đã bắt mình về đây? Ko lẽ appa biết mình đã về nước nên cho người đến bắt. hay là hẳn “Prince song” hẳn đã biết sự xuất hiện của mình và muốn....., mình đã quá chủ quan rồi]

Cô ngồi dậy bước xuống giường, lấy hết can đảm và đi theo hướng mà những âm thanh ồn ào kia đang phát ra, cô mở hé cánh cửa phòng ra để xem cảnh tượng bên ngoài

Phù..... – 1 hơi thở nhẹ nhõm thoát ra từ Guni, những dự đoán của cô đã hoàn toàn sai khi cô thấy người đang đứng la hét bọn đàn em kia là anh – tình yêu của cô

- anh thôi đi, em tỉnh rồi, la hét mãi làm em có muốn ngủ cũng ngủ ko ngon – cô cầu nhàu sau khi mở cánh cửa và bước ra

- em tỉnh rồi à? – anh cười tươi hết cỡ - các người có thể lui – anh quay sang bọn đàn em và quát, khỏi nói cũng biết họ biết ơn Guni thế nào

- chịu dậy rồi huh cô bé? – anh cười cười với cô

- phải, nhờ ơn anh và người của anh nên em đã được ngủ rất là ngon – cô mĩa mai

- thôi nào, đừng giận, giận xấu lắm – anh làm hoà

- ai thèm giận anh- cô lè lưỡi trêu anh, cả 2 cùng cười.

Gặp lại anh là ngay lập tức cơn giận sáng giờ của cô biến mất sạch cả

Lúc này Guni mới nhận thấy bộ đồ trên người cô ko phải là đồ mà cô mặc lúc này, tóc cô cũng đã làm kiểu khác, và còn cả trang điểm nữa.....

- ya, cái này là gì huh? – cô hỏi

- 1 chút bất ngờ cho em, nhưng vì em ngoan cố quá nên đâm ra mới có tình huống này, vỡ hết kế hoạch của anh – anh nhún nhó trông khi cô thì đang mắc cười vì bộ dạng của anh

- thôi nào, theo anh, có cái này cho em xem – anh bịt mắt cô lại và dẫn cô đi theo anh, dù bị bịt mắt nhưng Guni vẫn cảm nhận rất rõ là cô đang đi xuống cầu thang, đi qua những cánh cửa và ra ngoài.....

- nào, mở mắt ra – anh nói và xoay người cô về hướng căn nhà

- omo? – cô mở to mắt vì ngạc nhiên.

Trước mắt cô là một căn biệt thự màu trắng, bên dưới là một khu vườn hồng đỏ rực, nổi bật trên nền căn nhà trắng và chiếc cổng màu trắng nhỏ xinh bằng gỗ

- đây là..... – cô quay sang anh

- happy brithday Guni yang – anh mỉm cười với cô – đây là quà sinh nhật dành cho em, em thích chứ ?

-.....- cô chỉ khẽ gật đầu, mắt hơi rướm rướm nước vì cảm động. Thật ra đây ko phải là lần đầu cô nhận được 1 món quà sinh nhật lớn thế này, trước đây appa cô cũng đã từng tặng cho cô 1 căn biệt thự bên Ý.

Nhưng cái cảm giác nhận được quà từ người yêu chắc chắn phải có cái gì đó khác lắm đúng ko? Hạnh phúc đang ngập tràn trong cô

- cảm ơn anh oppa, món quà quá lớn và quá ý nghĩa với em – cô nhẹ nhàng ôm lấy anh và anh cũng đáp lại

Vậy là anh đã hoàn toàn ko quên sinh nhật cô như cô đã nghĩ, thế mà hồi sáng cô còn ngồi đó hăm dọa, chê trách anh đủ điều cả

- em có muốn tham quan căn nhà ko? – anh đề nghị

Cô đồng ý và cả 2 quyết định bước vào nhà từ phía cổng

Căn nhà được thiết kế theo phong cách chân Âu hiện đại phù hợp với cá tính của Guni, tông màu chủ đạo của căn nhà vẫn là màu đỏ và trắng, 2 màu cô thích nhất và hiển nhiên nó cũng chỉ được trang trí bằng 1 loại hoa duy nhất “ hoa hồng đỏ”.

Có tất cả 3 phòng ngủ, 1 phòng khách, 1 nhà bếp, 1 phòng giải trí và 4 toilet trong căn biệt thự nhỏ này, ngoài ra còn có cả 1 khu vườn hoa hồng và 1 cái sân sau với bộ bàn ghế kiểu cách thật hài hoà với ko gian, nó làm cô hài lòng, thật sự rất hài lòng

- vậy 2 ngày qua anh mất tích là vì vậy?

- phải, anh đã phải chuẩn bị thật hoàn hảo- anh cười, nụ cười làm say đắm biết bao cô gái- em sẽ đến đây sống chứ?

- của em thì em sẽ ở - cô nói với cái nháy mắt tinh nghịch

- vậy còn tên căn biệt thự?

- em muốn nó tên là.....Rose – cô dứt khoát

- Rose? – anh nhíu mày - phải, chẳng phải căn nhà toàn hoa hồng sao, tên đó thích hợp quá con gì – cô cười nhưng đâu ai biết được còn 1 lý do nữa để Guni đặt cái tên đó, “Rose” Han chính là cái tên khác của Guni

- ok, chỉ cần em thích

Họ ngồi vào bộ bàn ghế đặt ở sân sau nhà và bắt đầu bữa tiệc nhỏ của cả 2 trong 1 ko gian lãng mạn với ánh nến mờ ảo, âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, gió cũng như đang hoà mình vào bản nhạc nhằm làm ko gian thêm sức sống..... tình yêu của cả 2 thật đẹp, giây phút này quả thật ko thể nào quên đối với cả 2

Anh muốn hét lên với cả thế gian này rằng ANH YÊU EM

Xin em hãy là người con gái của riêng anh.

Em thật rực rỡ, ngôi sao mãi mãi của mình anh.

Anh sẽ bảo vệ em. Anh sẽ mãi chờ em.

Chỉ mình em khiến anh cười sau cả ngày dài.

Chỉ mình em chào đón anh ở nơi tận cùng của cuộc đời đầy khó khăn này

Anh bắt đầu một ngày mới với nụ cười của em.

Anh sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời này nếu có em kề bên.

Xin thề trước bầu trời ANH XIN HỨA Anh sẽ dành cho em tất cả của anh.

28. Chương 28

Họ quyết định cùng nhau vào nhà khi trời bắt đầu trở gió lạnh hơn, cả 2 cùng nhau ngồi bên sofa nằm cạnh cửa ra lang cang của phòng ngủ để ngắm sao thay vì ngồi dưới sân.

Cô ngồi hẳn trong lòng anh, cảm nhận hơi ấm từ anh, còn anh đang ôm chặt cô từ phía sau, vùi đầu mình vào mái tóc có hương thơm hoa hồng nhẹ nhàng nhưng quyến rũ của cô, nó làm anh say đắm.

- phải rồi oppa, em có cái này cho anh – cô chợt nhớ và gỡ 1 cái vòng từ tay mình ra

- chiếc vòng này..... em mua dành cho anh – cô nói khi thấy anh khá bất ngờ

- Guni yang, anh cũng có cái này cho em – anh mỉm cười với cô và lấy trong túi ra 1 chiếc vòng gần như y hệt cái của cô

- Ở cái này..... – cô ngáp ngừng vì bất ngờ

- Ở New Caledonia – anh và cô cùng đồng thanh rồi cả 2 cùng cười

Cô bắt đầu nhìn ngắm 2 chiếc vòng, đó chính là chiếc vòng có cái tên “buộc chặt Soulmate” mà lần trước đi New Caledonia cô đã mua cho anh và cũng chính lần đó anh đã mua cho cô, 2 chiếc vòng hết nhau chỉ khác nhau duy nhất 1 điểm là cái tên khắc trên chiếc vòng

- anh sẽ đeo cái mang tên em, em sẽ buộc chặt anh mãi mãi oppa – cô nói và đeo nó vào tay cho anh, sau đó nhanh chóng hôn nhẹ vào má anh

- anh cũng sẽ buộc chặt em bằng chiếc vòng mang tên anh – rồi anh đeo nó vào tay cô

- như vậy sẽ ko ai dám bén mảng đến gần anh hay em nữa – cô tự hào

- ko..... Anh ko nghĩ vậy – anh nói bằng quơ

- tại sao? – cô bất ngờ

- vì anh và em đều chưa được đóng mác nên.....- anh nở 1 nụ cười rất chi là gian xảo

- ya, Woon Bin, sẽ ko có chuyện đó đâu – cô đứng dậy và bỏ chạy, vừa chạy vừa ngoáy đầu lại nhìn anh nên cô bị vấp ngay chỗ thành giường và té nhào

Nhanh như chớp, anh đã bay lại và chụp lấy cô. Cô nhắm mắt để chuẩn bị ngã nhào nhưng lại có 1 cảm giác nhẹ hẫng và lơ lửng xuất hiện, mở mắt cô biết đó là anh.

- em chẳng cần thận tí nào cả - anh trách yêu cô

Thời gian như đang dừng lại vào giây phút này.....

Ánh mắt anh đang xoáy vào đôi mắt nâu trong sáng, đáng yêu và tinh nghịch kia, cái nhìn như xoáy vào chính trái tim cô, nó làm cô như mềm nhũn ra trong đôi mắt đó.

Nhẹ nhàng và từ tốn, anh cúi xuống ngày một gần cô hơn và thật chậm anh đặt 1 nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng đó, nụ hôn bắt đầu nhẹ nhàng nhưng càng mãnh liệt về sau, nó cuốn cả 2 vào trong mê mê đó.....

Phịch.....- anh và cô nhẹ nhàng đáp xuống chiếc giường kia nhưng nụ hôn vẫn ko hề bị gián đoạn, bàn tay anh đang xoa khắp lưng cô rồi đột ngột dừng lại chỗ chiếc dây kéo, nhẹ nhàng kéo chiếc khoá xuống.....

Reng.....reng.....

- Bin yang, điện thoại anh – cô đẩy anh ra

- kệ nó – anh muốn tiếp tục

- nghe đi anh, lỡ có chuyện gì thì sao? – cô phản đối

Anh đành phải dừng lại và nhắc máy với cái giọng cầu kính nhất

- alô

- cậu đang ở đâu đó, đến Paradise ngay đi, cả bọn đang chờ - chỉ nói gọn lỏn thế rồi Yi Jung cúp máy ko kịp để WB đáp trả câu nào cả

- ai vậy anh? – Guni hỏi khi đang kéo lại chiếc khoá áo

- là Yi Jung, bọn nó đang đợi ở bar Paradise – anh đáp trong sự chán nản

- vậy chúng ta đi mau anh, đừng để mọi người chờ - cô nói và kéo anh theo, anh đành bước theo cô dù chẳng muốn chút nào

Bar Paradise

Woon Bin và Guni tiến thẳng vào phòng VIP khi vừa đặt chân xuống khỏi xe, WB vẫn còn đang bức tức đám bạn mình vì lựa lúc nào ko lựa, lựa ngay lúc nóng bỏng nhất mà gọi, thật là..... Anh phải cho chúng nó 1 trận mới được

Phòng VIP hôm nay im lìm đến lạ thường, đèn cũng tắt tối thui, 1 bóng người cũng ko có, điều đó càng làm WB cau có hơn

- yo, gọi người ta đến mà chẳng thấy đứa nào, tức quá, các cậu phá tớ khi này còn giờ thì, xuất hiện là chết với tớ..... - WB cau bẳn

- thôi nào, anh đừng nóng nữa, chúng ta vào trong chờ họ đi, có thể mọi người đang trên đường đến – cô xoa dịu cơn nóng của WB

Cả 2 quyết định bước vào trong, WB bước đến bật công tắc đèn

HAPPY BIRTHDAY TO GUNI – mọi người bất ngờ lên tiếng khi đèn vừa bừng sáng

- các sunbae và unni.....- Guni bất ngờ

- Guni, hôm nay là sinh nhật em mà, mọi người muốn làm em bất ngờ 1 chút – Ga Eul nháy mắt

- đúng đó, bất ngờ chứ? – Jae Kyung nhí nhảnh

- Deh, cảm ơn mọi người – cô cảm động

- thôi nào, em thổi nến đi mau lên – Ji Hoo thúc

- nhớ ước nữa đó – Yi Jung bồi thêm

Cô im lặng nhắm mắt và ước 1 điều gì đó và thổi nến, mọi người hát bài hát chúc mừng sinh nhật Guni

Tiếp theo sau đó là cuộc chiến ném kem bánh, họ cứ vui đùa với nhau như những đứa trẻ con cùng với những tràng cười sảng khoái nhất. Hiếm có ai biết được rằng đó là con người thật của họ đằng sau cái vỏ bọc lạnh lùng, vô cảm trên thương trường kia.

Và kết quả của trận đấu là ai cũng dính chường cả, thế nên họ đành phải kéo nhau vào toilet để lau chùi cho sạch sẽ

Bên phía các cô gái

- ya Guni, cái này là quà bọn chị dành cho em, về nhà mở ra xem nhé, rất hấp dẫn đó – JK tinh nghịch nháy mắt

- cảm ơn các unni – Guni vui vẻ ra mặt, có vẻ như năm nay là sinh nhật Guni vui nhất của Guni từ trước đến giờ

- thế WB tặng cho em cái gì huh Guni? – các cô gái tò mò

- 1 căn biệt thự ạ - Guni thì thầm

- ya..... hoành tráng thế sao? – ai cũng bất ngờ

- ya Guni, vậy là một em chuyển về đó sống luôn đúng ko? – JD hỏi đầy ẩn ý

- có lẽ vậy unni – Guni trả lời

- thế thì món quà này hợp với em nhất rồi đó Guni – GE nói và cả 3 nhìn nhau cười ẩn ý trong khi Guni thì chẳng hiểu cái mô tê gì cả

Bên phía các chàng trai

- này, khi này nghe cậu lầm bầm là phá cậu gì đó, rốt cuộc là gì thế? – đại nhân JP đại diện cả nhóm hỏi WB

- chẳng có gì – WB đáp gọn lỏn

- ya, ko có gì mà cậu đòi đánh bọn tớ thế sao? – YJ bắt thóp WB

- ko có gì thật mà – WB chối bay bảy
- thường là chỉ khi làm chuyện xấu người ta mới ko dám nhận – JH nhếch mép cười. anh chàng này ko nói thì thôi nhưng 1 khi đã nói thì..... Trúng ngay đích
- yo, men, what do you mean? - tùy suy nghĩ của mỗi người – JH phá lên cười – nhưng cậu nên xem lại cúc áo của mình trước khi ra khỏi nhà nhé – JH chỉ vào cái cúc áo thứ 3 của WB vẫn chưa được cài, vì khi này Guni kéo đi nên anh đành cài đại, kết cuộc là để bị thằng bạn bắt quả tang
- yo, chỉ là tở..... - anh đang rối mù
- thôi nào, cứ từ từ, ko cần khẩn trương, đêm còn dài mà – Yj nói rồi cả bọn phá lên cười mặc cho WB tức
- yo, ko tại các cậu thì đêm còn dài hơn – WB cau có đi ra để lại 3 thằng bạn nhìn nhau với thông điệp “vậy là đúng rồi”

Chap 28: you belong with me

Mọi người lại tập trung tại phòng Vip và bắt đầu cuộc ăn chơi từng bừng của mình

- ya, nếu tở nhớ ko nhầm thì hình như có người nợ chúng ta – JP lên tiếng và đá mắt sang WB
 - đúng rồi, nợ lớn luôn là đằng khác – JK nói và chia cái nhìn về phía Guni, mọi người cứ tập trung ánh nhìn về cặp đôi này
 - yo, tở nợ các cậu cái gì? – WB giấy nãy
 - sunbae à, sunbae thật sự ko nhớ sao? – Ga Eul nháy mắt tinh nghịch
 - nợ????? nợ gì nhĩ???? – WB và Guni nhìn nhau thắc mắc
- Cả bọn nhìn 2 người mà lắc đầu, JH đành dùng chiêu cuối cùng, anh lấy di động của mình ra và bấm bấm cài gì đó
- alô, có phải toàn soạn báo Seoul ko? Tôi có 1 xấp hình và 1 vài tin tức nóng về Song Woon Bin, 1 mảnh của F4, ko biết các ông có hứng thú ko? – anh nói mà nhếch mép cười
 - yo, tở nhớ rồi, cậu bỏ ngay cái điện thoại xuống cho tở..... – WB giật cái đt từ tay JH
 - có ai làm gì đâu – Jh và cả bọn phá lên cười vì trên màn hình là tấm hình ở New Caledonia của cả bọn chứ chẳng phải toàn báo gì gì cả
 - yo, quá đáng, hôm nay sinh nhật tình yêu của tở nên tha cho các cậu, tở sẽ trả nợ cho các cậu là được rồi chứ gì? – anh găm gừ với cánh tay đang giờ cú đấm

- có thể chứ - YJ vui ra mặt

- đầu tiên, chúng ta cần phải có rượu đúng ko nào? – Jan Di lên tiếng mở màn

Quả như lời nói của đám bạn anh, chúng nó chẳng bỏ qua cái cơ hội ngàn vàng này để phá

Rượu liên tiếp được khai từ chai này đến chai khác, có thể nói là cả cửa hàng rượu đang bị chúng nó tiêu thụ 1 cách chóng mặt, rồi gì mà còn hát hò, chơi trò chơi phạt tá lả, muốn vỡ tung cả cái bar Paradise này.....

- Guni..... để đó anh uống cho.....hic- WB nắc lên, anh bắt đầu có hiện tượng say
- oppa yang, anh ko sao chứ? – Guni lo lắng
- ko sao..... ko sao.....
- ya, hôm nay uống yếu thế? Bình thường cậu uống dữ lắm mà – YJ châm chọc
- các cậu ko thấy gần như toàn tở uống sao? – WB phản bác. Đúng là từ đầu chí cuối là anh chàng uống nhiều nhất vì bọn chúng cứ phạt anh vì tùm lum tội, rồi còn phải uống thế Guni nữa chứ, ko say mới là lạ
-Phịch – sau ly rượu cuối cùng đó WB gục ngay, anh ngã vào người Guni làm cô lo lắng
- oppa, anh có sao ko? – cô lay lay anh nhưng có vẻ như anh chẳng có chút phản ứng gì?

- ko sao đâu Guni, nó chỉ say thôi, hôm nay uống nhiều quá mà – JH lên tiếng với nụ cười bí ẩn quen thuộc
- thôi tha cho nó đi, phá nó nhiều đó đủ rồi, tối nay nó cũng chẳng làm ăn gì được đâu – YJ trêu chọc
- hahah, vì thương cậu nên đại nhân này sẽ tha cho cậu đó – JP cười hả hê
- Guni yang, để chị nói YJ đưa WB sunbae về giúp em, đừng lo – GE trấn an
- deh, vậy nhờ sunbae – Guni đành chịu vì cô biết chẳng cách nào cô có thể nâng nổi anh lên chứ đừng nói mà đưa về đến nhà

Cả bọn chia tay nhau, YJ chở WB trên xe của mình, trong khi GE thì chở Guni trên xe của WB, cả 2 chiếc Lotus vàng và cam tiến thẳng về biệt thự Rose nằm ngoại thành Seoul

Biệt thự Rose

- cảm ơn sunbae, anh đặt anh ấy nằm xuống giường đó là ok rồi – Guni lên tiếng
- ko có gì đâu, nhưng mà thằng này sao nó nặng thế ko biết – YJ lẩm bẩm
- thôi chúng ta về cho Guni còn nghỉ nào yobo- GE lên tiếng thúc YJ trả lại ko gian cho 2 người (cái từ yobo này để làm hài lòng Fan Gồm Cháo ha, vì vụ đám cưới ko chi tiết ấy mà)
- uhm, vậy bọn anh về, có gì em cứ gọi nhé – YJ đi nhưng ko quên quay lại nhìn thẳng bạn đang nằm chổng chơ đó mà nhếch mép cười “ thế là hết làm ăn gì nhé Don Juan”

Tiến YJ và GE về Guni nhanh chóng quay vào nhà, vừa đóng cửa lại thì có ai đó ôm lấy cô từ phía sau làm cô giật bắn mình

- đứng yên nào – vừa nói anh vừa vùi mặt mình vào tóc cô
- oppa, ko phải anh đã say sao?- cô bối rối
- anh mà ko giả say thì tới giờ chắc chúng nó cũng chẳng tha cho anh – anh cười 1 cách thích thú
- ya, vậy mà anh là em tưởng..... - cô gằm gừ
- thôi nào công chúa, anh chỉ muốn có thời gian bên em thôi mà – anh cười ma mẫn
- ya, ko.....bây giờ em phải đi tắm, hôm nay dơ quá rồi – cô nói rồi đẩy anh ra, nhanh chóng phóng lên lầu

[yo, em ko thoát khỏi anh đâu Guni yang] – anh mỉm cười rồi nhanh chóng bước theo sau cô

Tại 1 căn biệt thự nằm khá xa thành phố Seoul đông đúc, nơi này lúc nào cũng ẩm ấm, nhuốm 1 ko khí lạnh lùng, đáng sợ cho những ai đến gần

Trong căn phòng còn đang le lói chút ánh sáng vàng kia, một người đàn ông đứng quay đầu nhìn ra cửa sổ và trầm tư

- anh tính sao về việc này, đã kéo dài khá lâu rồi – tiếng 1 người đàn ông khác đang ngồi bên trong bóng tối trên chiếc ghế sofa lên tiếng
- cứ để đó, con bé ko biết là nó đang yêu kẻ thù của chính nó đâu, hãy cứ từ từ rồi chúng ta sẽ tiết lộ cho nó, khi đó thì cậu phải ra tay đó. Ko ngờ mọi chuyện còn thuận lợi hơn chúng ta tưởng nữa.
- em biết rồi, anh đừng lo gì cả, con bé thật sự rất tin em – ông ta phá lên 1 tràng cười ghê rợn - anh đã có kế hoạch trong tay, chúng ta sẽ lần lượt thực hiện – ông ta cười – Song gia và Han gia, ánh hào quang của các người sắp tắt rồi hahaha, để xem khi ko có người thừa kế thì các người sẽ ra sao?

Tiếng cười phá tan cả ko gian tĩnh mịch của đêm.....

Guni thích thú đi ra khỏi nhà tắm với chiếc áo ngủ mới – món quà từ JD, JK và GE.

Đó là chiếc đầm ngủ 2 lớp, lớp trong bằng cotton mỏng và bên ngoài là ren, với kiểu cách y như một chiếc áo đầm công chúa

- Sao anh lại ở đây? – Guni bất ngờ trước sự có mặt của WB trong phòng, cô rõ ràng là đã khoá cửa rồi cơ mà

- sao ko hả em? – anh nói mà hươu hươu chồm chìa khoá phòng trước mặt cô

- anh đi ra ngoài, em ko cho anh ngủ ở đây đâu – cô phụng phịu mà chẳng để ý rằng này giờ có 1 người nhìn mình dăm dăm

Anh nhìn cô ko chớp mắt khi phát hiện ra cô đang mặc 1 bộ đồ ngủ rất chi là gợi cảm, mặc dù kiểu các hơi con nít 1 chút nhưng thật sự nó rất là..... mỏng, và anh có thể nhìn thấy rõ từng đường cong trong cơ thể cô, nó làm anh ko thể kìm chế được chính mình

Thấy WB ko trả lời câu hỏi và cứ nhìn dăm dăm mình, Guni liền cúi xuống nhìn vào chiếc áo..... oh No, nó đã vô tình hại cô rồi..... Quay lưng 1 cách nhanh chóng cô định bụng sẽ vào nhà tắm và thay 1 bộ khác, nhưng có ai đó đã giật ngược cô trở lại

- em định đi đâu? – anh hỏi với nụ cười gian xảo

- đi đâu kệ em, cấm ko được nhìn em đấy – cô hằm hè với gương mặt đỏ vì ngượng

- sao ko được? – anh hỏi ngược lại

- em.....- câu nói của cô bị cắt ngang bởi nụ hôn của anh

Nụ hôn ban đầu dịu dàng, sau đó ngày càng mãnh liệt hơn khi anh thấy sự đáp trả của Guni, một chút vui sướng trong lòng anh vì Guni đã chấp nhận nó. Nhẹ nhàng anh nâng cô lên và cả 2 tiến về phía chiếc giường êm ái, cả quá trình nụ hôn ko hề bị đứt quãng.

Cô quàng tay qua cổ anh cho nụ hôn thêm sâu, lưỡi cả 2 đang đan vào nhau, môi họ ko ngừng chuyển động theo nhịp nụ hôn. Tay anh đang ôm chặt lấy phần eo của cô, kéo cô sát lại gần anh hơn..... và bất ngờ đôi bàn tay ấy kéo tuột chiếc áo đầm của cô ra khi anh nhận được 1 tín hiệu cho phép từ Guni, 1 tay cô đã chạm vào ngực anh, thể hiện sự khao khát anh của cô.....

Những thứ ko cần thiết trên người họ dần được cởi bỏ hết cùng với ánh đèn phòng ngày càng mờ dần và tắt hẳn, họ hoà vào nhau trong ánh sáng của những ngôi sao và ánh trăng trên bầu trời, một đêm đầy hạnh phúc và lãng mạn..... (các đừng ai la ó vì cảnh này quá ngắn hay sao sao đó nha, vì thú thật au ko hề có kinh nghiệm trong việc viết cảnh này và fic này chỉ có rating K nên au ko muốn đầu độc các em nhỏ, amen)

Ở một nơi khác trong 1 căn biệt thự khác

- oppa à, các anh hơi quá tay với WB đó, vậy thì chiếc áo ngủ kia xem như vô dụng rồi – Jk phụng phịu

- em đừng lo, ko vô dụng đâu nếu như hôm nay Guni mặc nó – Ji Hoo cười 1 cách bí hiểm

- why? – cô thắc mắc

- thẳng đó là sói, dù ngày hay đêm đối với nó chuyện đó đều ok hết, em hiểu chứ - anh cười

- ya, thật ko oppa? – cô tròn tròn mắt

- tin anh đi, thẳng đó anh quá hiểu, sáng mai em có thể hỏi Guni mà, giờ ngủ thôi – anh khẽ kéo nhẹ cô vào gần mình, nhẹ nhàng ôm lấy cô, anh khẽ cúi xuống đặt vào trán cô 1 nụ hôn

Cô mỉm cười nhìn anh, với người lên hôn nhẹ vào môi anh rồi cả 2 cùng chìm vào giấc ngủ của những thiên thần

Ánh nắng yếu ớt của những ngày đông đang cố len mình qua tấm rèm cửa màu trắng và soi sang căn phòng, nắng vô tình vui đùa trên khuôn mặt đáng yêu của Guni làm cô nhúm mày.

Bên ngoài trời đang lạnh đến thấu xương nhưng trong này, trong vòng tay của anh thì Guni lại đang ấm áp đến lạ thường, nó khiến cô ko muốn rời khỏi chiếc giường ấm cúng này

- yo, dậy đi công chúa lười – anh khẽ phì cười trong khi cô thì nhăn nhó

- em còn muốn ngủ mà

- ôi con mèo lười của anh, nếu em ko dậy thì..... – anh ngáp ngừng

- thì sao? – cô hỏi mà mắt vẫn nhắm nghiền

-- anh ko đáp, nhưng bàn tay của anh đang di chuyển trên cô thể trần của cô, nó làm Guni phải giật bắn mình dậy

- Ya, nhột em, anh có thôi đi ko, em tỉnh rồi mà, tỉnh rồi – cô nài nỉ

Anh thôi ko di chuyển đôi tay của mình nữa mà kéo sát cô lại và hôn vào đôi môi đỏ thắm đáng yêu kia, cô cũng nhẹ nhàng đáp trả anh

- anh thật là, mới sáng sớm – cô trách

- như vậy em mới chịu dậy chứ, với lại nụ hôn buổi sáng có phải rất là đáng yêu ko? – anh nháy mắt với cô

- chỉ có anh thấy vậy thôi – cô nói và đứng dậy cùng với chiếc mềm to kênh để che đi cơ thể mình

- yo, em che làm gì? Đâu phải anh chưa từng nhìn thấy – anh cười 1 cách ma mãnh

- kệ em..... – cô đỏ mặt đi vào nhà tắm

Một buổi sáng bình yên đối với cặp đôi hạnh phúc này, nhưng liệu hạnh phúc có tồn tại được lâu?

29. Chương 29

Park Chea Min

Đã 1 tuần kể từ ngày Guni dọn về biệt thự Rose để sống, thế là tối ngày Woon Bin cũng đóng đô ở đó luôn, đuổi mãi cũng ko về, vậy nên chẳng lúc nào Guni được yên với Woon Bin cả. Nhưng cả 2 đều cảm thấy hạnh phúc đó là điều ko thể chối cãi.

Hạnh phúc là khi em có anh và được anh yêu

Anh luôn quan tâm, bên em mỗi khi em cần anh

Và rồi đôi ta yêu nhau

Hàn chặt đôi tim ấm nồng

Một tình yêu, đắm say bao nồng nàn .

Nhưng sóng gió đang đến, đã có ai trong họ biết chưa?

- ya, anh né ra 1 chút xem nào, đồ ăn sắp cháy hết rồi – Guni cố đẩy Woon Bin ra khi anh đang ôm chặt lấy eo của cô và đầu anh đặt trên vai cô

- cháy thì chúng ta sẽ ra ngoài ăn – anh cười

- ya, anh lãng phí vừa thôi, em ko thích, nào, tránh ra

- thôi mà..... uhm, anh sẽ bỏ em ra với 1 điều kiện – anh cười ma mãnh

- anh lại muốn gì nữa đây? – cô nhướn mày

- tối nay cho anh yêu em nhiều thêm nhé

- anh..... bấy bạ quá, tránh ra nào – cô đẩy mạnh anh ra với gương mặt đỏ như trái cà chua- đừng hòng động đến em – cô lè lưỡi trêu anh

anh định đuổi theo cô thì chuông điện thoại của anh vang lên

- alô

-

- Có chuyện gì à ?

-

.

- Con biết rồi, con sẽ đến- anh cúp máy với gương mặt ko mấy là dễ chịu

- Ai vậy anh ?- Guni ngây ngô hỏi

- Appa anh, ko biết lại có chuyện gì nữa, giờ anh phải đi rồi, em ở nhà 1 mình cẩn thận nhé – anh dặn dò cô

- Có việc thì anh cứ đi đi, đi rồi về sớm nha anh – cô mỉm cười vui vẻ khi tiễn anh

Nào có ai biết, kế hoạch nào đó đã chính thức được khai màn, mây đen đang kéo đến từ phía chân trời, giông bão sắp nổi lên, tình yêu này rồi sẽ bền chặt ?

Woon Bin dừng xe trước một nhà hàng 5 sao, nơi mà cha anh gọi anh đến

Anh đi theo người phục vụ đến phòng VIP riêng, linh tính cho anh biết có chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng là tốt hay xấu, anh vẫn chưa thể xác định

Cánh cửa phòng VIP mở ra, bên trong phòng là cha anh với một người đàn ông lớn tuổi khác, bên cạnh ông ta là 1 cô gái, có vẻ như là con gái ông ta. Một cái nhíu mày thoáng qua trên khuôn mặt đẹp trai của anh, dường như Woon Bin hiểu chuyện gì đang xảy ra trong lúc này..... là XEM MẮT

Các nghi thức chào hỏi làm quen nhanh chóng được thông qua, giờ đây WB đang ngồi đối diện một cô gái, uhm..... hình như cô ấy tên là Park Chea Min gì đó, anh cũng ko quan tâm vì thực sự bây giờ anh chỉ muốn ở nhà bên cạnh Guni mà thôi

Chea Min từ khi gặp WB đã ko ngừng nhìn anh, đúng như những gì mà người khác nói về anh, anh đẹp trai và cuốn hút đến lạ thường, chỉ cần 1 nụ cười của anh cũng có thể làm run động biết bao trái tim của những cô gái, và hiển nhiên CM cũng ko ngoại lệ

Buổi cơm tối diễn ra trong ko khí ko thoải mái chút nào, chỉ có 2 người già ngồi nói chuyện với nhau, CM cứ mãi ngắm WB, còn anh anh biết điều đó chứ nhưng anh chẳng thích chút nào, chỉ muốn né tránh mà thôi, nếu như lúc trước thì có lẽ WB sẽ an phận với những gì cha anh sắp đặt, nhưng bây giờ thì ko thể, anh đã có Guni rồi, anh ko muốn làm cô phải đau khổ

- cô có thể đừng nhìn tôi nữa ko ? – WB khó chịu mở lời, có lẽ đây là lần đầu tiên chàng Don Juan này thiếu tế nhị với phụ nữ

- Ơ.... Tôi.....- Chea Min bối rối

Anh ko nói gì, chỉ đang ráng sống sót cho qua cái bữa tối dài như cả thế kỉ này thôi, sau đó chắc chắn anh sẽ nói chuyện với appa mình

- alô, Guni yang, em đã ăn cơm tối chưa? Chút nữa anh sẽ về, ko chắc sẽ sớm, em cứ đi ngủ trước đi, đừng chờ anh- WB lặng lẽ ra khỏi phòng ăn và gọi điện cho Guni

-.....

- anh biết rồi, đừng lo cho anh, ngủ sớm đi nhé, sarahae.....- anh nói với nụ cười trên môi

Ở gần đó, có một cô gái đã nghe hết toàn bộ, cô ta nhìn theo bóng WB khuất sau hành lang

[Song Woon Bin, em đã muốn thứ gì thì chắc chắn nó sẽ ko thoát khỏi tay em đâu, anh cứ chờ đó, anh đã đối xử lạnh lùng với em thì đừng trách vì sao em ác, Guni..... cô cũng đừng trách tôi] – cô nhếch mép cười

Song gia

- con có chuyện cần nói với appa- WB nói khi vừa đóng cửa phòng riêng của cha mình

- con ko muốn kết hôn, đúng chứ? – ông Song có vẻ rất hiểu con trai mình

- appa đã biết con ko muốn nhưng vẫn làm? – anh tỏ vẻ khó chịu

- ta biết nhưng ta vẫn làm vì ta ko muốn con cứ sống mà cứ khư khư giữ mãi hình bóng của con bé YooNa, cô bé đã chết rồi, con nên chấp nhận sự thật đó và cũng nên lo cho tương lai của chính mình đi, chưa hết còn cả cái gia tộc này nữa, gia tộc này cũng cần 1 người thừa kế nữa con hiểu ko? – ông Song nói như hét vào mặt WB

- appa đừng xen vào chuyện của con, con tự biết mình phải làm gì, đừng sắp xếp những chuyện tương tự như thế nữa, con bây giờ cũng đã có người yêu, sẽ sớm về ra mắt thôi – anh phản bác lại

- thế thì khi nào đưa cô bé về đây – ông Song nhẹ giọng lại

- deh, araso, con mong appa tôn trọng con – anh nói và cuối chào appa mình, ông chỉ nhìn theo bóng con trai mà thở dài

Woon Bin vào nhà thì đã thấy Guni nằm ngủ trên ghế sofa, có vẻ như cô đang đợi anh về.

Nhẹ nhàng anh bước đến gần cô, lấy tay vuốt nhẹ vài sợi tóc loà xoà trên khuôn mặt cô rồi anh buông tiếng thở dài, một ngày mệt mỏi dường như đang đè nặng trên vai anh, nhưng anh hy vọng cha anh sẽ giữ lời hứa, anh thật sự ko muốn người con gái trước mặt anh phải đau khổ vì anh biết anh yêu cô hơn cả mạng sống của mình

[có lẽ ko nên nói cho Guni sẽ tốt hơn, đừng để Guni phải lo lắng]- anh tự nhủ

Mỉm cười khi anh thấy nụ cười trên môi cô, cảm giác thật ấm áp và hạnh phúc

Hạnh phúc thật đơn giản.....

Anh khẽ nhắc cô lên và bế vào phòng, đặt nhẹ cô xuống giường, anh nhanh chóng đi tắm và thay đồ.

Trở ra với tinh thần thoải mái hơn, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô và chìm vào giấc ngủ cùng với hơi ấm và hương thơm hoa hồng quen thuộc, cảm giác thật dễ chịu

[anh chỉ cần có em thôi, Guni yáng]

Mọi chuyện tưởng chừng như đơn giản khi chỉ cần ông Song từ chối cái hôn sự kia, khi Woon Bin ko đá động đến nó với Guni, khi cả 2 vẫn hạnh phúc thì hôm nay, chính hôm nay, giông bão mới chính thức kéo đến gần hơn.

Sáng nay, Guni lại phải tiễn WB ra sân bay vì anh có chuyến công tác bên Macau cho 1 dự án mới quan trọng, xa WB Guni có 1 chút buồn nhưng biết sao được, công việc đòi hỏi thế, cô đành ngậm ngùi chờ anh về vậy

- anh qua đó nhớ ăn đủ bữa và giữ gìn sức khỏe nhé, chứ đừng chỉ lo làm việc- cô nhắc nhở anh trong khi tay thì đang chỉnh lại chiếc áo vest cho anh

- araso, anh nghĩ là anh nên nhắc nhở em như thế mới đúng chứ nhỉ - anh khẽ búng vào mũi cô đầy yêu thương, cả 2 cùng cười

- có chuyện gì em cứ gọi cho Ji Hoo hay Yi Jung nhé, còn thằng Jun Pyo nó nóng nảy lắm- anh khẽ cười vì lời nhận định của mình về JP- anh đi đây – anh hôn nhẹ vào môi cô rồi bước vào trong

Cô nhìn theo bước chân của anh cho đến khi bóng anh khuất sau cánh cửa, thở dài cô quay lưng bước đi, 1 cảm giác về điều gì đó ko ổn

[mày chỉ toàn nghĩ bậy thôi Guni, bình tĩnh lại nào] – cô mỉm cười để xua đi suy nghĩ ko tốt của mình và tiếp tục bước đi..... nhưng chỉ được vài bước ai đó đã ngăn bước chân cô lại

- cô là Guni? – 1 cô gái lạ hoắc đang nhìn Guni

- tôi có quen cô? – Guni ngờ vực, thú thật cô gái đứng trước cô bây giờ thật sự xa lạ với cô - cô ko biết tôi nhưng tôi biết cô, à mà ko, cô sẽ sớm biết đến tôi- cô ta cười đắc ý trong khi Guni nheo mày

-

- Tôi xin tự giới thiệu với cô tôi tên Park Chea Min, là vợ tương lai của giám đốc tập đoàn xây dựng Il Sim, Song Woon Bin – cô nhếch môi

- Cô..... – Tai Guni như ù đi vì những gì mình vừa ngheChap 30: Prince Song

- Tôi xin tự giới thiệu với cô tôi tên Park Chea Min, là vợ tương lai của giám đốc tập đoàn xây dựng Il Sim, Song Woon Bin – cô nhếch môi

- Cô..... – Tai Guni như ù đi vì những gì mình vừa nghe

Ko khí giữa 2 cô gái đang nặng nề đến mức khó thở.....

Đại bản doanh của F4

- ya, hôm trước thằng Woo Bin có vẻ chẳng có gì là cay cú sau đêm sinh nhật Guni, mình thấy lạ lắm – Jun Pyo chống cằm làm bộ suy nghĩ

- cái đó mà cậu cũng cần phải nghĩ sao ? thật là..... tớ chẳng hiểu sao Shinwa lại phát triển khi vào tay cậu nữa ? – Yi Jung lắc đầu ngao ngán trong khi Ji Hoo lại nhếch mép cười

- ya, ý các cậu là sao hả ? – Jun Pyo giãy nảy

- có vậy mà cũng ko nghĩ ra thì chỉ có Jun Pyo thôi.....- Ji Hoo vẫn chưa nhận được cơn cười của mình

- tên đó chắc chắn phải đạt được mục đích của mình thì mới tha cho bọn mình chứ - Yi Jung nhếch mép

- à..... Ra là vậy – đến bây giờ Jun Pyo mới hiểu chuyện – ha, đúng là mình ko đen tối bằng các cậu

– Jun Pyo chốt câu chốt làm Ji Hoo đang uống trà mà mém sặc

- Jun Pyo..... – tiếng Jea Kyung lanh lảnh vang lên

- Gì vậy khi ? cô đừng có cứ chút là réo tên tôi như thế, chồng cô ngồi ngay kia kìa – Jun Pyo cúi kính hướng mắt về phía Ji Hoo. Nhưng có vẻ như Jea Kyung chẳng màn đến, cô đang hướng đến 1 mục tiêu nào đó của chính mình

Nhanh chóng cô đẩy Jan Di về phía ghế Jun Pyo đang ngồi trong khi Ga Eul đến ngồi cạnh Yi Jung rồi cô nhanh chóng ngồi xuống sát bên Ji Hoo

- Jun Pyo sunbae, bọn em có 1 vài chuyện cần nói với anh- Ga Eul đồng dục tuyên bố

- Chuyện gì ? – Jun Pyo ngơ ngơ cái mặt ra

- uhm..... là một chuyện hết sức nghiêm trọng và nghiêm túc – Jea Kyung làm mặt nghiêm túc nhất có thể, chính điều đó làm Jun Pyo càng hồi hộp hơn, và F2 còn lại cũng đang nhìn nhau trao đổi thông tin xem các cô nàng đang bày trò gì, nhưng cả 2 đều nhún vai chịu thua, chỉ còn cách ngồi nghe tiếp thôi

- Là chuyện gì ? – Jun Pyo nôn nóng đến cái kỉnh
- Sunbae bình tĩnh, ko được tỏ ra nóng lòng hay có những phản ứng thái quá – Ga Eul nhắc nhở
- Nói đại đi – Jun Pyo lại cái nữa- Jan Di yang, em có biết họ đang định nói gì ko ? – anh quay sang hỏi vợ mình
- Ko biết, anh đi mà hỏi họ - mặt Jan Di hơi hồng lên 1 chút, có vẻ như chuyện này có liên quan đến Jan Di
- Im đi Jun Pyo, để các cô ấy nói nào – có vẻ như cơn tò mò cũng đang dấy lên mạnh mẽ trong lòng Yi Jung
- Jun Pyo đành im lặng lắng nghe những gì Jae Kyung sắp nói
- Jun Pyo, kể từ nay anh phải chăm sóc Jan Di kĩ càng hơn, phải biết đối xử nhẹ nhàng và dịu dàng hơn với Jan Di, ko được làm Jan Di phát cáu hay giận, araso ?
- Trời.....- F3 than thở- tưởng chuyện gì ? em làm như anh đối xử tệ bạc với Jan Di lắm vậy mà còn bày đặt nhắc nhở - Jun Pyo chẹp lưỡi
- Chưa hết – Ga Eul đồng dạng tiếp lời – theo như những gì tụi em thu thập được thì anh là 1 người có tướng ngủ ko mấy là đẹp, vì vậy từ nay yêu cầu anh ko được ngủ chung với Jan Di nữa để tránh ảnh hưởng sau này
- Moh???? – Jun Pyo hét toáng lên – gì mà ko cho ngủ chung? Vợ chồng người ta mà các cô..... – đầu Jun Pyo bốc khói trong khi mặt Jan Di lúc này đang đỏ như ông mặt trời, GE và JK đang cố nhịn cười
- Chỉ nghe nhiều đó và 1 chút quan sát Ji Hoo đã nhanh chóng hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh nhìn sang Jae Kyung và cô gật đầu xác nhận cho câu hỏi bằng mắt của anh, anh nhếch mép cười
- Yi Jung cũng ngờ ngợ nhìn sang Ji Hoo, anh khẽ gật đầu và cười, Yi Jung cũng đã nhận ra vậy là chỉ còn mỗi Jun Pyo mà thôi
- thằng này gốc vẫn cứ hoàn gốc – Ji Hoo phán 1 câu xanh rờn
- gì? – JP giãy nảy – hết vợ cậu rồi giờ là cậu à? – các cậu muốn chết hết sao? – JP gầm gừ
- đó là một trong những dẫn chứng điển hình nhất về sự gốc gác của cậu ta. Một lần nữa tớ lại muốn hỏi vì sao Shinwa lại ko phá sản trong tay cậu ta – Yi Jung cười đắc ý và đánh tay với Ji Hoo
- Jun Pyo lừ mắt nhìn 4 người kia mà ko hề để ý rằng mặt Jan Di đã đỏ từ nãy giờ
- Jan Di yang, chị nghĩ là em nên nói ra, chị thấy trò đồ này xem ra JP ko giải ra rồi – JK phá lên cười
- Gì vậy yobo? – JP quay ngoắt sang JD làm bộ mặt tội nghiệp nhằm năn nỉ JD nói ra điều gì đó
- Jan Di kéo nhẹ Jun Pyo lại và nói nhỏ gì đó vào tai anh, mặt Jun Pyo từ đang giận dữ trở nên bình thường và sau đó, cái miệng anh chàng lại cong ngoác lên trời, cười 1 cách ngu ngơ
- thật..... ko.....?- Jun Pyo lấp bắp và JD gật đầu xác nhận
- ya..... anh sắp làm cha rồi, tớ sắp làm cha rồi hahahahah – JP hét toáng lên và nhảy tưng tưng như 1 đứa trẻ được cho kẹo, làm mọi người vừa mắc cười vừa chỉ biết lắc đầu chịu thua
- thế mà khi nãy có kẻ bảo mình trong sáng hơn người khác – Ji Hoo mỉa mai
- haizzzz, quả thật lời nói ở đời thật khó tin – Yi Jung tiếp lời
- ya, 2 cậu đang ghen tị với tớ đấy à? Thấy tớ sắp được làm cha rồi nên khó chịu phải ko? 2 cậu đã thấy bản lĩnh đàn ông của tớ chưa hà hà – Jun Pyo tự cao
- tớ ko hiểu tại sao hơn 20 năm qua tớ lại chịu được 1 kẻ tự cao như vậy? – Ji Hoo ngán ngẩm nhận xét
- tự cao và cực kì gốc gác – Yi Jung làm mọi người có thêm 1 trận cười nữa trong khi JP thì đang cố nuốt cục tức
- mọi người có chuyện gì vui thế ạ? – Guni bất ngờ đẩy cửa bước vào

- a Guni yang, mấy bữa rồi mới thấy em, biến đâu mất thế? – JK nhảy ra ôm lấy Guni
- em có chút chuyện ạ. Mà mọi người đang nói gì vui thế? – Guni nhanh chóng chuyển chủ đề
- à, chẳng là Jun Pyo sắp được làm cha nên chỗ này cứ nháo nhào lên – Yi Jung đáp với tiếng cười khúc khích
- thật ư? Jan Di unni, chúc mừng unni Mọi người lại nói chuyện vui vẻ , họ đều có đôi có cặp cả, nhưng hôm nay Guni lại ko có Woo Bin, và hơn hết lúc này cô đang buồn vì chuyện vị hôn thê của Woo Bin, nhìn mọi người hạnh phúc cô lại càng buồn và đau xót hơn nữa

Ko phải là cô ko tin Woo bin nhưng cũng như bao người con gái khác cô đang lo sợ.....

[tôi ko quan tâm.....] nhớ lại những gì mình vừa nói với Chae Min cô chợt cười chua xót, gì mà tôi ko quan tâm chứ, cô thật sự để tâm mà, phải nói là rất để tâm thì đúng hơn, hừm..... nhưng bây giờ cô ko thể phá phút giây vui vẻ của mọi người được

- có chuyện gì đã xảy ra với em? – Ji Hoo nhẹ nhàng lên tiếng sau lưng Guni khi cô đang đứng ngoài ban công
 - aniyo..... – cô hơi kéo dài giọng, 1 chút gì đó phản phát buồn
 - đừng giấu anh, anh nghĩ hơn 10 năm qua chắc chắn cũng đủ để anh hiểu em như thế nào – đúng là ko có gì có thể qua mắt được sự tinh tế của Ji Hoo
 - chỉ là 1 chút chuyện của Woo Bin oppa – Guni thở dài- chuyện về vị hôn thê của anh ấy
 - vị hôn thê? – anh nhíu mày nhìn cô
 - deh, hôm nay cô ta vừa đến gặp em, 1 cô gái con nhà danh giá, cô ta nhận mình là hôn thê của anh ấy, em chưa bao giờ nghe anh ấy nói về điều đó nhưng đâu có nghĩa là những gì cô ta nói là ko đúng đúng ko anh? – cô cười nhạt
 - em tin Woo Bin chứ Guni?
 - có, nhưng anh à, em sợ..... – cô nói như sắp khóc – em sợ rằng mình ko giữ được anh ấy, sợ mình ko xứng đáng với anh ấy
 - trong tình yêu ko có sự phân biệt về giai cấp Guni yang, em biết Jun Pyo và JanDi, Yi Jung và GaEul là những bằng chứng chính xác nhất mà đúng ko?
 - Em biết, nhưng lòng em ko tài nào vơi đi nỗi sợ được, em cảm thấy bản thân mình lúc này vô dụng quá, bây giờ em chỉ muốn nhìn thấy anh ấy thôi – Guni thút thít
 - Em đã tin Woo Bin thì em đừng như thế chứ, nào, mọi chuyện sẽ ổn thôi- anh an ủi cô – nào bây giờ chúng ta vào trong thôi
 - Oppa vào trước đi, em sẽ vào sau
 - Vậy thì vào mau nhé, ngoài này trời lạnh lắm, sẽ bị ốm đó – anh dặn dò và bước vào
- Ji Hoo lấy chiếc điện thoại từ túi mình ra, bấm tìm trong danh bạ
- mình đây, công việc của cậu sao rồi? – anh hỏi thăm thẳng bạn Thân
 - yo, my guy, công việc của mình ổn cả, thế nào, có chuyện gì à? – giọng anh pha Hàn của WB vang lên bên đầu dây
 - khi nào cậu về?
 - khoảng vài ngày nữa, có chuyện gì à, tớ hỏi sao ko trả lời
 - uhm, chỉ là có vài chuyện. đầu tiên là Jun Pyo sắp được làm cha

- yo, tớ biết, cái điện thoại của tớ sắp nổ vì cậu ta liên tục gọi và nhắn tin cho tớ để báo về tin đó nhưng tớ đang bận họp và đã ko trả lời – anh cười vì sự ngốc nghếch đáng yêu của thằng bạn
- đối với chúng ta đó là tin vui, nhưng có 1 tin ko mấy là khả quan lắm – Ji Hoo hơi ngập ngừng
- yo, what’s up men?
- Guni có vẻ ko ổn lắm, về chuyện vị hôn phu của cậu
- Moh? – WB hét toáng lên trong điện thoại- sao cô ấy.....anyway, tớ đã yêu cầu cha tớ huỷ hôn ước, cậu hãy chú ý Guni đừng lo, tớ sẽ sắp xếp công việc và trở về sớm nhất có thể
- Araso, tớ sẽ lo chuyện ở đây, cậu đừng lo – Ji Hoo cúp máy trong tiếng thở dài, linh tính cho anh biết một điều gì đó ko ổn sẽ xảy ra

Sáng hôm sau, Guni quyết định thư giãn tại 1 quán cà phê yêu thích của mình, cô đã bớt nghĩ ngợi nhiều sau cú điện thoại tối qua của Woo Bin, có lẽ Ji Hoo đúng, cô ko nên suy nghĩ quá nhiều

Nhâm nhi cốc cappuchino trên tay, cô thấy ai đó vừa ngồi xuống đối diện mình

- cô muốn gì nữa? – Guni nói với giọng lạnh tanh
- uhm..... Chỉ là là tôi muốn biết cô biết bao nhiêu về Woo Bin mà thôi – Chae Min nói với giọng khiêu khích
- để làm gì? Cô muốn thông qua tôi để tìm hiểu về anh ấy? – Guni cười nhếch mép
- aniyo, tôi tin mình biết nhiều về anh ấy hơn cô
- thật sao?
- Tất nhiên – cô ta nhướn mày tỏ vẻ tự tin – chẳng hạn như chuyện anh ấy là ông chủ tương lai của thế giới ngầm với cái tên nổi tiếng là..... “Prince Song” – cô ta cười khi nói về thân thế của Woo Bin, phải chăng cô ta đã biết điều gì đó về Guni

Nụ cười trên môi Guni lập tức rơi xuống, người cô như chết lặng, ko còn chút sức lực, tại cô như ù đi với những gì mình vừa nghe, cuống họng nghẹn ứ lại.....

Chae Min bước đi để lại Guni với 1 tâm trạng hỗn loạn hơn bao giờ hết

Rồi giờ đây Guni phải làm gì???

-
- con đã hoàn thành nhiệm vụ - Chae Min nói với ai đó qua đầu dây
 -
 - Cô ta chết lặng khi biết tin đó, con tin là cô ta sẽ bỏ anh ấy mà đi
 -
 - Araso, nhưng appa hứa là sẽ tìm cách cho con và anh ấy thành 1 cặp đũa nhé
 -
 - Deh, con yêu appa – Chae Min cúp máy với nụ cười gian xảo trên môi

Guni đã ngồi thần thờ ở quán cà phê gần 1 tiếng đồng hồ sau cái tin đó, nó thật sự rất shock đối với cô

Reng..... – tiếng chuông điện thoại của Guni vang lên..... là Woo Bin

- em đây – cô cố trấn tĩnh mình
- em đang làm gì thế? Ngày mai anh sẽ về, em vui chứ? – anh hỏi

- vậy ă? Em vui lắm – cô nói với giọng yếu ớt và đang gượng cười
- em sao vậy? có chuyện gì xảy ra à? – WB nhận ra sự bất ổn ở Guni
- em ko sao, chỉ là..... hơi mệt, em sẽ đi nghỉ - cô tìm ình 1 cái cớ
- uhm, vậy em nghỉ đi, anh sẽ nói Ji Hoo qua xem em thế nào - ko cần đâu, em ổn. và..... anh có thể trả lời em điều này được chứ? – cô hỏi
- ok baby – anh cười
- anh..... là..... prince Song? – nhịp tim của cô tăng lên từng hồi, chờ đợi câu trả lời từ anh
- sao em biết chuyện này? – anh hỏi ngược lại
- hãy chỉ trả lời em – cô van nài
-phải – Wb dứt khoát

Guni đập máy ngay lập tức, cô như muốn ngừng thở tại thời điểm anh trả lời là đúng, vậy là sự thật đã được phơi bày.....cô đang đứng bên bờ vực của tình yêu và hận thù.....điều gì đó vừa đổ nát trong lòng Guni, làm tim cô thất lại, nước mắt tràn mi.....

30. Chương 30

What should I do?

Bên cửa sổ của quán cà phê, cô gái vẫn ngồi đó với đôi mắt vô hồn và bất động, cô đã ngồi đó bao lâu rồi nhỉ?

Một giờ, hai giờ, ba giờ..... nhưng đối với tâm hồn cô gái thì thời gian như đã dừng lại từ lúc cô nghe câu trả lời từ phía người đàn ông cô yêu và tin tưởng

Niềm tin của cô trong phút chốc đã ko còn, niềm hạnh phúc vừa đến với cô chưa bao lâu lại vụt tan như bọt biển, chỉ với 1 giây, 1 lời nói cô mất hết tất cả mọi thứ của mình.....

Mình..... Mình ko nghe nhầm chứ?Ko đâu Guni, chắc là mày nghe nhầm mà.....ko, không, Mày đang tự lừa dối bản thân mày đấy à? Rõ ràng mày nghe là “phải” cơ mà, mày hoàn toàn ko nghe nhầm.....

Bất giác cô cười, cười như một người mất trí với 2 dòng nước mắt lăn dài trên 2 gò má đã trắng nhách vì lạnh của cô

Đây đúng là một cơn ác mộng mà. Guni yang, hãy mau chóng tỉnh lại đi, đây chỉ là ác mộng mà thôi, đúng chứ? Vì vậy hãy mau chóng dậy và quên nó đi, nó ko phải là sự thật? ko phải..... có ai trả lời cho tôi biết đây là sự thật hay ác mộng ko????? – Tâm trí cô đang gào thét những suy nghĩ để an ủi mình, nhưng trong tâm can cô, cô biết đây ko phải là một giấc mơ.....

Bàn tay cô nắm lấy mép bàn, cấu chặt nó mà chính cô cũng ko biết là mình đã cấu nó bao lâu, để rồi khi nhìn thấy máu từ những ngón tay đang xón lên vì rỉ máu kia cô biết là mình ko mơ, cô hoàn toàn tỉnh táo..... tỉnh táo đến mức đáng sợ.....

Nhưng nỗi đau về thể xác làm sao có thể sánh bằng nỗi đau trong tim cô lúc này, tim cô như vỡ vụn, hơi thở dường như muốn tắt, lòng cô quặng đau, tâm can cô gào thét.....cô tưởng chừng như mình đã điên vào lúc này..... và cô ước mình có thể “điên” để ko cần phải màn gì đến chuyện này, để có thể quên đi tất cả..... một người “điên” thì ko cần phải suy nghĩ bất cứ điều gì

Một bên là hận thù..... bên kia là tình yêu, một bên là người chị yêu quý..... bên kia lại là người đàn ông cô yêu, một bên cô sẽ trả thù..... bên kia cô lại sẽ bên anh mãi mãi.....

Phải chi, phải chi cô đừng nghe gì cả, phải chi cô đừng biết gì cả, phải chi..... phải chi..... hàng tá những điều phải chi thế nhưng đó cũng chỉ là « phải chi » và ko thể thay đổi được, sự thật vẫn mãi là sự thật.....

Tôi phải làm gì đây ? Tôi phải làm gì đây hả ông trời ? tại sao ? tại sao ông lại đối xử với tôi như vậy hả ông trời ? tôi có làm gì nên tội ko tại sao ông lại đối xử với tôi thế này ? Hạnh phúc của tôi chưa bao giờ được trọn vẹn cả, nó vừa đến đã vội ra đi..... Tôi có tội gì..... Làm ơn cho tôi biết – cô gần như gục ngã

Cô cần tìm câu trả lời ình ngay lúc này, đứng dậy một cách nhanh nhất và cô chạy thẳng đến nhà thờ cổ xưa nhưng thân thuộc ấy, cô quỳ trước chúa, ngấn đầu lên nhìn người

- xin chúa hãy cho con biết con đã làm nên tội gì ? hãy cho con biết có đã làm sai điều gì mà người lại liên tục trừng phạt con như thế ? con chưa từng đối xử ác với ai, chưa từng có ý làm hại ai, chưa từng làm những điều phi đạo đức, vậy tại sao, tại sao lại đối xử với con như thế ?????????? – cô gào lên trước tượng chúa với 2 hàng nước mắt thi nhau chảy.....

- con chưa từng làm gì sai ko có nghĩa là con sẽ ko bao giờ chịu đau khổ..... - bà sơ ấy lại bước đến bên Guni, bà luôn xuất hiện vào những lúc cô đau khổ nhất – con biết ko ? chúa làm cho con có những phút giây đau khổ vì người mong con sẽ biết quý trọng những phút giây hạnh phúc của mình hơn, con đã từng quý trọng những phút giây hạnh phúc của mình chưa ?

- con..... con ko chắc là mình đã quý trọng nó, nhưng sơ à, những phút giây đó luôn ở đây, trong trái tim con – cô nói và chỉ vào ngực trái của mình – thời khắc cha mẹ con còn sống, giây phút con ở bên chị mình, niềm vui sự ấm áp mà con có khi ở bên anh ấy – người mà con nghĩ là soulmate của đời con.

- con à, chúa là một người công bằng và anh minh nhất, rồi con sẽ thấy lời ta nói là đúng..... – bà an ủi cô có thể người chỉ đang thử thách con mà thôi

-thử thách ư ? sự đúng đắn ư ? con cũng ko dám tin vào bất cứ điều gì nữa, tất cả những người con yêu đều đã từ từ xa con mãi mãi, và bây giờ, người đàn ông mà con yêu nhất cũng sẽ phải rời xa con, con đang đứng giữa tình yêu và thù hận..... con ko biết mình nên làm gì cả - cô nấc lên từng hồi

- đó là lý do con cần phải tin vào chúa, người sẽ dẫn lối cho con, con gái à. Người sẽ truyền những thông điệp đúng đắn vào trái tim con, con hãy chỉ lắng nghe trái tim mình và làm theo nó

- nhưng làm sao con biết đó là lời từ trái tim ?

- hãy cảm nhận nó, hãy làm những điều mà con tim con muốn, đừng quá tin vào lí trí, đừng đặt cao hận thù, hãy dẹp bỏ nó, hận thù chỉ đem lại đau khổ thôi con à, và tình yêu thì ko có tội – bà mỉm cười

-.....

- ta phải đi rồi, hãy suy nghĩ về những gì ta nói, con nhé – bà đứng dậy và bước về phía cánh cửa mà bà đã bước vào

Phải rồi, tình yêu thì ko có tội, nhưng khi tình yêu đi đôi với thù hận thì chắc gì nó đã là một tình yêu đẹp khi ta dẹp bỏ thù hận.....

Reng.....- tiếng chuông điện thoại của Guni vang lên

- tôi nghe đây

-

.

- Tôi đã biết chuyện đó rồi

- Tiểu thư, vậy thì chúng ta mau chóng hành động thôi, trước khi hắn phát hiện ra tiểu thư, nếu ko chúng ta sẽ gặp nguy hiểm chứ đừng nói gì mà giết được hắn

- Tôi..... quản lí Park, nếu ông đứng giữa tình yêu và thù hận, ông sẽ chọn cái nào ? – cô ngập ngừng

- Tôi sẽ chọn những điều tốt nhất ình, ví dụ như với trường hợp của tiểu thư tôi sẽ phải giết Prince Song, vì lời hứa ngày xưa, vì tính mạng của chính tiểu thư

- Nhưng..... Như vậy trái tim của tôi sẽ tan vỡ

- Nhưng nếu ko giết thì tính mạng của tiểu thư sẽ bị đe dọa và trên hết là chị của tiểu thư ở dưới suối vàng cũng ko an lòng mà nghỉ được

- Tôi biết rồi – Guni cắn nhẹ môi dưới của mình và cúp máy

Phải, Làm sao cô có thể sống cả đời với 1 người mà đã từng giết chết chị cô và có thể sẽ giết cô nếu biết cô là ai, người đã từng làm cho cô tan nát niềm hạnh phúc tưởng chừng như mãi mãi đó, đã phá vỡ mái ấm gia đình thứ 2 của cô..... Nhưng chính anh cũng đã từng mang hạnh phúc lại cho cô.....đã yêu thương cô.....đã cho cô biết thế nào là tình yêu và sự ấm áp.....vậy.....

Được rồi Han Guni, niềm hạnh phúc mà người đó mang lại và niềm hạnh phúc mà người đó đã lấy đi xem như hoà, xem như ko còn nợ nần gì nữa, xem như tình cảm này đã dứt..... mà phải mạnh mẽ lên, phải làm những gì đã hứa với YooNa, mình phải giết Prince Song, nhất định phải giết.....- thù hận ngày càng làm mờ mắt Guni

Anh đừng trách em vì đã quyết định thế Woo Bin yang, hãy trách chính anh và em vì chúng ta đã yêu người ko nên yêu, hãy trách số phận đã đưa chúng ta gặp nhau, hãy trách hành động trong quá khứ của anh vì chính nó là lý do em phải giết anh.....và nếu anh muốn anh cũng có thể trách em, nhưng em ko thể nào làm khác được, Mianhae.....

Cô bước trên đường với những dòng suy nghĩ của chính mình..... nó làm cô đau, làm cô nhói nhưng cô ko thể làm khác được, cô đã có quyết định cho chính mình.....

Bước đi nhưng ko để ý đến xung quanh, dường như Guni ko hề biết rằng một chiếc xe hơi đang lao với một tốc độ khủng khiếp và ko thể dừng ngay được đang ngày càng đến gần cô để rồi.....

Rầm.....

Máu đã chảy lênh láng trên đường, chiếc xe đã dừng lại, cô gái đã ngã xuống, bất tỉnh..... nhưng trên mí mắt vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt.....

Phải chăng đây là cách tốt nhất để giải thoát cô trong tình cảnh như hiện nay ?

pre Chap 32: I must kill you

.....

Woo Bin vừa nghe tin đã đáp ngay chuyến bay sớm nhất từ MaCao về Hàn Quốc, dù công việc chưa xong nhưng đối với anh bây giờ được gặp cô là quan trọng nhất. Anh đã cầu xin chúa đừng mang cô khỏi anh trên suốt chuyến bay dài đằng đẵng đó.

.....

.....

[Bin yang, em thật sự xin lỗi vì những gì sắp xảy ra] – cô thầm nghĩ

.....

[vậy là bước 1 đã xong, chờ anh nơi đó, Bin yang]

.....

- kế hoạch đã ổn, chỉ cần chờ con bé ra tay nữa thôi

.....

- hahah, vậy là ngày mà ta mong đợi đã đến, để rồi xem, ai bảo các người làm công ty ta phá sản, làm ta phải lâm vào cảnh ko cái mà ăn phải làm lại từ đầu – ông ta cười lên 1 cách man rợ

.....

người giết con bé YooNa là ta đây

.....

Giơ khẩu súng đã lên đạn sẵn lên, cô nhắm thẳng vào lưng anh một chút lệch về bên trái, ngay vị trí tim..... Ngón tay cô đã sẵn sàng để bấm cò.....

31. Chương 31

I must kill you

Guni tỉnh lại trong bệnh viện, cô thấy đầu mình đau buốt vì vết thương, tay chân cũng đau vì những chấn động của tai nạn, cố gắng mở mắt từ từ ra để làm quen với ánh sáng.....

Hình ảnh đầu tiên mà cô nhìn thấy là nụ cười của anh, và cô nghe bên tai mình rõ mồn một giọng nói đầy ấm áp và trìu mến của anh

- Guni yang, em đã tỉnh lại – anh cười- em thấy trong người thế nào?

- Em ổn – cô đáp và nhìn anh như tự hỏi chuyện gì đã xảy ra

Guni nhanh chóng được đưa vào bệnh viện ShinWa để cấp cứu, và ca trực ngày hôm đó là Ji Hoo

tính hiệu SOS nhanh chóng truyền đến F3 còn lại và 3 bóng hồng, mọi người đều tập trung trước cửa phòng cấp cứu đáng nguyên rủa mà họ ghét nhất đó. Trong họ tràn đầy lo lắng, nó thể hiện rõ ràng cả trên từng đường nét của khuôn mặt

Woo Bin vừa nghe tin đã đáp ngay chuyến bay sớm nhất từ MaCao về Hàn Quốc, dù công việc chưa xong nhưng đối với anh bây giờ được gặp cô là quan trọng nhất. Anh đã cầu xin chúa đừng mang cô khỏi anh trên suốt chuyến bay dài đằng đẳng đó.

Và cuối cùng anh cũng có mặt trước cửa phòng cấp cứu cùng với mọi người, hiển nhiên ai cũng biết anh là người lo lắng nhất

F2 cũng đang lo sợ cho thằng bạn thân của mình, vì đây ko phải lần đầu nó ngồi trước cửa phòng cấp cứu chờ đợi tin tức từ bên trong – nơi mà người con gái nó yêu đang nằm.

Kết quả ko nghiêm trọng như nỗi sợ của họ, Guni ổn, điều đó làm mọi người trút hơi thở nặng nhọc của mình đi

Nhưng Woo Bin lại đang thắc mắc về câu hỏi của cô, về cái cúp máy bắt chợt và về..... tai nạn này, phải chăng đã có chuyện gì xảy ra với cô?

- em xin lỗi – cô khẽ lên tiếng, 1 chút gì đó tội lỗi trong cô

- em nghĩ xin lỗi là xong sao? Em có biết là anh đã lo như thế nào ko? Từ cái cúp máy bắt chợt của em, rồi sau đó là tin em bị tai nạn, anh như điên lên em có hiểu ko? – anh gần như hét lên

- em..... chỉ là em đã gặp Chae Min, và cô ta đã biết nhiều về anh hơn em, nên em cảm thấy lo lắng thể thôi, và tai nạn là do em bất cẩn – cô đang nói dối, nói dối mà ko hề chớp mắt

- anh xin lỗi Guni yang, đáng ra anh nên nói về Chae Min và cái hôn ước đó với em, nhưng anh đã giấu vì anh sợ ảnh hưởng đến em, em đừng lo, mọi chuyện anh sẽ lo hết, trên đời này anh thề chỉ lấy mình em làm vợ thôi – anh dịu dàng nói với nụ cười trên môi, điều đó vô tình làm tim cô quặng đau

[Bin yang, em thật sự xin lỗi vì những gì sắp xảy ra] – cô thầm nghĩ

- mọi chuyện đã ổn rồi, con bé nói sẽ giết Prince Song – 1 người đàn ông đang báo cáo tình hình lại với 1 người có vẻ có chức phận cao hơn
 - làm tốt lắm em trai, chúng ta sắp đạt được mục tiêu của mình rồi, hãy cứ tiến hành theo kế hoạch đi – ông ta phá lên cười sảng khoái
 - Han gia, chúng tôi sẽ cho các người biết hậu quả của việc làm công ty Park Jun phá sản, còn Song gia, sự ngoan cố và lạnh lùng của công sẽ đổi lấy tính mạng con trai ông đó, hãy đợi đó
 - Để xem bọn chúng làm thế nào khi người thừa kế duy nhất của mình kẻ thì chết, kẻ thì vào tù. Khi đó ta sẽ dùng số cổ phiếu của ta lật đổ các người, IlSim và Shine phải thuộc về nhà họ Park, nhất định.....
- Ám khí đang bao trùm lấy căn phòng này, những kế hoạch hoàn hảo đã được vạch ra, những tội ác sẽ diễn ra sớm và.....cái kết sẽ đến, nhưng cái kết ấy thế nào thì còn tùy thuộc vào số trời.....
-

- nói “A” nào – WB vừa nói vừa chìa muỗng cháo về phía Guni
- em có thể tự ăn mà – Guni nhăn nhó
- ko được, ngoan anh dứt cho ăn – Guni đành phải nghe lời

Từng hành động, từng lời nói của Woo Bin làm tin Guni quặng đau, anh ân cần, dịu dàng với cô mà ko hề hay biết rằng người con gái đang ngồi trước mặt anh sẽ phản bội anh, sẽ giết chết anh.....

Phải chăng đây là những giây phút hạnh phúc cuối cùng của cả 2?

- Bin yang, anh về nhà nghỉ đi, em ổn mà, ngày mai là có thể xuất viện rồi
 - ko, ngày mai anh nghỉ luôn cũng được, giờ anh chỉ muốn ở đây với em – anh nắm lấy tay cô và hôn nhẹ vào nó
 - vậy ko được, đã mấy hôm anh ko ngủ rồi, như vậy ko ổn với sức khỏe của anh đâu
 - em an tâm, anh ổn – anh cười – nhưng nếu muốn anh đi ngủ thì.....- anh cười 1 cách gian xảo và leo lên giường mà cô đang nằm
 - anh..... định làm gì? – cô ấp úng
 - ngủ chung với em – anh đáp gọn lỏn và kéo cô vào lòng mình, gối đầu cô lên cánh tay vững chắc của mình, hôn nhẹ lên mái tóc cô, vòng tay anh nhẹ ôm lấy eo cô – như vậy cả anh và em đều được ngủ
- Cô ko nói gì, chỉ im lặng áp mặt mình vào ngực anh, giọt nước mắt khế rơi mí mắt cô rơi xuống.....
- [đây là hơi ấm mà em sẽ ko bao giờ quên, những gì anh đã làm cho em em sẽ ko bao giờ quên..... mãi mãi..... ko quên..... nhưng Bin yang, những gì em sắp làm..... mong anh sẽ hiểu cho em..... Mianhae.....]
- Bin yang, anh còn thức chứ?- cô lên tiếng trong bóng đêm tĩnh mịch
 - còn, sao em ko ngủ? – anh đáp
 - thứ 7 này, anh rảnh chứ?
 - có chuyện gì hả em? – anh nói mà mắt vẫn nhắm nghiền
 - ko, chỉ là hẹn hò thôi..... uhm..... ở bờ sông Hàn nhé
 - hẹn hò? – anh đẩy cô ra nhìn vào mắt cô
- Cô gật đầu
- tại sao ko cùng ra khỏi nhà mà lại hẹn ở những nơi đó? – anh thắc mắc
 - em muốn tạo ko khí mà, như vậy mới giống hẹn hò chứ, nào quyết định vậy nhé? – cô phụng phịu

- ok, chỉ cần em thích, công chúa – anh lại ôm cô vào lòng, cả 2 hoà vào giấc ngủ

[vậy là bước 1 đã xong, chờ anh nơi đó, Bin yang]

Chiều thứ 7, quán cà phê cổ kính

- đây là những thứ tiểu thư cần – quản lí Park kính cẩn đưa cho Guni 1 túi đồ màu đen, cô mở nó ra xem xét 1 lượt rồi để qua 1 bên

- ông chắc chắn ko ai đi theo chứ? – cô dò xét

- chắc thừa tiểu thư, khi hành động xong phải rút ngay lập tức, tôi đã chuẩn bị sẵn chiếc xe hơi màu đen, đậu bên phía bên kia công viên sát bờ sông, đây là chìa khoá

- cảm ơn, hãy chắc chắn xoá bỏ mọi dấu tích- cô dặn dò

- tiểu thư yên tâm, chúng ta sẽ liên lạc với nhau qua bộ đàm này – ông đưa Guni 1 bộ đàm nhỏ gọn gọn trong tai – tiểu thư nên cẩn thận

- tôi biết rồi

- còn những thứ ko cần thiết như vòng tay, dây chuyền tiểu thư nên tháo xuống, nếu như nó rơi tại hiện trường tôi e ko ổn – ông ta nhìn vào chiếc vòng tay buộc chặt Soulmate của Guni

- tôi biết rồi, đừng lo – cô tháo chúng xuống và bỏ vào túi xách

Keng..... chiếc vòng rơi ra khỏi túi xách đúng lúc tiếng xe tải đi qua làm náo loạn ko gian yên tĩnh, Guni đã ko hề nghe thấy âm thanh của chiếc vòng, chỉ có 1 người đã nhìn thấy.....

Nhanh chóng Guni rời đó và đến bờ sông Hàn

- kế hoạch đã ổn, chỉ cần chờ con bé ra tay nữa thôi – quản lí Park nói chuyện với ai đó qua điện thoại

- làm tốt lắm em trai, hãy theo sát con bé, khi nào nó ra tay thì hãy gọi cảnh sát ngay, đảm bảo kế hoạch suôn sẻ, araso? – bên đầu dây kia trả lời

- araso

- hahah, vậy là ngày mà ta mong đợi đã đến, để rồi xem, ai bảo các người làm công ty ta phá sản, làm ta phải lâm vào cảnh ko cái mà ăn phải làm lại từ đầu – ông ta cười lên 1 cách man rợ - Han Guni, mặc dù cô ko phải con ruột nhà đó nhưng cô là chứng ngại của ta sau con bé Han YooNa nên ta buộc phải đối xử với cô thế thôi, đừng trách ta – ông ta đưa ly rượu lên miệng uống và mỉm cười hài lòng – người giết con bé YooNa là ta đấy – ông ta cười 1 cách sáng khoái.....

Mây đen ùng ùng kéo đến trời Seoul làm ko khí trở nên ảm đạm, ghê rợn. Gió vô tình thổi tung mọi thứ như tấm lòng con người đang vô tình và lầm lỗi.....

Tổng công ty tập đoàn Shine, phòng chủ tịch

- các người làm ăn kiểu gì mà 5 năm rồi ko hề có 1 chút manh mối gì là sao? – chủ tịch Han gất lên 1 cách tức giận

- thưa chủ tịch, chúng tôi đã rất cố gắng, hiện chỉ tìm được kẻ đã giết hết tiểu thư, hẳn là 1 kẻ giết thuê, sau đó 1 thời gian ko lâu hẳn cũng bị giết chết – người điều tra kính cẩn thông báo

- hừm, bộ ko có chút manh mối gì nữa sao? Ko lẽ các người ko dự đoán được bất kì nguyên nhân hay kẻ nào để đào sâu vào điều tra hơn sao?

- chúng tôi đang cố, sẽ sớm có kết quả thưa chủ tịch

- ta ko còn thời gian nhiều, hãy mau chóng điều tra cấp bách đi, ta ko muốn Guni sẽ gặp nguy hiểm

- vâng, khi nào tiểu thư về nước chúng tôi sẽ đảm bảo an toàn cho tiểu thư, bên cạnh đó vẫn sẽ cho người điều tra

- được rồi, lui ra đi- ông thở ra và ngồi xuống ghế, ngày Guni về nước ngày càng gần mà kẻ giết chết YooNa đến giờ vẫn chưa điều tra ra, ông đang lo sợ cô con gái thứ 2 của mình bị hại.....

Nỗi lo của người cha này quả thật ko hề thừa thãi.....

Dừng xe lại chỗ đã định sẵn, cô quan sát xung quanh – khá là vắng vẻ và dường như ko có ai- hài lòng với giờ hẹn của mình vì vốn giờ này ở bờ sông Hàn rất vắng người, và cô thấy Woo Bin đang đứng chờ cô bên cạnh chiếc Lotus màu vàng của mình – mọi thứ đã đi đúng vào quỹ đạo của nó

Lấy trong túi ra khẩu súng, gắn ống giảm thanh vào, cô nhắm vào mục tiêu của mình.....

Cô đứng ngay sau lưng anh, cách ko xa lắm, mục tiêu rất dễ bắn và khó bị đối phương phát hiện.....

Giờ khẩu súng đã lên đạn sẵn lên, cô nhắm thẳng vào lưng anh một chút lệch về bên trái, ngay vị trí tim..... Ngón tay cô đã sẵn sàng để bấm cò.....

32. Chương 32

I'm so sorry

Ngón tay cô run run chậm rãi để bấm cò, mồ hôi chảy ướt cả khuôn mặt cô, run..... Cô rất run.....

Chợt dòng kỉ niệm về những lúc cô bên anh hiện về, những cử chỉ hành động quan tâm, ân cần và dịu dàng của anh hiện ra trước mắt cô rõ mồn một

Những nụ cười, những lời yêu thương, những đụng chạm nhẹ của anh vào cơ thể cô làm tâm hồn cô sống dậy những phút yêu thương tốt cùng, mắt cô nhoà đi vì nước..... tim cô thất lại

Hơi ấm nụ hôn của anh vẫn còn đọng lại rõ ràng trên môi cô, vị ngọt của những nụ hôn đang dần hiện về.....

- Đừng làm điều đó GUNI YANG.....ĐỪNG..... – tiếng ai như Yoona đang vang vọng trong đầu cô – em đang SAI LẦM, thật sự SAI LẦM đó Guni..... - là lời Yoona nhờ gió mang đến cho Guni.....

[mình..... đang làm gì thế này? Mình chuẩn bị giết người đàn ông mà mình yêu nhất ư? Mình đang hành động như một kẻ điên..... mà điên thật đấy Guni yang..... Mà điên thật rồi..... mà đang sai lầm..... thật sự sai lầm] – nước mắt chảy dài trên 2 gò má hồng hồng của cô, khẩu súng trên tay cô hạ xuống từ từ

- tiểu thư, cô đang làm gì đó? Mau ra tay đi, cô hội đang đến mà – quản lí Park thúc Guni qua bộ đàm

-

- tiểu thư..... tiểu thư.....

- tôi..... tôi..... Ko thể làm được, tôi ko thể làm được..... - cô nắc lên, bỏ túi đồ lại cô quay lưng chạy đi, chạy nhanh thật nhanh để rời xa nơi đó, để tránh sự thật đau lòng..... Để tránh né mọi chuyện..... cô đã thật sự sai.....

- quả như tôi đoán, con bé đã ko hành động – quản lí Park nói chuyện với anh trai mình qua điện thoại

- chết tiệt....., vậy mau chóng chuyển sang kế hoạch sau đi..... nhất định phải thành công nghe rõ ko?

- araso, sẽ cho người tiến hành ngay trong thời gian sớm nhất

Guni thở thẩn về đến nhà, mắt cô vô hồn, cô cảm thấy cả người mình rã rời ko một chút sức lực

Guni yang..... mày điên thật rồi..... mày..... Một chút nữa mày đã giết anh ấy..... một chút nữa mày đã mất thêm 1 người mà mày thương yêu trên đời này nữa.....mày là đồ ngốc..... – dòng nước mắt lăn dài trên má cô, cô thật sự đã sai

Ngồi bó gối trên ghế sofa hàng giờ rồi, Guni đã suy nghĩ rất nhiều với 2 dòng nước mắt khóc, giờ đây cô gái này phải làm gì đây?

Reng..... tiếng chuông điện thoại của Guni

- em đây – cô lấy lại bình tĩnh cô trả lời điện thoại

- em đang ở đâu vậy? anh đã chờ em gần 3 tiếng rồi – bên đầu dây bên kia Woo Bin lên tiếng

- omo, mianhae, em đã về nhà cảm thấy mệt và đã ngủ quên.....- cô gần như sắp khóc

- Guni yang, em bị sao àh? Đừng khóc anh về ngay đây – cúp máy anh leo lên xe và phóng thẳng về biệt thự Rose

Mình đã ko thể giết anh ấy..... nhưng anh ấy đã giết YooNa..... mình..... Mình làm sao mà mình có thể tiếp tục ở bên anh ấy được nữa..... mình..... Phải ra đi thôi..... Bin yang..... xin lỗi anh vì tất cả..... em xin lỗi anh rất nhiều..... – cô đã có quyết định riêng cho chính mình.....một quyết định có vẻ như là sáng suốt hơn

Nhưng bây giờ..... cô cần phải bình tĩnh

Woo Bin về và lao thẳng lên phòng như ko thấy Guni đâu cả, cả phòng tắm và những phòng trên lầu cũng thế

- Guni yang..... – anh hét lớn với giọng đầy lo lắng

- – ko một tiếng trả lời, điều đó càng làm anh lo hơn nữa

Keng..... - có tiếng động phát ra từ nhà bếp

Nhanh chóng anh chuyển hướng xuống đó, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh là bóng dáng cô trong chiếc áo đầm màu xanh, chiếc tạp dề màu hồng và cô đang nấu ăn

Anh tiến lại gần ôm lấy eo cô, đặt cằm mình lên vai cô, điều đó làm cô giật mình

- em đây rồi – anh cười và cô cũng thế

- anh về rồi, vì ko đi chơi được với anh và bắt anh đợi nên em đã vào bếp – cô cảm thấy mình có lỗi

- ko sao, hôm nay ko đi được thì lần sau vậy

Cô gật đầu nhưng lại suy nghĩ khác –[sẽ ko có lần sau đâu Bin yang..... em xin lỗi, đây là lần cuối cùng chúng ta bên nhau rồi.....]

- em cho anh ăn gì thế? – anh tò mò

- mì ý? Anh thích chứ?

- tất nhiên – anh cười và khế siết chặt cô hơn 1 chút, thấy cô ổn lòng anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều

Ước chi giây phút này là mãi mãi.....

- nhưng nếu anh muốn ăn thì hãy cùng em vào bếp mau – cô nhăn nhó đẩy anh ra và đưa cho anh 1 chiếc tạp dề màu xanh hình méo máy Doremon rất chi là đáng yêu

- anh.....

Cô liếc xéo anh một cái, ngay lập tức Woo Bin làm theo ngay, khỏi phải nói cũng biết F4 là chúa sợ vợ mà

Họ cùng nhau vào bếp cười nói hết sức là vui vẻ..... nhưng những giây phút ấy sẽ ko còn tồn tại lâu nữa.....

Cô đứng nhìn anh chăm chú, cái cách mà xắt đồ ăn, cách anh nêm nếm, cách anh nấu..... mọi thứ về anh lúc này..... Cô chỉ muốn mình có thể ghi nhớ tất cả mọi thứ về anh, người đàn ông mà cô yêu, đột nhiên nước mắt lại muốn rơi, cô lấy tay lau nhanh nó đi

- em làm sao thế? Làm gì mà nhìn anh chăm chăm vậy ?

- em đang ngắm nhìn vẻ đẹp trai của anh – cô cười

- anh biết mình đẹp trai mà, ít ra anh phải đẹp trai hơn tí người đàn ông trên thế giới này để em chỉ nhìn mình anh thôi – anh nhướn mày còn cô thì trẻ mô

i

- anh chỉ đang đẹp trai trong lúc mặc chiếc tạp dề này thôi – cô trêu chọc anh

- Choi Guni..... em giỏi lắm – anh bỏ chiếc muỗng đang khuấy nồi nước sốt xuống và đuổi theo cô

Tiếng cười đùa của cả 2 vang lên khắp nhà, nhưng chỉ 1 vài giờ nữa thôi, nước mắt sẽ tràn mi.....nụ cười sẽ vụt tắt..... hạnh phúc thật mong manh

33. Chương 33

Gotta go

WooBin và Guni đang ngồi trước bàn ăn và thưởng thức tác phẩm của mình

- Bin yang, nếu như một ngày ko có em anh vẫn sẽ ổn chứ? – cô mở lời sau 1 hồi băng khoăn suy nghĩ

- này, em hỏi lạ vậy, có chuyện gì hả Guni yang? – anh cảm thấy bất ổn trong câu hỏi của cô

- aniyo, chỉ là em đang ví dụ thế thôi

- yo, ví dụ gì mà lạ đời thế ? – anh nheo mắt nhìn cô nghi ngờ

- này, trả lời em đi, đừng hỏi ngược lại em – cô phản kháng

- anh ko biết, phải để xem mức độ xa nhau thế nào đã

- khá lâu 1 chút thì sao?

- có lẽ sẽ ko ổn, anh sẽ bị thiếu máu mắt – anh cười làm cô ngượng ngùng

- đầu óc anh thật đen tối. Thôi anh ăn đi ko nguội hết – cô thúc

anh ấy sẽ thật sự ko ổn ư? Nếu như mình đi thì anh ấy sẽ ra sao? Nhưng Bin yang, em ko có cách nào ở lại bên anh cả..... Mianhae – nước mắt lại như muốn ứ đọng trên mắt cô, chớp mắt cô để nó tan đi trong phút chốc

- này, em ăn đi chứ? Làm gì nhìn anh hoài vậy –Woo Bin lên tiếng khi thấy cô cứ mãi nhìn mình

Guni từ nãy đến giờ chỉ chăm chú nhìn Woo Bin, cô muốn lưu lại những hình ảnh cuối cùng này của anh, đây chắc chắn sẽ là những phút giây ko bao giờ phai trong cuộc đời cô, ko bao giờ.....

.

- uhm..... ờ..... Ko có gì, chỉ là hôm nay anh đẹp trai quá – cô gượng cười

- yo, vậy ý em là bình thường anh ko đẹp sao? – anh tỏ vẻ hờn dỗi

- aniyo, nhưng hôm nay anh đẹp hơn mọi khi – cô chu môi 1 cách đáng yêu

- yo, what's up? Hôm nay em bị làm sao thế huh? Lạ lắm nha, toàn nói và làm những hành động kì lạ - anh đa nghi

- chẳng có gì, chỉ là em đang thấy có lỗi vì anh bắt anh đợi mấy tiếng đồng hồ ngoài trời lạnh thôi - cô thanh minh - nhưng anh ko thích thì thôi.....

- yo, ai bảo anh ko thích chứ - anh cười, nụ cười sáng chói như ánh mặt trời, nó rạng ngời và ấm áp biết bao, cô ước chi nụ cười đó chỉ thuộc về 1 mình cô mà thôi nhưng đó là điều ko thể

Cô ko nói gì, chỉ nhìn anh rồi bất chợt đứng dậy chạy về phía phòng khách lục lọi một thứ gì đó

Cô tìm thấy một chiếc CD yêu thích của mình, đặt nó vào trong máy và trở lại phòng ăn

- anh có thể mời em nhảy 1 bài ko, Woo Bin? - cô chủ động

- tất nhiên là như vậy - anh cười, nắm lấy bàn tay nhỏ nhoi của cô đặt vào đó một nụ hôn, một cách lịch sự với phụ nữ của 1 play boy

Anh dìu cô hoà vào điệu nhạc, tay anh nắm lấy tay cô, tay còn lại ôm chặt eo cô và kéo cô vào sát mình hơn, anh đặt đầu mình lên vai cô, vùi mặt vào tóc cô để tận hưởng hương thơm hoa hồng đặc biệt từ cô, nó ko phải là mùi của những loại nước hoa đắt tiền mà các cô người mẫu hay sử dụng nhưng lại có sức hút đến khó tin..... có thể nói đó là một thứ heroin của riêng Woo Bin

Cô cũng đang nhắm mắt mình lại, tận hưởng những giây phút hạnh phúc cuối cùng bên anh, tận hưởng hơi ấm từ cơ thể anh.....ước chi giây phút này là mãi mãi.....

Và đỉnh điểm cao trào của buổi tối được bắt đầu khi Guni chủ động đặt một nụ hôn cuồng nhiệt và nóng bỏng vào môi Woo Bin, ban đầu anh bất ngờ nhưng nhanh chóng anh cũng hoà nhịp cùng cô

- em đã bắt đầu thì sẽ ko còn dừng lại được đâu nhé - anh khẽ thì thầm vào tai cô

Cô cười và kéo anh gần hơn để tiếp tục nụ hôn. Bất chợt anh nhấc bổng cô lên và tiến về phía phòng ngủ.....

Một đêm nóng bỏng yêu thương, tình yêu trong họ như bùng nổ thêm một lần nữa, anh khao khát cô cũng như cô đã khao khát anh..... cả 2 hoà làm một, hạnh phúc trong họ tưởng chừng như ko có gì có thể chia cắt vào lúc này

Nhưng anh ko biết rằng..... đây là đêm cuối

Đêm cuối cùng ột mối tình.....

Đêm cuối cùng cho tình yêu đầy tội lỗi này.....

Đêm cuối cùng rồi từ mai ta sẽ trở thành 2 người ko quen biết.....

Sẽ ko còn tình yêu..... cũng ko còn thù hận.....

Họ sẽ bước trên 2 con đường khác của chính mình.....

2 con đường sẽ đầy rẫy sự đau khổ, nhớ nhung.....

Nhưng rồi liệu số kiếp sẽ cho họ một cơ hội?

Điều đó chưa ai có thể biết trước được.....

Nhưng..... cũng chính đêm nay..... là đêm định mệnh

Một sinh linh mới đã được hình thành.....

Sẽ là niềm hạnh phúc..... hay là điều tội lỗi tiếp theo ?

Guni tỉnh lại vào khoảng hơn nửa đêm, khẽ di chuyển mình để tránh làm anh thức giấc. cô nhanh chóng thay đồ rồi quay trở ra với hành lí của mình. Nhưng trước khi đi, cô đã đến nhìn anh lần cuối, hình ảnh anh ngủ trong yên lành làm tim cô nhói đau.....

- em mong anh sẽ mãi yên bình thế này Bin yang..... em xin lỗi

Đặt lá thư trên cạnh chiếc đèn ngủ đầu giường, cô khẽ kéo vali bước đi, chiếc cửa phòng đóng lại bỏ lại hình ảnh người đàn ông cô yêu đằng sau đó.....

Cô phải đi.....vì cô đã ko còn cách nào khác..... Ánh nắng sớm chiều qua khe cửa làm Woo Bin nhủu mày, khẽ cựa mình anh lấy tay chạm vào chỗ bên cạnh mình nhưng ko có ai, mở mắt anh nhìn dáo dác xung quanh, cũng ko có ai, chỉ có chiếc phong bì màu đỏ chói đặt ngay đầu giường đập vào mắt anh, anh với lấy nó ngay tức thì.....

Woo Bin yang.....

Em xin lỗi vì đã ra đi như thế này nhưng em ko còn lựa chọn nào khác cả, mong anh hãy hiểu cho em

Khi ko có em anh hãy sống thật tốt và hạnh phúc nhé vì chỉ khi anh hạnh phúc thì ở một nơi nào đó trên thế giới này em mới có thể hạnh phúc được

Đừng tìm em, vô ích anh à, hãy sống cho chính mình

Yêu anh nhiều

Tạm biệt anh

Choi Guni

Woo Bin quăng ngay lá thư sang một bên, nhanh chóng anh liên lạc với F3 và chạy ngay đi tìm Guni

- phải lục tung cái Seoul này lên, tụi bây làm ăn chậm chạp quá – anh hét bọn đàn em trong điện thoại

Anh đã cho người đi tìm tung tích của Guni và chính anh cũng đang tự lái xe đi tìm hết những chỗ mà cô thường hay lui tới, F3 cũng đang sốt vó lên tìm trong khi 3 bóng hồng cũng đang đứng ngồi ko yên chờ tin tức của Guni và cố gắng liên lạc với cô nhưng vô ích

Woo Bin gục đầu trên vô lăng và tự trách mình

Tại sao mình ko nhận ra những hành động khó hiểu, những lời nói khác thường của cô ấy vào ngày hôm qua chứ ? đáng ra mình phải biết là nó có mục đích, đáng ra mình phải đoán ra và ngăn cản cô ấy..... đáng ra..... grừ, nhưng bây giờ đã quá muộn rồi.....

Mình phải tìm ra cô ấy, phải tìm ra bằng được cô ấy dù có phải lục tung cả thế giới này lên cũng phải tìm cho ra cô ấy..... mình phải biết nguyên nhân cô ấy bỏ đi..... Tại sao chứ ? vì mình đã làm điều gì sai sao ?..... hay mình ko đủ tốt với cô ấy ? hay vì chuyện mình là Prince Song ? – anh chợt nhớ đến những câu hỏi mập mờ lần trước của Guni – nhưng nếu là như vậy thì tại sao cô ấy lại ko thể ở bên Prince Song ? Tại sao ? – anh muốn hét to lên cho khây khoả nhưng anh ko thể, anh ko thể cảm thấy thoải mái và nhẹ nhõm khi anh chưa tìm thấy Guni.....

Bờ sông Hàn – Woo Bin chợt thốt lên, anh khởi động xe và lái thẳng đến đó, nhưng Woo Bin ko hề hay biết rằng có người đã theo mình từ rất lâu rồi, vì quá lo lắng nên anh đã trở nên mất cảnh giác hơn bất cứ lúc nào, đầu anh bây giờ chỉ có Guni, Guni và Guni.....

- tớ đây, có lẽ Guni ở bờ sông Hàn, cô ấy có sở thích đến đó, hãy mau đến đó giúp tớ tìm với – anh liên lạc với F3

F3 cũng nhanh chóng chuyển hướng xe mình chạy về phía sông Hàn.....

Chiếc Lotus màu vàng trắng gấp tại gần bờ sông Hàn, ngay sau đó chiếc Lotus màu trắng cũng dừng lại, và đầu đó gần chỗ họ đang đứng có người cũng đang bước xuống xe với một mớ đồ đen tối.....

- 2 thằng kia đâu ? – Woo Bin hỏi Ji Hoo

- có lẽ đang trên đường đến, tớ đang ở gần đây nên qua nhanh thôi – Ji Hoo đáp nhưng mắt vẫn dáo dác nhìn xung quanh

- bờ sông khá dài, chúng ta chia ra kiếm thôi, tớ hướng này, cậu hướng đó nhé – Woo Bin đề nghị

Ji Hoo đồng tình và họ chia nhau ra kiếm, nhưng.....

Nhưng chỉ vừa đi được 1 đoạn ko xa, Ji Hoo đã nghe được một âm thanh kì lạ.....

Woo Bin vừa định bước đi thì điện thoại anh reo lên, dừng lại anh lấy điện thoại ra và trong giây phút lơ đãng ấy Woo Bin vô tình đã hưởng trọn 1 phút súng bắn từ phía sau lưng mình..... phát súng đã được định trước dành cho anh

- Bin yang..... – tiếng Ji Hoo hốt hoảng anh nhanh chóng chạy về phía Woo Bin và đỡ bạn mình, mọi chuyện đang diễn ra quá nhanh.....

Khi vừa bắn Woo Bin xong, kẻ sát thủ nhếch miệng cười, hần lấy trong túi ra một vật và quăng nó xuống ngay chỗ hần đang đứng.....

Keng.....- tiếng vật gì đó bằng kim loại rơi xuống và tên sát thủ nhanh chóng rời khỏi đó

Ji Hoo thấy từ sau chiếc cột lớn gần cây cầu phía gần chỗ họ đang đứng một bóng người con gái bỏ chạy ngay sau khi anh vừa đỡ Woo Bin, anh định đuổi theo nhưng tính mạng thằng bạn thân đối với anh bây giờ là quan trọng hơn cả, mặc kệ tất cả..... anh nhanh chóng đưa Woo Bin đến bệnh viện..... sự việc xảy ra ko có sự chứng kiến của bất cứ ai.....

Cánh cửa phòng cấp cứu vẫn đóng kín im lìm như thế, F2 và 3 bóng hồng đang đứng ngồi ko yên bên ngoài.....mọi chuyện đã cùng một lúc ủa đến như cơn gió và cuốn trôi đi tất cả....., sự việc vẫn đang được làm rõ.....chỉ cần có thời gian, nhưng bao lâu ?

Trên chiếc máy bay từ Hàn Quốc sang Ý, một cô gái đang ngồi nhím chằm chằm vào tấm ảnh của một người con trai với 2 dòng nước mắt, cô quay ra ngoài cửa sổ cố giấu 2 dòng nước mắt của sự đau khổ, tay cô vô tình chạm trúng chiếc ly làm nó rơi xuống đất..... vỡ tan tành

Chiếc ly đã vỡ..... mối tình của họ cũng vậy..... đã tan vỡ và ko thể gắn kết được..... điều xấu nhất cũng đã đến với chàng trai..... và cũng sẽ ko có điều tốt đẹp đến với cô gái sau mối tình này..... trong lòng cô chỉ toàn nỗi đau, vết thương và..... Sự hối hận

Họ đã xa nhau..... như thế đó.....

Thuyết học Soulmate chắc gì đã đúng.....

Còn bạn, bạn có tin vào Soulmate ko ? Bạn có hài lòng với cái kết này ko?

Hãy cho tôi biết câu trả lời của mỗi người nhé, hãy trả lời thật lòng mình.

Với mỗi đáp án của các bạn tôi sẽ giải đáp cho bạn biết vì sao tôi lại hỏi các bạn như vậy.....

34. Chương 34

I can't believe

5 năm sau.....

Tại Roma, Ý

- Eric à, mau lên con, ko thì chúng ta sẽ trễ chuyến bay về Hàn Quốc đó – Rose lên tiếng hối thúc cậu con trai yêu quý của mình.

Eric là con trai của Rose, cô biết mình mang thai thằng bé sau khi rời Hàn Quốc 1 thời gian ko lâu, ban đầu cô khá là lo lắng nhưng sau đó cô đã loại bỏ ý định sẽ bỏ con mình, cô muốn lưu giữ lại 1 kỷ niệm lớn nhất đời mình về tình yêu của anh và cô, cô đã từ bỏ cả tình yêu lẫn hận thù vì cô biết thật khó để lựa chọn 1 trong 2, 1 bên là người chị quá cố của mình 1 bên là người đàn ông cô yêu.

Thằng bé là thiên thần trong lòng cô, là món quà vô giá ông trời dành tặng cho cô, là người mà cô yêu thương nhất và quan trọng nhất với cô hiện nay, nó y như bản sao của anh, ít ra với cô bây giờ có con cũng như có anh bên cạnh, cô cảm thấy tim mình ấm áp và hạnh phúc hơn.

Lần này là lần đầu cô trở lại Hàn Quốc sau 5 năm rời khỏi đó để lãng quên anh, nhưng cô biết rằng mình ko thể, hình ảnh anh lúc nào cũng ở trong trái tim cô, cô yêu anh, chưa bao giờ hết yêu anh điều đó cô biết. Lần trở về này cô sẽ xuất hiện với thân thể thật của mình, HAN GU NI, người thừa kế tập đoàn Shine, đây sẽ là lần đầu cô ra mắt mọi người và giới báo chí.

- mẹ ơi, chúng ta về Hàn Quốc để gặp ông bà ạ? Ông bà có thương Eric chứ? – thằng bé hỏi ngây ngô

- uh, chúng ta sẽ gặp ông bà và sống luôn ở đó vì mẹ còn công ty của ông ngoại, ông bà chắc chắn sẽ rất yêu thương con – cô nhìn con mình âu yếm

Thằng bé mỉm cười thích thú nhưng nụ cười lại vụt tắt ngay sau đó. Rose nhìn theo hướng của thằng bé, cảnh tượng trước mắt họ là 1 cậu bé trạc tuổi Eric đang cùng cha mình nói về món đồ chơi mà 2 cha con vừa mua khi ra khỏi cửa hàng, thằng bé ko giấu nổi niềm vui vì nụ cười của nó rất rạng rỡ. Cô ôm Eric vào lòng, thật sự cô cũng ko muốn con mình buồn nhưng biết sao được, cô ko có sự lựa chọn nào khác. Thằng bé chưa bao giờ hỏi cô cha nó là ai, có vẻ thằng bé biết mẹ nó ko muốn nói, nó chỉ âm thầm lặng lẽ ngưỡng mộ những người bạn của mình vì họ có cha mà thôi.....

[xin lỗi con, chỉ vì mẹ mà con phải thiệt thòi, mẹ thật sự xin lỗi] – Rose thầm nói với chính mình

Bar Paradise. Hàn Quốc

- có tin tức gì của GuNi ko? – Jun Pyo lên tiếng hỏi, đã lâu lắm rồi họ mới đề cập đến vấn đề này

- ko, chẳng biết con bé trốn ở đâu mà 5 năm rồi chẳng tìm thấy – Yi Jung thở dài

- tớ ko tin con bé là người đã ám sát cậu đầu WB – JH trầm ngâm, anh chàng luôn là người có cái nhìn đúng đắn nhất về mọi chuyện

- em cũng ko tin sunbea à – Jae Kyung ngồi sát bên Ji Hoo cũng thở dài thở dài, Ga Eul và Jan Di cũng ko giấu được nỗi buồn

Từ sau vụ ám sát đó ko khí giữa F4 ko còn vui vẻ như trước vì sự thay đổi của Woo Bin, anh trở thành 1 người lạnh lùng, vô cảm với ánh mắt vô hồn.....

- mình ko biết, mà cũng chẳng muốn biết, đừng nhắc đến cô ta nữa, xem như từ trước đến giờ mình ko quen cô ta – Woon Bin nói 1 cách lạnh lùng, 5 năm qua anh luôn lạnh lùng như thế kể từ khi biết GuNi ra đi và càng đau xót hơn khi kết quả điều tra tại hiện trường người ám sát anh là Guni, thật ko thể tin.....

.

****Flash back****

Sau khi tỉnh lại, WB nhìn thấy mọi người đang bên mình, anh đảo mắt tìm bóng hình 1 ai đó

- Guni đâu? Các cậu tìm được cô ấy chứ? – WB nôn nóng

- bọn tớ có chuyện quan trọng hơn cần nói với cậu – YI Jung lên tiếng

- có chuyện gì? Tớ cần gặp Guni hơn- WB nôn nóng, anh có cảm giác bất an

- bọn mình sẽ nói ngay đây thôi – Jun Pyo điềm tĩnh

- cậu nên bình tĩnh, đừng manh động, bọn tớ đã có kết quả điều tra về vụ ám sát cậu – Ji Hoo điềm tĩnh đến lạ thường

- cậu mau nói đi – WB thúc

- Bin à, cậu cần phải bình tĩnh khi lắng nghe – Yi Jung căng dặn thằng bạn

- theo như kết quả điều tra được thì người ám sát cậu là Guni, và con bé biến mất ngay sau đó - Ji Hoo ghen ngào, anh biết thằng bạn sẽ shock lắm, sẽ đau lắm khi biết người yêu của mình phản bội chính mình,

thật ko thể ngờ nhưng anh ko thể ko nói, nếu anh ko nói thì nó cũng sẽ tự điều tra mà thôi, rồi khi nó biết được thì ko ai có thể đoán lúc đó nó ở đâu 1 mình và làm chuyện điên rồ gì chứ.

WB như ko tin vào tai mình, anh mở to mắt nhìn những người bạn như hỏi “các cậu đùa tớ phải ko?”

- Bin à, tớ biết cậu ko thể tiếp nhận tin đó nhưng đó là sự thật – Yi Jung đặt tay lên vai Woo Bin để an ủi bạn mình – chính bọn mình cũng đang ko tin.....

Không gian im ắng đến lạ thường đang bao trùm phòng bệnh trắng ngắc này, nó làm người ta cảm thấy tang thương hơn bao giờ hết, các cô gái đang nấc lên từng tiếng, họ đã biết chuyện đó trước khi WB tỉnh lại nhưng thật chính họ cũng ko tin một cô gái hiền dịu và vui vẻ như Guni lại làm chuyện đó. F3 nhìn thẳng bạn mình, có cái gì đó tuyệt vọng, đau khổ và tan nát trong đôi mắt đó, WB ko khóc nhưng ánh mắt anh lại chan chứa niềm đau và sự tổn thương, một sự tổn thương rất lớn

[tại sao? Tại sao vậy Guni???????????? tại sao????????????] – tâm hồn anh đang thét gào

.....

- có bằng chứng chứ? – WB lên tiếng sau 1 hồi im lặng với ánh mắt vô hồn

- cái này – Ji Hoo vừa nói vừa đưa cho thẳng bạn thân cái bao kiếng, Woon Bin nhẹ nhàng cầm lấy- khi cậu bị bắn tớ đã nhìn thấy kẻ giết cậu bỏ chạy, đó là một cô gái mà theo tớ phỏng đoán là Guni, sau đó đã có người nhìn thấy Guni ở Sân bay lúc 11h30 phút, sau khi tai nạn của cậu xảy ra khoảng 1 tiếng – WB lắng nghe từng lời của Ji Hoo và mặt anh tối sầm lại

Bên trong chiếc bao Ji Hoo vừa đưa anh là chiếc vòng Soulmate của Woon Bin và GuNi, đây chính xác là cái vòng GuNi thường đeo nó được khắc cái tên của anh “Song Woon Bin”, chiếc vòng do chính tay anh đã đeo cho cô, ko có bằng chứng nào rõ hơn bằng chứng này nữa.....

- tìm thấy ở đâu? – WB lại đột ngột lên tiếng - từ chiếc cột đối diện hiện trường vụ án, phía mà Ji Hoo đã thấy kẻ sát nhân bỏ chạy, bên cạnh đó còn có cả vỏ đạn nữa, có thể lúc gây án phạm nhân đã vô tình làm rơi nó lại – Jun Pyo trở nên sáng suốt từ khi nào

-- Woon Bin ko nói gì, anh đã tiếp nhận hết thông tin rồi, vậy đó là sự thật, 1 sự thật rất đau lòng

Tim anh như thất lại, tai anh ù đi, cổ họng nghẹn ứ, anh ko muốn tin vào điều này nhưng những người bạn thân nhất của anh thì sẽ ko bao giờ nói dối, ko bao giờ.....và cũng chẳng có lí do gì khiến họ phải nói dối anh cả

- cậu tính giải quyết vụ này ra sao? – Yi Jung lên tiếng

- cứ để im đó, đừng làm gì cả, tớ ko muốn khơi vụ này với pháp luật, tớ mệt mỏi với nó – Woon Bin quyết định 1 cách chắc nịch, vậy là anh để cho GuNi đi thật, đi mãi mãi.....

Một lần nữa trong đời Prince Song quyết định buông xuôi để cho người con gái mình yêu ra đi mãi mãi, nhưng liệu sẽ có sự khác biệt nào ko? Chưa ai biết trước được.

- cậu ko muốn biết lí do cô ấy làm vậy hả? – Jun Pyo nóng nảy hét lên

- tớ mệt rồi, tớ muốn nghỉ, các cậu ra đi – WB gắt lại

Ji Hoo và Yi Jung kéo Jun Pyo ra ngoài, theo sau họ là các cô gái, họ biết điều này rất khó chấp nhận đối với WB nhưng anh phải đối mặt với nó thôi.

Tuy từ sau đó ko ai đá động đến chuyện đó nữa nhưng WB thì hết sức lạnh lùng, anh lúc nào cũng lao đầu vào công việc và rượu trở thành 1 người bạn thân, anh khi ấy có lẽ còn điên dại hơn cả khi YooNa chết, chẳng ai biết phải làm gì cho anh cả, họ muốn can nhưng ko thể, chỉ có thời gian mới xoa dịu vết thương đó

Vậy là thiên thần đã xát muối vào vết thương cũ ấy thay vì làm lành nó, câu trả lời đã có nhưng đó phải chăng đây là câu trả lời cuối cùng?

F3 vẫn ko ngừng tìm kiếm GuNi và điều tra về cô, những gì họ tìm được chỉ là 1 con số không tròn trĩnh, cái tên Choi Gu Ni chỉ có tư liệu đến khi cô trở về Seoul vào cách đó vài tháng, ngoài ra ko có thêm 1 chút

tin tức gì cả, các mối quan hệ của cô cũng ko có gì đáng ngờ và đặc biệt họ cũng ko hề tìm thấy 1 điều gì đem đến động cơ làm GuNi ám sát Woon Bin cả, thật đau đầu.....

****End Flash Back****

Chap 36 : Sereet

Sân bay thành phố Seoul, một cô gái trẻ nắm tay cậu con trai yêu quý của mình rời khỏi cổng ra của chuyến bay từ Ý về Hàn Quốc, cô bước đi với phong thái tự tin bên cạnh cậu con trai điển trai làm mọi người ngoài nhìn và thầm hỏi “ Đó là ai?”. Thân phận của cô gái sẽ sớm được tiết lộ với cả Hàn Quốc, đó cũng là lúc cô gái này phải đối mặt với tất cả mọi chuyện

Trời Seoul xám xịt, báo hiệu 1 cơn mưa lớn đang tràn đến, là mưa của tự nhiên hay là sóng gió trong cuộc đời cô gái kia một lần nữa trỗi dậy? Hàn Quốc là nơi cô muốn trốn tránh nhưng đó lại là nơi chắc chắn cô sẽ phải quay lại dù muốn hay không, thật trở trêu.

Chiếc xe limo màu đen chở cô gái và cậu bé nhanh chóng rời khỏi sân bay và hướng về phía biệt thự nhà họ Han.

Trước mắt Rose bây giờ là căn biệt thự trắng xoá, căn nhà quen thuộc của cô, cô nhớ nó nhưng cô đã ko có can đảm để về trong gần 12 năm nay, ban đầu là do sự an toàn của mình sau là do cô ko có cam đảm để về HQ.

Lối vào nhà vẫn là những khóm hoa hồng trải dài từ cổng vào đến cửa lớn, loài hoa mà cả 2 chị em cô đều thích.

- Rose, con gái tiếng kêu ấm áp và hiền dịu giúp Rose nhận ra ngay đó là ai, mẹ cô, người mà cô yêu quý

- omma - Rose nhanh chóng đến bên bà và ôm bà vào lòng, đã bao nhiêu năm rồi 2 mẹ con ko hề được gặp nhau, nỗi nhớ trong họ như trào lên đến đỉnh điểm – con xin lỗi mẹ, con đã đi quá lâu rồi

- ko sao con gái à, chỉ cần con vui và an toàn là được, mẹ ko mong gì hơn- bà Han đẩy Rose ra và nhìn sâu vào đôi mắt cô, giọt nước mắt rơi nhẹ trên đôi má bà – con đã trưởng thành rồi, con gái yêu à, cô khẽ gạt đầu

- đây là Eric Han, là con trai con – Rose đẩy thằng bé lên trước – chào bà ngoại đi con

- chào bà ạ, cháu là Eric – thằng bé lạnh lợi

- chào cháu, bà rất vui khi được gặp cháu, cháu rất đáng yêu – bà Han siết nhẹ ôm thằng bé vào lòng, bà đã từng được nghe Rose nói về con trai mình, bà đã ko khỏi thắc mắc là tại sao lại có thằng bé, nhưng bà tin con gái mình và bà đã chờ cô về để giải thích

- này, 3 người cứ ở ngoài đó ôm ấp nhau mà quên đi ông già này đang đợi à?- tiếng chủ tịch Han vang lên làm cả 3 bà cháu quay lại nhìn ông và mỉm cười

- con về rồi đây appa – Rose chạy đến ôm cha mình, thật hạnh phúc vì được đoàn tụ

Họ vào nhà, đến khi Eric được đưa đi tắm và về phòng thì ông bà Han mới bắt đầu lên tiếng

- nào, bây giờ con giải thích đi Rose – giọng bà Han nghiêm giọng

- vâng, con và cha của Eric đã từng sống với nhau 1 thời gian nhưng ko lâu sau đó con đã bỏ đi và khi đó cũng là lúc con biết mình đang mang thai Eric- Rose chậm rãi kể lại

- con bỏ đi? Tại sao vậy Rose? – ông bà Han ko tránh khỏi ngạc nhiên và thắc mắc vì những gì mà Rose vừa kể

- con có lí do của riêng mình, con nghĩ appa và omma sẽ thông cảm cho con, bây giờ con có Eric là quá đủ rồi ạ - Mất GuNi đang nhoè đi khi nhắc đến nỗi đau của mình, làm sao cô có thể nói với cha mẹ mình rằng thằng bé là con của người đã giết chết chị mình, làm sao cô có thể nói với họ là cô đã yêu 1 người mà cô ko nên yêu cơ chứ, chỉ còn cách nói dối mà thôi

- ta ko biết con vì lí do gì mà ra đi, ta ko ép con nói ra nhưng ta tin 1 ngày nào đó con sẽ nói cho ta biết
- ông Han luôn điềm tĩnh, ông tin tưởng con gái mình và ông yêu thương nó mặc dù đó ko phải là con gái ruột của ông

- con cám ơn appa – cô lại ôm cha mẹ mình 1 lần nữa, cảm giác đoàn tụ thật sự rất tuyệt vời

Tương lai của cô gái nhỏ bé này sẽ còn rất nhiều chông gai ở phía trước, cô biết và cô vẫn tiếp tục bước đi Rose tiến vào phòng của YooNa, căn phòng toàn màu hồng và được trang trí bằng hoa hồng, sở thích của YooNa, cô mỉm cười khi nhớ đến chị mình

[chị à, em xin lỗi vì đã thất hứa] – cô thì thầm với căn phòng ấy

Căn phòng vẫn sạch sẽ vì được lau dọn hằng ngày dù ko có người ở, những khung hình của cô và chị mình từ ngày còn nhỏ vẫn nằm trên chiếc kệ nhỏ ấy.

[thật hạnh phúc vì về nhà và gặp lại hình bóng xưa cũ của chị trong căn phòng này dù chị ko còn YooNa yang] – Rose mỉm cười hạnh phúc, cô dạo khắp căn phòng, mở từng hộc tủ nhỏ ra để ngắm nhìn chúng, một cuốn sổ tay màu hồng có kèm thêm 1 vài hoa hồng màu đỏ đập vô mắt cô, đó là cuốn nhật kí của Yoona, Rose biết điều đó vì đó là cuốn sổ luôn được Yoona giữ kĩ thậm chí còn khoá lại bằng mã – một mật mã mà chỉ có 2 chị em cô biết

Một chút tò mò dấy lên trong lòng , nhưng cô lại kịp kìm nén nó xuống, đọc nhật kí của người khác là bất lịch sự, dù người đó có cho phép đi nữa thì đó là điều ko nên. Rose lại nhẹ nhàng đặt cuốn sổ ấy lại vào tủ và bước ra khỏi căn phòng.

Cuốn sổ khẽ phát lên 1 ánh sáng kì lạ, 1 phần của bí mật nằm ở nơi đó.....

35. Chương 35

Serect

Sân bay thành phố Seoul, một cô gái trẻ nắm tay cậu con trai yêu quý của mình rời khỏi cổng ra của chuyến bay từ Ý về Hàn Quốc, cô bước đi với phong thái tự tin bên cạnh cậu con trai điển trai làm mọi người ngoái nhìn và thầm hỏi “ Đó là ai?”. Thân phận của cô gái sẽ sớm được tiết lộ với cả Hàn Quốc, đó cũng là lúc cô gái này phải đối mặt với tất cả mọi chuyện

Trời Seoul xám xịt, báo hiệu 1 cơn mưa lớn đang tràn đến, là mưa của tự nhiên hay là sóng gió trong cuộc đời cô gái kia một lần nữa trời dậy? Hàn Quốc là nơi cô muốn trốn tránh nhưng đó lại là nơi chắc chắn cô sẽ phải quay lại dù muốn hay không, thật trở trêu.

Chiếc xe limo màu đen chở cô gái và cậu bé nhanh chóng rời khỏi sân bay và hướng về phía biệt thự nhà họ Han.

Trước mắt Rose bây giờ là căn biệt thự trắng xoá, căn nhà quen thuộc của cô, cô nhớ nó nhưng cô đã ko có can đảm để về trong gần 12 năm nay, ban đầu là do sự an toàn của mình sau là do cô ko có cam đảm để về HQ.

Lối vào nhà vẫn là những khóm hoa hồng trải dài từ cổng vào đến cửa lớn, loài hoa mà cả 2 chị em cô đều thích.

- Rose, con gái tiếng kêu ầm áp và hiền dịu giúp Rose nhận ra ngay đó là ai, mẹ cô, người mà cô yêu quý

- omma - Rose nhanh chóng đến bên bà và ôm bà vào lòng, đã bao nhiêu năm rồi 2 mẹ con ko hề được gặp nhau, nỗi nhớ trong họ như trào lên đến đỉnh điểm – con xin lỗi mẹ, con đã đi quá lâu rồi

- ko sao con gái à, chỉ cần con vui và an toàn là được, mẹ ko mong gì hơn- bà Han đẩy Rose ra và nhìn sâu vào đôi mắt cô, giọt nước mắt rơi nhẹ trên đôi má bà – con đã trưởng thành rồi, con gái yêu à, cô khẽ gật đầu

- đây là Eric Han, là con trai con – Rose đẩy thằng bé lên trước – chào bà ngoại đi con

- chào bà ạ, cháu là Eric – thằng bé lạnh lợi

- chào cháu, bà rất vui khi được gặp cháu, cháu rất đáng yêu – bà Han siết nhẹ ôm thằng bé vào lòng, bà đã từng được nghe Rose nói về con trai mình, bà đã ko khỏi thắc mắc là tại sao lại có thằng bé, nhưng bà tin con gái mình và bà đã chờ cô về để giải thích

- này, 3 người cứ ở ngoài đó ôm ấp nhau mà quên đi ông già này đang đợi à?- tiếng chủ tịch Han vang lên làm cả 3 bà cháu quay lại nhìn ông và mỉm cười

- con về rồi đây appa – Rose chạy đến ôm cha mình, thật hạnh phúc vì được đoàn tụ

Họ vào nhà, đến khi Eric được đưa đi tắm và về phòng thì ông bà Han mới bắt đầu lên tiếng

- nào, bây giờ con giải thích đi Rose – giọng bà Han nghiêm giọng

- vâng, con và cha của Eric đã từng sống với nhau 1 thời gian nhưng ko lâu sau đó con đã bỏ đi và khi đó cũng là lúc con biết mình đang mang thai Eric- Rose chậm rãi kể lại

- con bỏ đi? Tại sao vậy Rose? – ông bà Han ko tránh khỏi ngạc nhiên và thắc mắc vì những gì mà Rose vừa kể

- con có lí do của riêng mình, con nghĩ appa và omma sẽ thông cảm cho con, bây giờ con có Eric là quá đủ rồi ạ - Mắt GuNi đang nhoè đi khi nhắc đến nỗi đau của mình, làm sao cô có thể nói với cha mẹ mình rằng thằng bé là con của người đã giết chết chị mình, làm sao cô có thể nói với họ là cô đã yêu 1 người mà cô ko nên yêu cơ chứ, chỉ còn cách nói dối mà thôi

- ta ko biết con vì lí do gì mà ra đi, ta ko ép con nói ra nhưng ta tin 1 ngày nào đó con sẽ nói cho ta biết – ông Han luôn điềm tĩnh, ông tin tưởng con gái mình và ông yêu thương nó mặc dù đó ko phải là con gái ruột của ông

- con cảm ơn appa – cô lại ôm cha mẹ mình 1 lần nữa, cảm giác đoàn tụ thật sự rất tuyệt vời

Tương lai của cô gái nhỏ bé này sẽ còn rất nhiều chông gai ở phía trước, cô biết và cô vẫn tiếp tục bước đi Rose tiến vào phòng của YooNa, căn phòng toàn màu hồng và được trang trí bằng hoa hồng, sở thích của YooNa, cô mỉm cười khi nhớ đến chị mình

[chị à, em xin lỗi vì đã thất hứa] – cô thì thầm với căn phòng ấy

Căn phòng vẫn sạch sẽ vì được lau dọn hằng ngày dù ko có người ở, những khung hình của cô và chị mình từ ngày còn nhỏ vẫn nằm trên chiếc kệ nhỏ ấy.

[thật hạnh phúc vì về nhà và gặp lại hình bóng xưa cũ của chị trong căn phòng này dù chị ko còn YooNa yang] – Rose mỉm cười hạnh phúc, cô dạo khắp căn phòng, mở từng học tủ nhỏ ra để ngắm nhìn chúng, một cuốn sổ tay màu hồng có kèm thêm 1 vài hoa hồng màu đỏ đập vô mắt cô, đó là cuốn nhật kí của Yoona, Rose biết điều đó vì đó là cuốn sổ luôn được Yoona giữ kĩ thậm chí còn khoá lại bằng mã – một mật mã mà chỉ có 2 chị em cô biết

Một chút tò mò dấy lên trong lòng , nhưng cô lại kìm nén nó xuống, đọc nhật kí của người khác là bất lịch sự, dù người đó có cho phép đi nữa thì đó là điều ko nên. Rose lại nhẹ nhàng đặt cuốn sổ ấy lại vào tủ và bước ra khỏi căn phòng.

Cuốn sổ khẽ phát lên 1 ánh sáng kì lạ, 1 phần của bí mật nằm ở nơi đó.....

36. Chương 36

Memories

Dừng xe ở ngoại ô thành phố Seoul cách căn biệt thự chừng 10 mét, Rose ngồi ngắm nhìn nó để nhớ về những ngày xưa.

Về Hàn Quốc được hơn 1 tuần nay nhưng đến bây giờ Rose mới có 1 chút cam đảm để bước đến đây, biệt thự với cái tên “Rose” mà ngày xưa cô và anh đã quyết định đặt, căn biệt thự mà cô và anh từng sống với nhau những ngày hết sức hạnh phúc, là món quà sinh nhật đầu tiên và cuối cùng anh dành tặng cô

Căn biệt thự vẫn vậy, vẫn là cái cổng gỗ màu trắng thấp ngang eo cô bao quanh căn biệt thự, cái lối vào được rải đầy sỏi nâu thật ngộ nghĩnh, căn biệt thự màu trắng với thiết kế theo phong cách Châu Âu hiện đại lôi cuốn người qua lại chốn này, và đặc biệt là cả 1 vườn hồng đỏ mà anh đã đặc biệt trồng riêng cho cô.

Căn biệt thự này là món quà mà anh dành tặng cô, nơi chứa chứa nhiều kỉ niệm đẹp và hạnh phúc của 2 người, nơi cô luôn muốn đến khi nghĩ về anh và bây giờ nó lại là nơi cô đau khổ nhất khi nghĩ đến.

[nơi này vẫn vậy, mình vẫn rất yêu nó. Có vẻ như nó luôn được anh cho người dọn dẹp, anh vẫn quan tâm đến nơi này ư?]- khoe mắt cô đang cay cay vì những giọt nước mắt

Hít 1 hơi thật dài, cô quyết định bước xuống và đi vào trong căn biệt thự. Thật may là mã khoá nơi đây vẫn là mã cũ nên cô dễ dàng vào được.

Căn nhà vẫn sạch sẽ và gọn gàng như có người ở, nhưng phản phát đâu đó vẫn có cái giá lạnh của việc thiếu vắng bóng người

- mọi thứ vẫn y như cũ, thật bất ngờ, em ko ngờ anh vẫn..... - cô lẩm bẩm trong khi nước mắt nóng hổi đã bắt đầu rơi

Tiếp tục bước đi vòng quanh căn nhà và cô dừng lại nơi cánh cửa phòng ngủ, căn phòng với bao kỉ niệm ngọt ngào nhất, là nơi đã hình thành nên Eric, cô lấy tay lau vội 2 hàng nước mắt lấy 1 chút vững tin để bước vào đó

Cảnh vật nơi đây chẳng khác 1 chút nào cả, đến từng chi tiết nó đều được giữ lại nguyên như cũ. Nhưng rồi cô chợt khựng lại tại nơi treo bức ảnh, trước đây nó chưa từng tồn tại nhưng sao bây giờ?

Bức ảnh là tấm hình cô cười tươi như ánh mặt trời dưới cái nắng của đảo New Calidonia, nơi này là nơi họ đã từng nói lời yêu nhau, thật là một kỉ niệm ngọt ngào nhưng giờ chỉ còn lại nước mắt

Mỉm cười nhưng nước mắt lại vẫn rơi trên khuôn mặt cô

[anh vẫn còn yêu em như thế sao? Đừng anh à, xin đừng, hãy quên em đi để em cảm thấy nhẹ lòng hơn anh à] - Cô cố kìm nén những giọt nước mắt nhưng rồi cô lại chợt oà khóc thật to, nước mắt đã kìm nén quá lâu bây giờ đã tuôn rơi, chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ đã vô tình hứng những giọt nước mắt nóng hổi của cô.

Phải chăng cô đã sai????

Biệt thự họ Han

- này ông bạn, con gái ông đã về thế mà ko ra mắt à? – chủ tịch Song đùa

- thì cũng sẽ tới ngày đó thôi hahah- chủ tịch Han cười – con bé đi ra ngoài rồi, chỉ có cháu trai tôi ở nhà thôi

- cháu trai? – mắt chủ tịch Song mở to đầy bất ngờ

- uhm..... thì con bé đã có 1 đứa con trai nhưng tôi cũng chẳng biết đó là con của nó với ai cả, con bé chỉ nói sơ sơ đại khái rồi thôi, nhưng điều này còn nằm trong vòng bí mật đấy nhé – chủ tịch Han căn dặn

- thảo nào..... – ông cười- vậy mà tôi còn định kết sui gia với ông nữa cơ đấy

Vừa lúc đó Eric chạy vào phòng khách nơi 2 chủ tịch đang ngồi nói chuyện

- ông ơi, bà nói cháu ra mời ông vào dùng cơm trưa – Eric lễ phép

- ông vào ngay – ông quay sang chủ tịch Song – đây là cháu trai tôi đây, chào ông đi nào Eric

- cháu chào ông ạ - Eric ngoan ngoan chào hỏi trong ánh mắt ngạc nhiên đến tột độ của chủ tịch Song

- thằng bé- chủ tịch Song lắp bắp

- nó thế nào? – chủ tịch Han vặn hỏi

- nó..... y chang như thằng Woo Bin nhà tôi lúc nhỏ, ko khác 1 chút gì, cứ như bản sao ấy – 2 vị chủ tịch nhìn nhau 1 cách khó hiểu

- ko lẽ.....nhưng..... – chủ tịch Han nheo mắt suy nghĩ

- Chào cháu, cháu tên gì thế? – chủ tịch Song quay sang Eric và làm quen với thằng bé

- dạ cháu tên Eric Han, năm nay chú 5 tuổi ạ

- cháu ngoan lắm, thế cháu có tên tiếng Hàn ko?

- dạ có, tên tiếng Hàn của cháu là - thằng bé trả lời và 2 vị chủ tịch lại nhìn nhau , mỗi người đi theo 1 chiều hướng suy nghĩ riêng của chính mình

Nhưng đó chỉ mới là phỏng đoán.....

Chiếc xe BMW màu đỏ vừa đi ko bao lâu thì chiếc xe Lotus màu vàng lại dừng lại ngay trước cổng căn biệt thự, hôm nay là ngày cách đây 6 năm anh và cô chính thức yêu nhau, anh chỉ muốn đến để ôn lại 1 chút kỉ niệm về cô mà thôi, năm nào cũng vậy, cứ đến ngày này là anh lại đến đây..... Đến nơi mà anh có thể thấy phản phát đầu đó bóng dáng nhỏ nhắn, đáng yêu của người con gái anh yêu và cũng là người đã ám sát anh

Chiếc nắm cửa hôm nay có chút gì đó là lạ, 1 chút hơi ẩm còn vương vãn trên đó, linh tính cho anh biết có ai đó đã đến đây, dáo dác nhìn xung quanh tìm 1 bóng người nhưng ko có ai

- hôm nay cũng ko phải là ngày dọn dẹp biệt thự - anh bấm lăm suy nghĩ rồi cũng lắc đầu chào thua, mở cửa bước vào nhà, có lẽ do anh quá nhạy cảm

Như mọi khi anh đi đến ngay phòng ngủ, vì nơi đó có bức ảnh của cô, đứng đối diện bức ảnh và anh bắt đầu nói chuyện với nó

- GuNi yang, vậy là gần 6 năm ngày em đi rồi đó, em vẫn nhớ hôm nay là ngày gì chứ? – anh mỉm cười chua chát- anh ko biết là em có nhớ ko nhưng anh thì vẫn nhớ, là ngày em chủ động nói tiếng yêu anh đó, anh thật sự ko biết lời yêu đó là thật lòng em, hay là em đang tiếp cận để ám sát anh như những gì em đã làm, nhưng nếu có cơ hội thì xin em 1 lần thôi hãy trả lời cho anh biết nhé GuNi yang- lấy tay quệt đi giọt nước mắt vừa trào ra khỏi khoé mi, Woon Bin quay bước về phía chiếc tủ đầu giường

Anh khẽ mở tủ lấy lá thư cuối cùng của GuNi và tiến về phía chiếc bàn cạnh cửa sổ, chậm chậm anh mở lá thư ra.

Vẫn nét chữ đó, nội dung đó và người con gái đó làm anh đau lòng, nước mắt anh làm nhoè đi những dòng chữ trong lá thư.

Tay anh vô tình chạm xuống mặt bàn, có cái gì đó ướt ươn ướt, là nước mưa ư? Vô lý, mùa này làm gì có mưa? Vậy là nước mắt của anh ư, ko thể nào anh chưa hề để 1 giọt nước mắt nào rơi xuống bàn. Vậy đây là gì?

Lau sạch nước mắt trên khoé mi anh mới chợt nhận ra, chữ viết trên lá thư bị nhoà vì nước chứ ko phải vì mắt anh ngăn nước làm nó nhoà đi như anh nghĩ.

Linh tính mách bảo anh..... là em, người con gái anh yêu

Nhanh chóng anh chạy quanh nhà tìm kiếm bóng hình đó nhưng ko có ai, chỉ có anh, nắng và gió nhưng anh có thể khẳng định 1 điều

- là em, nhất định là em, vậy là em đã quay về, chỉ cần gặp lại em thì anh thề anh sẽ ko để em thoát 1 lần nữa.....

Liệu rồi họ sẽ gặp lại nhau và thần tình yêu sẽ cho họ 1 cơ hội chứ?

Liệu họ có thật sự là soulmate của nhau?

37. Chương 37

Party

Chỉ còn vài ngày nữa là đến bữa tiệc ra mắt cô với báo chí và mọi người rồi, thật sự cho đến bây giờ Rose hoàn toàn chưa thật sẵn sàng, cô đang rất lo lắng, lo lắng phải đối mặt với anh.....và hơn hết là cô sợ, cô sợ bản thân mình ko thể kìm chế khi nhìn thấy anh, cô sợ mình sẽ chạy đến và ôm chầm lấy anh, và bản thân cô biết điều đó là ko thể.....

Rose quyết định đến gặp cha mình

- appa, con có chuyện muốn nói- Rose ngập ngừng

- chuyện gì vậy con gái ? – Ông Han ngược lên nhìn cô con gái cưng của mình

- con thật sự vẫn chưa sẵn sàng cho việc này, con..... – cô bối rối

- nhưng chẳng phải con đã đồng ý? – ông Han hơi bất ngờ

- con, liệu con có thể tạm thời chưa xuất đầu lộ diện vào bữa tiệc được ko ạ?

- Nhưng đó là bữa tiệc giới thiệu về con

- Con sẽ có mặt, nhưng con muốn..... – Rose nói lên ý kiến của mình và ông Han gật gù tỏ vẻ đồng ý

Bar Paradise

- thiệp mời từ nhà họ Han, nghe nói đâu là bữa tiệc giới thiệu người thừa kế Shine sau Yoona đó – Yi Jung lên tiếng sau khi đọc sơ qua tấm thiệp

- mình biết, các cậu đi chứ - Ji Hoo hỏi trong khi đang bói những lá bài

- chắc chắn rồi, đang muốn xem mặt cô tiểu thư Rose đó đây, nghe nói được ém từ lâu rồi, ko 1 tung tích lòi ra ngoài vì cô nàng chỉ sống ở nước ngoài – Jun Pyo tỏ ra hiểu biết

- thú vị đấy, còn cậu Bin, đi ko? – Yi Jung nhướn mắt sang WB đang ngồi bên quầy bar với ly rượu trên tay

- mình ko có hứng thú – anh lạnh lùng, anh đang mông lung suy nghĩ về GuNi, anh đã cho người đi tìm tung tích của cô gần 2 ngày nay nhưng 1 chút thông tin cũng ko có.

- ya, dù gì cũng là người xem tí làm em vợ cậu mà, đi thử đi – Jun Pyo đề nghị

- đúng đó, dù gì thì cũng là của nhà họ Han, đi đi – JH lên tiếng và tiếp tục bói bài

- biết rồi, mình sẽ có mặt – WB trả lời và thở dài tỏ vẻ chán nản

F3 nhìn thẳng bạn mà lắc đầu ngao ngán, nó đã như thế bao lâu rồi nhỉ?

- bữa tiệc sẽ rất thú vị, có điềm tốt và cả xấu nhưng kết thúc vẫn là một bí mật – Ji Hoo lên tiếng sau khi bói xong ván bài

- ý cậu là sao? – Yi Jung nhướn mày nhìn thẳng bạn thân

- quẻ bói nói bữa tiệc sẽ có điềm tốt và cả điềm xấu đối với cậu ta, có quý nhân và cả cố nhân xuất hiện nhưng lá bài cuối cùng thì nói đó vẫn là bí mật, 1 quẻ bói khó hiểu – JH giải thích và hướng mắt về phía Woo Bin

- ya, xem ra cậu nên đi để thử xem sự bí mật đó là gì – JP hào hứng

- mình ko tin lắm vào bói toán – WB vẫn vậy, ko chút cảm xúc, nhưng anh đang hy vọng, 1 hy vọng nhỏ nhoi về bài bói toán này

Bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn Shinwa với sự góp mặt của hầu hết những người khét tiếng ở Hàn Quốc, nó thu hút rất nhiều nhà báo vì đây là sự kiện đặc biệt, con gái thứ 2 của chủ tịch Han, người thừa kế tập đoàn Shine trong tương lai sẽ lộ diện

F4 lần lượt xuất hiện tại bữa tiệc cùng các phu nhân của mình, riêng Woon Bin anh vẫn 1 mình và cực kì lạnh lùng. Thông thường khi xuất hiện trước đám đông anh sẽ nở 1 nụ cười được coi là chết người nhưng bây giờ thì ko, chỉ có 1 ánh mắt buồn và khuôn mặt lạnh lùng vô cảm mà thôi.

- ya, cậu đến trễ nhé – JP lên tiếng khi vừa thấy WB tiến về phía họ

- xin lỗi, mình có chút chuyện – anh lạnh lùng đáp làm mọi người có chút mất hứng

Họ cùng nhau đi vào đại sảnh, có vẻ như buổi tiệc sắp bắt đầu, WB dáo dác nhìn xung quanh để tìm bóng dáng 1 ai đó nhưng ko thấy, có lẽ anh đã suy nghĩ quá nhiều về quẻ bói của JH

MC: kính chào quý quan khách đã đến tham gia bữa tiệc của chúng tôi ngày hôm nay, chúng tôi rất hân hạnh được đón tiếp quý vị. Sau đây xin mời chủ tịch Han lên phát biểu để khai màn buổi tiệc

Mọi người vỗ tay nồng nhiệt, chủ tịch Han xuất hiện từ phía sau sân khấu, ông đi lên bên cạnh ông là phu nhân của mình

- kính chào các vị, hôm nay chúng tôi mời mọi người đến đây là để giới thiệu với mọi người con gái thứ 2 của chúng tôi, người sẽ thừa kế tập đoàn Shine trong tương lai, đó là “Rose Han”

-

Rose xuất hiện trong tiếng vỗ tay của mọi người, hôm nay cô mặc một chiếc đầm ống màu kem ôm phía trên ngực, chít eo bằng 1 vòng hoa màu sậm hơn và xoè ra phía bên dưới 1 cách dịu dàng, trông cô rất nữ tính. Mái tóc của cô được búi gọn lên phía sau và có 1 vài sợi tóc vô tình rơi xuống làm cô thêm bắt mắt. tất cả như đang tôn lên làn da trắng ngần của cô. Và điểm thu hút người khác chính là chiếc mặt nạ màu có đính pha lê, nó che đi gần hết nửa khuôn mặt làm cô thêm phần bí hiểm và lôi cuốn.

F4 bất ngờ về sự xuất hiện của cô gái, có cái gì đó thật quen thuộc.....

Buổi tiệc chỉ mới bắt đầu, sẽ còn những điều thú vị nữa khi nó được khai màn thực sự.....

Chap sau được post sớm hay muộn là tùy thuộc vào sự nhiệt tình cm của các bạn..... chap sau Woo Bin và Guni sẽ gặp nhau..... “Face to Face”

38. Chương 38

Face to Face

Xin chào tất cả mọi người – Rose lên tiếng- tôi là Rose Han, con gái thứ 2 của chủ tịch Han, người sẽ thừa kế tập đoàn Shine trong tương lai. Hôm nay tôi ko thể ra mắt các vị như dự tính ban đầu được là vì có 1 số nguyên nhân mong quý vị thông cảm, nhưng tôi hứa tương lai tôi sẽ chính thức ra mắt mọi người. Xin cảm ơn các vị đã đến đây dự buổi tiệc này

Báo chí liên tục chụp ảnh và đặt câu hỏi cho Rose nhưng cô ko trả lời hết, chỉ chọn những câu thích hợp với mình mà thôi

- tiểu thư Rose xin cho biết khi nào thì cô chính thức kế thừa tập đoàn Shine? Và cô có thể bật mí 1 chút danh tính của mình được ko? – 1 nhà báo lên tiếng hỏi
 - tôi sẽ tiếp nhận tập đoàn khi nào cảm thấy mình có đủ khả năng. Còn về danh tính của tôi sẽ bật mí với các bạn như lời tôi đã hứa khi nãy
 - vậy tiểu thư có thể cho biết tên thật của cô ko? Hãy tiết lộ 1 chút đi tiểu thư- nhà báo vẫn ngoan cố hỏi
- Rose có chút ngập ngừng, cô nhìn sang cha mình thì thấy ông đang gật đầu mỉm cười với cô, lướt qua chỗ F4 đang đứng và cô nhìn anh như để quyết định, hít thở thật sâu cô bắt đầu trả lời, có lẽ đã đến lúc nên bắt đầu đối mặt chứ ko nên trốn tránh mãi..... trốn tránh ko phải là cách để giải quyết vấn đề
- tôi tên thật là Han GuNi, năm nay tôi 23 tuổi, tôi vừa trở về HÀN QUỐC sau 1 thời gian dài du học bên Ý, đó là những gì tôi có thể cho quý vị biết

F4 này giờ vẫn đang chăm chú nhìn cô tiểu thư nhà họ Han này, có cái gì đó quen thuộc lắm ở cô ta nhưng họ vẫn chưa thể nhận ra.

Ji Hoo nhíu mày suy nghĩ, anh cứ ngỡ ngỡ trong đầu đây là GuNi. Và rồi chân mày anh lập tức giãn ra ngay khi nghe đến cái tên GUNI

WB lập tức đánh rơi ly rượu trên tay mình. F3, Jan Di, Ga Eun và Jae Kyung nhìn nhau sững sờ

- ko lẽ nào..... – Ga Eun lắp bắp
- phải xác minh chuyện này – Ji Hoo điềm tĩnh
- nhưng chưa chắc gì, có thể chỉ là trùng tên thôi thì sao? Trên đời này rất nhiều người có tên giống nhau mà – YJ nghĩ đến một phương án khác
- Một người họ Han, một người họ Choi, khó có thể là 1 người – Jan Di suy luận
- nhưng thế đâu có nghĩa ko phải cùng 1 người – Jae Kyung phản bác

WB từ nãy đến giờ im lặng ko nói gì, anh đang suy nghĩ theo chiều hướng của riêng mình

- GuNi đã trở về Hàn Quốc – anh đột ngột lên tiếng
- sao cậu biết điều đó – Jun Pyo bất ngờ
- dấu tích ở căn biệt thự, cô ấy đã đến đó – WB khẳng định
- vậy là có thể cả 2 là 1 – YJ chốt lại

Vừa lúc đó Rose cùng thư kí riêng đi về phía họ, cô đang đi vòng quanh để làm quen với nhiều đối tác và F4 là một trong những đối tác ko thể thiếu

- xin chào, tôi là Rose Han, rất vui được biết quý vị, cảm ơn đã đến bữa tiệc hôm nay- cô cúi chào F4
- đây chắc là chủ tịch tập đoàn Shinwa và phu nhân, rất hân hạnh được hợp tác với quý tập đoàn, còn đây chắc hẳn là thiên tài âm nhạc Ji Hoo và phu nhân, và đây là chủ tịch và phu nhân của tập đoàn nghệ thuật So đúng ko ạ? – cô mỉm cười cúi chào và họ cũng cúi chào cô với những cái nhìn chăm chăm và một chút nghi ngờ, cô biết điều đó nhưng lại đang phớt lờ đi, lúc này đây cô cần nhất là sự bình tĩnh, mặc dù mồ hôi đang chảy dài trong người cô.....

Hơi ngập ngừng một chút cô quay sang anh – còn đây ắt hẳn là chủ tịch của tập đoàn xây dựng ILSim đúng ko ạ? Rất hân hạnh làm quen – cô ngược lên nhìn anh, ánh mắt họ chạm nhau, một chút bất ngờ, 1 chút nhớ nhung và 1 chút vương vấn nhưng nhanh chóng cô đã đảo mắt mình đi và tiếp tục bước đến những đối tác khác

Bản thân cô có thể chối cãi việc cô ko còn yêu anh nhưng ánh mắt cô thì lại ko vậy, nó luôn phản ánh những gì thật tế nhất.....

[Bin yang, anh vẫn vậy, vẫn rất đẹp trai và cuốn hút..... anh à, mianhae.....] – nước mắt muốn rơi nhưng Rose đang tự nén nó lại, cô cần phải mạnh mẽ hơn.....và cô lướt qua anh nhanh chóng

- ánh mắt đó, đúng là ánh mắt đó – WB lên tiếng sau 1 hồi bất động

- chúng ta cần phải bắt tay vào chuyện này – Ji Hoo đề nghị

F4 đồng tình, sự thật còn ở trước mắt, thời gian sẽ phơi bày tất cả.....

Bản nhạc nhẹ nhàng vang lên, các cặp đôi cùng nhau bước ra sàn hoà vào điệu nhạc. Woo Bin bước đến bên cạnh Rose

- tôi có thể mời cô bản nhạc này ko tiểu thư?

Một chút ngại ngùng, lo lắng trong cô, nhưng nếu như từ chối thì rất mất lịch sự, cô đành chấp nhận và cố gắng kiểm soát cảm xúc của chính mình – rất sẵn lòng thừa ngài- cô nở nụ cười e lệ

Khi anh nắm lấy bàn tay cô, dìu cô đi trong điệu nhạc thì như có 1 luồng điện chạy trong người anh, nó cho anh biết, cho anh khẳng định 1 điều là linh tính của anh có lẽ đã đúng.....

Còn cô, cô đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc, hơi ấm và mùi hương hoa hồng quen thuộc từ anh, đã lâu lắm rồi cô chưa được tận hưởng nó, lần này thôi chỉ 1 lần này thôi cô cho phép mình được đắm chìm trong tình yêu này.

- em xin lỗi chị Yoona – cô tự nhủ với mình

Chap sau sẽ là câu trả lời..... ‘It’s you’ ^^

Tuy nhiên nó ko đơn giản như vậy..... vì quý nhân đã xuất hiện nhưng cố nhân thì chưa..... sự xuất hiện của cố nhân sẽ thật sự..... hấp dẫn và đầy..... đau xót.....

39. Chương 39

It’s you

Cả 2 đang hoà mình vào bản nhạc ấy..... một cách nhịp nhàng họ bước bên nhau..... Cảm nhận hơi ấm từ đôi phương nhưng..... Sâu thẳm đâu đó trong lòng họ vẫn có cái gì đó ngăn cản họ đến với nhau..... là hiểu lầm, một sự hiểu lầm rất lớn

Anh nhẹ nhàng kéo cô gần sát mình hơn, khẽ đặt đầu mình lên vai cô, cô cảm thấy cả người mình nóng ran, tim đập nhanh liên hồi, cô sợ anh sẽ nghe nhịp tim của mình, sẽ phát hiện ra cô..... Cô vẫn chưa thật sự có can đảm với việc này

Bất chợt cô đẩy anh ra và bỏ chạy ra khỏi khán phòng. Anh bàng hoàng nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đó, anh muốn đuổi theo nhưng có 1 cái gì đó đã kìm bước chân anh lại

Là em, chính là em, đã 5 năm rồi vậy mà em vẫn muốn trốn tránh anh sao? Là tại sao, tại sao vậy Guni? Trả lời anh đi Guni – tìm anh thất bại nhìn theo bóng cô khuất dần sau cánh cửa- quá khứ có thể bỏ qua mà Guni, anh ko quan tâm về quá khứ..... Guni yang.....- tiếng lòng anh đang gào thét, vì yêu anh có thể bỏ qua tất cả, anh chỉ cần người con gái đó.....

Dựa lưng vào bức tường, Rose cảm nhận rõ tim mình đập nhanh đến ko ngờ 2 gò má đang nóng ran, tay chân cô dường như những cả ra.

Khẽ đưa bàn tay anh vừa nắm lên má, hơi ấm của anh vẫn còn đó, ko để lẫn vào đâu được cái hơi ấm đó, ko thể.....

Đã có lúc Rose nghĩ đến việc quay trở về và gặp Woon Bin và nói với anh về sự có mặt của Eric, và họ sẽ có 1 gia đình hạnh phúc, nhưng lí trí đã ko cho phép Rose làm việc đó..... Anh là người đã giết YooNa, vì vậy quay lại với anh là ko thể, chắc chắn ko thể.....

Nước mắt lại trào trực rơi ra từ khoé mắt, cô đã từng tưởng mình mạnh mẽ, nhưng thật sự cô vẫn là một cô gái yếu đuối trước tình yêu.....

.....

Reng..... – tiếng chuông điện thoại như làm Rose chột tỉnh, nhưng ko phải là điện thoại của cô

- alô..... – giọng 1 người đàn ông vang lên, có vẻ như nó là điện thoại của ông ta

-.....

- tốt lắm, chuẩn bị đi, xác định mục tiêu- ông ta có vẻ thích thú, Rose hơi nép mình vào phía khuất của bức tường để nghe câu chuyện, linh tính mách bảo cô là sẽ có chuyện ko hay

-.....

- là Prince Song- Song Woon Bin, hãy chắc chắn mục tiêu của mình trước khi bắn, phải chắc chắn là hắn sẽ chết chứ ko như lần trước, hiểu ko – hắn ta gần giọng và cúp máy sau vài giây, nhìn dáo dác xung quanh để chắc chắn ko có ai rồi hắn bước đi

Nghe xong câu chuyện Rose dường như ko tin vào tai mình

Một người đàn ông lớn tuổi với mái tóc lấm tấm bạc là những gì mà Rose nhìn thấy khi đứng phía sau ông ta.....người đó là ai..... và tại sao.....

Giết? Prince Song? Ko như lần trước? phải giết chết? – Rose bất thần vài giây

Cô ngồi phất dậy, gở bỏ chiếc mặt nạ, chạy như 1 cơn gió để tìm anh, cô sợ..... rất sợ mất anh.....tuy ko thể ở bên anh nhưng Rose luôn mong muốn được đứng bên ngoài và nhìn anh hạnh phúc, thế là quá đủ đối với tình yêu này....

Ko được Bin à, anh ko được làm sao hết, anh đâu rồi Bin? Anh đâu rồi? khi này anh còn ở đây mà Bin? – cô hốt hải chạy tìm anh, trong đầu cô ko còn gì khác ngoài anh

Tình yêu của cô dành cho anh vẫn rất lớn..... vẫn ko thể đổi thay dù thời gian đã qua.....

Bin yang..... – cô hét và chạy về phía anh, vui mừng vì anh vẫn còn đó

Đang đứng 1 mình tại quầy rượu, Bin buồn bã và chán nản vì những gì đã xảy ra, anh mỉm cười nhìn những người bạn của mình hạnh phúc, ước gì anh cũng được như vậy nhưng đã từ lâu rồi hạnh phúc của anh đã theo cô mà ra đi.....có lẽ có sẽ ko trở lại.....

Chợt nghĩ về thuyết học Soulmate của Ga Eul, anh lại mỉm cười, từ khi nào mà anh bắt đầu tin và tìm hiểu về nó, anh cũng ko rõ nhưng anh biết là anh bị ảnh hưởng từ Ga Eul hay chính anh đang ghen nhóm ình một chút hy vọng về Guni.....

“Theo thuyết học Soulmate, nếu họ là Soulmate của nhau thì vốn đã có sợi dây ràng buộc họ lại với nhau, dù thế nào đi nữa họ cũng sẽ là của nhau.

Nhưng liệu thuyết học của Soulmate có hoàn toàn đúng?

Nó có thể đúng đối với Jan Di và Jun Pyo, đó là thứ tình yêu sét đánh, tình yêu duy nhất mà thuyết học có nhắc đến

Đúng với Ga Eul và Yi Jung khi 2 tâm hồn, một tổn thương, 1 đầy ắp tình yêu thương đã hoà quyện vào, bổ sung cho nhau để đến hạnh phúc trọn vẹn.

Và hiển nhiên cũng đúng với Ji Hoo và Jae Kyung khi 2 tâm hồn tổn thương gặp nhau, san sẻ với nhau – 2 tâm hồn thật sự đồng điệu

Bên cạnh đó hiện giờ F3 đều đã có mái ấm gia đình của chính mình với những đứa trẻ kháu khỉnh.

JunJan thì đã có Goo Jun Ho – cậu con trai trưởng có mọi đặc điểm nổi bật của Jun Pyo, hiển nhiên cái đầu xoắn tít là đặc điểm nổi bật nhất

SoEul thì cũng đã có 1 thiên tài gồm tiếp theo đó là So Yi Bum – thằng bé chắc chắn sẽ làm nhiều trái tim của các cô gái ngừng đập đây vì nó sở hữu nụ cười nửa miệng đầy quyến rũ của một EX- Cassanova, nhưng mà có khi nụ cười của nó còn quyến rũ hơn nữa ấy chứ

Và dù là người cười trẻ nhất thế nhưng JiJea cũng đã có một cậu nhóc tên là Yoon Ji Joong – tên nhóc này là một thiên tài về cả lĩnh vực nghệ thuật lẫn kinh doanh, và cũng chính vì mang thai cậu nhóc nên đám cưới của JiJea mới tổ chức trễ gần 2 năm vì Jae Kyung bị ốm nghén khi mang thai 1 cách rất kinh khủng và sau khi sinh ra thằng bé thì cô nàng lại phải chật vật học làm mẹ và lo chuyện của công ty.

Mọi người đều có hạnh phúc, thuyết học gần như đã hoàn toàn đúng.....

Nhưng rồi liệu Woon Bin và GuNi cũng sẽ có Happy ending như trong thuyết học đề cập đến ko, thuyết học sẽ 1 lần nữa đúng hay sẽ bị thay đổi bởi 1 điều gì đó, cứ chờ xem sẽ thấy, câu trả lời ko còn xa.”

Tiếng ai đó quen thuộc đang hét vang tên anh, theo quán tính anh quay lại, anh thấy cô đang chạy về phía anh, vóc dáng ấy, khuôn mặt ấy, nụ cười ấy, giọng nói ấy và cái cách mà cô kêu tên anh, bất giác môi anh nở 1 nụ cười, một nụ cười thực sự suốt 5 năm qua..... Là em, chính là em.....anh đã biết đó là em mà.....Guni của anh..... Phải chăng thuyết học đã đúng?

Cô mừng vì anh còn đó, vì anh vẫn an toàn nhưng cô đã thấy..... có lẽ đã quá muộn.....ko.....ko thể nào.....

Chỉ 1 bước nữa là anh được ôm cô, anh đang dang rộng đôi tay mình ra để đón cô với nụ cười hạnh phúc, nhưng cô đã đẩy anh ra khi cô đến gần anh..... Và.....

Đoàng.....- tiếng súng vang lên bất chợt, mọi người hỗn loạn, nụ cười trên môi Bin rơi xuống một cách vô thức.....máu..... Máu rất nhiều.....

40. Chương 40

Why?

Đoàng.....- tiếng súng vang lên bất chợt, mọi người hỗn loạn, nụ cười trên môi Bin rơi xuống một cách vô thức.....

Mọi chuyện đã xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức Woo Bin ko thể hành động.....

.....máu..... Máu rất nhiều..... quá khứ vô tình lặp lại 1 lần nữa khi anh chứng kiến cảnh người con gái mình yêu ngã gục trước mặt mình

Hình ảnh Guni gục trước mặt mình với một nụ cười nhẹ, Woo Bin như ko tin vào những gì trước mắt, lại 1 lần nữa anh ko bảo vệ được người con gái mà anh yêu

Mới đây thôi cô đang chạy về phía anh, chỉ 1 chút nữa thôi anh đã có thể ôm lấy cô, cô đã đứng trước mặt anh nhưng lại một lần nữa anh đã vụt mất cô.....có thể là mãi mãi.....

- Guni yang..... Guni yang.....- tiếng Woo Bin thất thanh pha loãng vào ko gian.....

Một cách nhanh chóng nhất, vệ sĩ đã bao vây hết khu vực buổi tiệc, mọi người nhanh chóng đưa Guni vào bệnh viện

F3 và 3 bóng hồng sửng sốt vì những gì mình nhìn thấy, bên cạnh đó là sự lo lắng tột độ của họ về Woo Bin – quá khứ lặp lại như đoạn băng quay chậm - quý nhân và cả cố nhân đã thực sự xuất hiện trong bữa tiệc định mệnh này.....

Woo Bin đứng nhìn đắm đắm vào cửa phòng cấp cứu với ánh mắt vô hồn, 1 nỗi sợ nào đó đang hiện hữu trong lòng anh, ko lẽ mọi thứ sẽ như ngày trước, ko lẽ cái kết của câu chuyện vẫn như 11 năm trước sao? Ko lẽ Guni cũng như Yoona rời xa anh sao? – hàng loạt câu hỏi trong anh, anh muốn hy vọng nhưng anh lại sợ thất vọng như ngày đó

Ông bà Han lại 1 lần nữa đau tim, sự lo sợ của ông Han lại đến, ông thật sự ko thể để mất cô con gái thứ 2 này, ko thể

Nhưng lí trí sáng suốt của một người kinh doanh, ông biết mình ko thể dấn mình vào nỗi sợ này ko thôi, ông cần phải hành động

Ông cho người bí mật đưa bà Han và Eric sang Nhật, bà Han đã nói với thằng bé đó là chuyến du lịch trong khi mẹ nó đang bận công tác, và dĩ nhiên thằng bé còn quá nhỏ để biết chuyện gì đang xảy ra nên nó đã vui vẻ theo bà ngoại nó sang Nhật

Bên cạnh đó, ông cùng với chủ tịch Song- người bạn thân của ông và người của F2 cho điều tra về vụ việc ngày hôm nay, sự thật sẽ được phơi bày sớm.....

=====

Cánh cửa phòng cấp cứu vẫn im lìm như thế, ko khí xung quanh vẫn cứ dày đặc sự nặng nề, đã 2 tiếng đồng hồ trôi qua nhưng vẫn chưa có 1 chút tin tức gì.....

1 giờ nữa lại trôi qua..... cánh cửa phòng cấp cứu chợt mở, bóng dáng Ji Hoo xuất hiện sau cánh cửa, anh đang nhẹ nhàng cởi chiếc khẩu trang ra và chuẩn bị báo tin ọi người.....

- thế nào rồi? – Yi Jung mở lời vì anh biết Woo Bin đang rất sợ khi phải đối mặt nếu như đó là tin dữ

- Guni ổn rồi, chỉ là bắn vào phần mềm, ko nặng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi thì sẽ khỏi – anh chậm rãi, chính anh cũng đang rất nhẹ lòng vì anh cũng ko muốn quá khứ lặp lại, ko muốn thấy sự khổ đau của thằng bạn thân và cũng ko muốn mất đi người em gái nhỏ bé của mình

Ông trời quả thật có mắt.....

Ko gian như nhẹ nhõm hơn 1 chút sau câu nói của Ji Hoo, vậy là mọi thứ vẫn chưa đến mức tàn khốc như quá khứ, tương lai sẽ sáng sủa hơn chẳng?

=====

Woo Bin nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh khi mọi người đã về hết rồi, anh đến gần bên chỗ Guni nằm và nắm lấy tay cô

Cô vẫn đẹp một cách kiêu hãnh như năm năm trước, vẫn cái mũi cao thẳng tắp, đôi lông mi cong, cái trán cao bướng bỉnh và cả chiếc môi đỏ hồng cong cong tinh nghịch , tất cả đã và vẫn luôn thu hút anh

Vuốt nhẹ vài cọng tóc vô tình loà xoà trên trán cô anh vẫn ko thể tin được cách đây vài giờ anh đã tưởng chừng như anh lại mất cô thêm 1 lần nữa, thâm cảm ơn chúa vì đã ko mang cô đi.....

Hôn nhẹ lên đôi tay mỏng manh của cô, mọi hành động của anh đều rất nhẹ nhàng vì sợ cô thức giấc, sợ cô lại tan biến, sợ..... sợ..... nhiều thứ lắm

- một chút nữa thôi là em lại rời xa tôi như 5 năm trước..... tôi sẽ ko bao giờ buông tay em nữa, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.....- nước mắt khẽ đọng trên mi mắt anh- 5 năm qua em đã ở đâu? Làm gì? Tôi đã cho người lục tung gần như cả thế giới này để tìm em nhưng vẫn ko thấy, em trốn quá kỹ đấy..... hãy mau chóng tỉnh lại và cho tôi biết tại sao năm năm trước em lại giết tôi và..... em có còn yêu tôi như tôi vẫn yêu em ko Guni yang, à ko phải nói là Rose Han..... tôi có rất nhiều thắc mắcvà tôi cần câu trả lời của em.....

câu chuyện 5 năm qua vẫn cứ được nói ra từ 1 phía mà ko có sự đáp trả cho bất kì 1 câu hỏi nào.....

Một chàng trai đứng trước cửa phòng nhìn vào bên trong và thở hắt ra – có lẽ tôi nên làm gì đó cho 2 người, 2 con người bướng bỉnh thế hệ thứ 4 của F4 – rồi anh chậm rãi bước ra về, hôm nay có lẽ là một ngày mệt mỏi nhất trong 5 năm qua, nhưng tương lai sẽ vẫn còn những chuỗi ngày dài như thế này nữa.....

=====

Nắng sớm chiếu qua khe cửa sổ vào căn phòng bệnh, nắng nhảy múa trên khuôn mặt đáng yêu của cô gái làm cô khẽ nhủ mày, thuốc mê đã tan, đã đến lúc cô tỉnh lại và đối mặt.....

Khẽ tựa mình ngồi dậy Guni cảm nhận được tay mình đang bị giữ bởi tay của một ai đó. Mắt cô mở to khi hình ảnh anh đang nắm tay cô và gục bên cạnh mình, cô nhẹ nhàng vén vài sợi tóc loà xoà trên khuôn mặt anh.

Một chút hạnh phúc trong lòng nhưng Guni biết cô cần phải giấu nó, càng sâu càng tốt.....

[tại sao vậy Bin? Tại sao anh ko thể quên em đi mà sống cho anh hả Bin? Em ko xứng đáng đâu Bin yang, chúng ta ko thể anh à, quên em là cách tốt nhất với anh đó Bin] – nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô gái, giọt nước mắt vô tình rơi trên tay anh làm Woo Bin giật mình.....

Lấy tay lau nhẹ đi hàng nước mắt khi cô thấy anh tỉnh lại, chiếc mặt nạ lạnh lùng lại được cô khéo léo đeo vào, cô nhanh chóng rút tay mình ra khỏi tay anh.

- Guni yang.....em tỉnh rồi à ? em thấy trong người thế nào ? – anh mừng rỡ vì cô đã tỉnh.

- tôi ko sao, anh đừng lo, cứ về đi và đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Sự lạnh lùng của Guni làm anh sửng sốt.....

- Guni yang, em.....

- đừng nói gì nữa, tôi bảo anh về mà – cô gất lên làm vết thương nhói lên, WB nhìn cô mà xót xa nhưng anh ko thể làm gì được.

- anh sẽ về nếu em trả lời anh một vài điều – anh ra điều kiện.

- nói đi.

- 5 năm trước..... người bắn anh là em? – anh ngập ngừng.

- phải – cô trả lời dứt khoát ko cần suy nghĩ, nhưng chính bản thân cô biết đó ko phải là sự thật, cô chỉ đang tìm cách để anh tránh xa cô mà thôi.

- vậy đó là thật..... tại sao vậy Guni? Tại sao? – anh gào lên.

- những gì anh làm trong quá khứ anh nên biết chứ ko cần phải hỏi đến tôi..... đi đi..... – cô thét lên.

- vậy còn lời em nói yêu tôi?

- tất cả chỉ là 1 màn kịch, 1 màn kịch được tôi khéo léo diễn và anh vô tình trở thành 1 diễn viên trong vở diễn mà thôi – cô cười nhếch mép, gắng gượng giấu nỗi đau và nuốt nước mắt vào trong.

Anh lặng lẽ rời khỏi căn phòng, những gì anh vừa nghe có lẽ là quá đủ rồi, trước giờ chỉ có mình anh là ngốc nghếch tin vào cô, chờ cô và..... hy vọng, nhưng hôm nay niềm hy vọng ấy lại tắt ngấm bởi những lời nói như tạt nước lạnh vào mặt anh của cô.

[đó thật sự là em ư? Em đã thay đổi quá nhiều, hay chính bản chất ngay lúc này đây tôi nhìn thấy mới là con người thật của em?]

cô quay mặt ra cửa sổ, những giọt nước mắt lại rơi, thế là hết..... tất cả đã kết thúc thật? đã kết thúc theo ý muốn của cô, thế nhưng sao tim cô lại đau thế này? Lòng cô lại ko yên và nước mắt lại cứ thi nhau chảy ra? Câu trả lời cô biết nhưng cô lại ko muốn nói ra.....

Một chàng trai lại nghe toàn bộ câu chuyện, chứng kiến từng chi tiết của sự việc, tiếng thở dài lại thoát ra từ phía anh.....

Tôi nghĩ mình nên hành động..... một cách gấp rút hơn – anh bước đi nhanh chóng và mất hút sau hành lang.

- tôi cần điều tra gấp lại vụ ám sát Song Woo Bin cách đây 5 năm, hãy mau chóng tiến hành và báo cáo ngay khi có kết quả.....

41. Chương 41

To conjecture

Đại bản doanh F4

- có chuyện gì mà gọi bọn tớ gấp thế? – Yi Jung nhăn nhó khi cùng đi với Jun Pyo vào đại bản doanh
- có, và thậm chí rất nghiêm trọng – giọng Ji Hoo làm vấn đề càng trở nên nghiêm trọng hơn
- chuyện gì vậy ? – Jun Pyo lên tiếng
- Guni đã nhận là con bé giết Woo Bin – Ji Hoo chậm rãi trong ánh mắt mở to của F2 – nhưng theo những gì người tớ vừa cho điều tra lại thì đó có thể ko phải là Guni
- moh? Chẳng phải hồi đó đã có chứng cứ rồi sao? – JP nổi nóng
- đúng, người của tớ đã bắt nguồn điều tra lại từ chiếc vòng ấy, và ngạc nhiên thay trên chiếc vòng có 1 dấu vân tay lạ – Ji Hoo hướng ánh mắt về F2
- là của ai? – YJ nhanh chóng hỏi
- của một người có tên là Park Hae Won, dấu vân tay đó khá là rõ, có vẻ nhưng nó được người đó đựng đến vào thời gian gần đó
- ý cậu là sao? – JP nheo mày khó hiểu
- tớ đang suy nghĩ đến việc có người âm mưu giết Woo Bin và đã dùng chiếc vòng đó nhằm đổ tội cho GuNi
- có lý, nhưng cậu đã cho người tìm hiểu tên Park gì gì chưa? – Yi Jung lên tiếng sau 1 hồi suy nghĩ và lắng nghe
- ông ta từng làm việc cho nhà họ Han, có vẻ như là 1 người khá thân tín với YooNa ngày trước, nhưng từ ngày YooNa chết thì ông ấy cũng biến mất tăm, rất đáng ngờ
- việc này có lẽ chúng ta nên hỏi chủ tịch Han thì hơn – Yi Jung gợi ý và F2 đồng tình
- nhân tiện, Yi Jung cậu nên qua chỗ thằng Woo Bin và ngăn nó lại đi, cậu biết đó lại thời kì rượu chè của thằng đó – Ji Hoo chán nản – tớ và Jun Pyo sẽ đến nhà họ Han, có tin gì thì báo với nhau, ok?
- ok

F3 chia nhau ra làm 2, Yi Jung đến bar kiểm Woo Bin, vốn là cặp bài trùng nên YJ hiểu giờ này WB đang ở đâu và làm gì. Còn Ji Hoo và Jun Pyo nhanh chóng đến nhà họ Han

Nhà họ Han

- 2 cậu đến đúng lúc lắm- chủ tịch Han mừng khi thấy F2
- cháu chào bác, có chuyện gì ạ? – Ji Hoo và Jun Pyo cúi chào chủ tịch Han và chủ tịch Song
- bọn ta vừa tìm ra tung tích của kẻ ám sát hôm qua trong buổi tiệc, người của ta đang đi tìm kẻ đó, sẽ sớm có kết quả thôi – chủ tịch Song lên tiếng chậm rãi
- vâng, bọn cháu cũng có vài chuyện, bác Han chắc bác còn nhớ Park Hae Won, người từng làm việc cho Shine chứ? – Jun Pyo hỏi
- ah, ta nhớ, đó là một người khá là thân tín với gia đình ta, ông ta làm việc cho ta từ hồi công ty thành lập ko lâu đến khi YooNa chết thì ông ấy mới xin nghỉ việc, có lẽ là do cú shock từ cái chết của YooNa – chủ tịch Han nói sau khi suy nghĩ
- thế bây giờ bác biết ông ta ở đâu và làm gì ko ạ?

- ta ko rõ lắm, đã lâu rồi ta ko liên lạc với ông ấy, nhưng có chuyện gì thế? – chủ tịch Han nhìn về mặt có chút nghiêm trọng của F2

- có 1 chút vấn đề ạ- F2 nhìn nhau và nhìn 2 vị chủ tịch, có lẽ đã đến lúc nói ra những gì mà họ biết

F2 quyết định kể chuyện của Guni và Woo Bin cách đây 5 năm cho 2 vị chủ tịch nghe khi nhìn thấy cái nhìn khó hiểu của họ dành ình

- vậy, người mà năm đó nó nói là Guni nhà ông à? – chủ tịch Song cười đầy ẩn ý

- vậy ra..... – chủ tịch Han thở ra – có lẽ tôi đã quá hồ hững với con cái của mình

- đó là lí do vì sao chúng cháu muốn biết về Park Hae Won, có lẽ Guni đã gặp người đó – Ji Hoo chốt lại

- Nhưng động cơ làm Guni giết Woo Bin là gì? - Jun Pyo chột hỏi

- cái đó..... chúng ta phải đi tìm ra thôi – Ji Hoo lắc đầu

- Nhưng nếu nói vậy tức là có thể người giết con trai ta ko phải là Guni, và 2 đứa nó rõ ràng vẫn còn yêu nhau – Chủ tịch Song nhíu mày

- que oh? – chủ tịch Han lên tiếng

- mọi chuyện vẫn chưa có kết quả nhưng trước hết tôi thấy chúng ta nên hàn gắn chúng nó lại với nhau, ko phải tốt hơn ư? – CT Song đề nghị, mọi người gật đầu ra vẻ đồng tình

Kế hoạch nhỏ nhanh chóng được F2 và 2 vị chủ tịch vạch ra

- vậy là trước giờ tôi với ông suy nghĩ ko sai nhĩ? – chủ tịch Song cười thoả mãn sau khi F2 đã về

- tôi cũng ko ngờ là có chuyện này, chỉ cần mọi chuyện sáng tỏ thì tôi với ông sẽ thành sui gia nhĩ - chủ tịch Han cũng cười

- thế là nhà họ Song đã có người thừa kế tiếp theo – tiếng cười của 2 vị chủ tịch đã phần nào làm bớt đi sự căng thẳng của mấy ngày qua Phòng bệnh của Guni

- hi Guni – Jae Kyung mở cửa vào với nụ cười tươi rói nhìn Guni

- unni- Guni nhẹ nhàng đáp mại nụ cười của Jae Kyung

- em thấy thế nào rồi? – Ga Eul lên tiếng khi bước vào phòng sau JK

- em ổn unni, cảm ơn unni

- em làm mọi người lo lắng lắm có biết ko? Đã 5 năm rồi mới có tin tức của em thế mà lại gặp nhau trong hoàn cảnh thế này – Jan Di thở hắt ra

- Mianhae unni – Guni cảm thấy có lỗi

- ko sao, chỉ cần em vẫn ổn là tốt rồi, thế 5 năm qua em thế nào? – JK hỏi

- em vẫn bình thường, cuộc sống cũng ko thay đổi là mấy – Guni cười nhẹ, nhưng chính bản thân cô biết những năm tháng qua cô đã sống trong niềm thương nhớ anh nhưng lại ko thể quay về và bây giờ cũng vậy, có lẽ mãi mãi sau này cũng thế

- uhm..... 5 năm qua ko có em Woo Bin sunbae cũng đã thay đổi rất nhiều – GE dịu dàng

- anh ấy nên thay đổi điều đó tốt hơn cho anh ấy

- ko phải sự thay đổi nào cũng tốt Guni yang, và sự thay đổi của WB là như thế đó – JK phản bác ngay ý nghĩ của Guni

Ko gian chìm vào yên ắng, các cô gái đến đây để muốn nói với Guni về Woo Bin, muốn Guni thay đổi cách nghĩ và muốn Guni quay lại.....

- lí do 5 năm trước em ra đi là vì sao vậy Guni? – Jan Di hỏi

- chỉ là cảm thấy ko thể ở bên nhau, thế thôi unni

- em đang nói dối – Ga Eul gạt phắt ngay lời nói của Guni – rõ ràng em yêu Woo Bin sunbae thế nhưng lại nói ko thể ở bên nhau là sao? 2 người yêu nhau thế ko lẽ chỉ vì 1 lí do chẳng ăn nhập vào đâu mà bỏ nhau sao? – GE có phần hơi kích động

-.....- Guni ko trả lời, cô biết điều GE nói là đúng và cô là 1 con ngốc nhưng cô cũng đã hết cách rồi

- chúng ta nên về để Guni nghỉ ngơi – JK lên tiếng khi thấy khuôn mặt đầy vẻ suy tư của Guni, mọi người quyết định ra về

Còn lại mình Guni ở lại, cô lại nhìn ra bầu trời, nước mắt lại rơi..... 5 năm rồi mà nỗi đau đó trong cô vẫn ko nguôi ngoai, phải chăng anh cũng thế? Nhưng ko được, cô ko thể quay lại được và vì vậy cô chỉ còn cách đẩy anh ra xa cô hơn mà thôi, chỉ còn cách đó.....

Nhưng đó sẽ là sự giải phóng hay sẽ càng là nỗi đau?

42. Chương 42

Hatred

- Hôm nay là ngày Guni xuất viện và bọn tớ cần cậu đến đón cô ấy, bọn tớ đã bận hết rồi, thế nhé – Ji Hoo nói gọn rồi cúp máy cái rụp mà ko thèm để ý bên đầu dây bên kia Woo Bin chỉ vừa thức dậy sau 1 đêm dài với rượu và bây giờ đầu óc vẫn còn đau buốt

- hừ, cái thằng, nói cũng phải để người khác trả lời chứ - WB hậm hực – nhưng đi rước cô ấy à?

Lòng anh bỗng có chút vui nhưng cũng lại đau, vui vì gần như cả tuần qua anh rất muốn đến bệnh viện để gặp Guni nhưng anh ko thể, đó là người đã giết anh, cô là 1 kẻ lừa dối đã làm tan nát trái tim anh, đã làm anh tổn thương và vì vậy anh HẬN cô, thật sự rất hận..... cô là một kẻ lừa dối

Guni đứng trước cửa bệnh viện chờ người đến rước theo lời của appa cô nhưng sao mãi ko thấy ai cả

Woo Bin đã đến bệnh viện và anh đang đứng từ xa để nhìn cô, anh muốn đi đến đó nhưng lí trí của anh lại ko cho phép anh làm điều đó.....

Đó là người đã phản bội mày Woo Bin, mày ko thể.....ko thể đến với cô ta được..... ko thể.....

Bỗng từ đâu có chú nhóc chạy nhanh đến chỗ Guni đang đứng và tông mạnh vào cô làm Guni té ngã.....

- Oupzzzz..... đau quá – Guni rên rĩ vì đau trong khi thằng nhóc lại sợ quá bỏ chạy mất..... thật là một ngày xui xẻo

Một bàn tay chìa ra đỡ Guni dậy, cô ngược nhìn..... là Woo Bin..... một niềm hạnh phúc nhỏ nhỏ len lỏi vào tim cô..... nhưng hành động của cô thì hoàn toàn ngược lại.....

- tôi có thể tự đi – cô nói và hất tay Woo Bin ra rồi cố gắng đứng dậy, trong phút chốc 2 trái tim cảm thấy nói đau.....

Anh cảm thấy lòng mình quặng đau khi nhìn cô cố đứng dậy một cách khó khăn..... Ko suy nghĩ nhiều, anh bế hần cô lên và đi về hướng xe mình.....

- này, anh làm gì, ya..... - cô bắt ngờ

- đừng cố gắng chống đối, cô sẽ bị đau..... Tôi sẽ đưa cô về - anh nói khi đặt cô vào xe

-.....

Chiếc Lotus vàng lướt nhẹ trên mặt đường, trên xe ko khí im lìm và ảm đạm đến mức ngột thở..... Guni ko thể chịu đựng 1 cảm giác như vậy

- anh muốn gì? Nói đi..... - cô đột ngột lên tiếng

- ý cô là gì? - anh hỏi

- chẳng phải anh đã biết sự thật rồi sao, vậy anh muốn gì ? kiện tôi, tố tôi vào tù hay giết tôi ?

- tôi sẽ ko làm những việc đó, vì nếu như muốn thì tôi đã làm từ lâu rồi - anh cười mỉa mai - tôi ko ngờ cô lại là hạng người đó

- hạng gì ?

- nói yêu tôi như một câu nói đùa rồi giết tôi như một trò chơi, vui nhỉ, thế mà tôi lại tin và yêu cô thật lòng- anh cười chua chát

- đó là do anh ngu ngốc, đừng trách tôi - cô cười nhưng lòng cô đau thắt, cô chỉ muốn gào lên cho anh biết những gì hôm trước cô nói chỉ là nói dối, nhưng cô ko thể.....

- phải, tôi ngu nên mới yêu cô rồi để cô làm cho tim tôi tan ra hàng trăm mảnh, tôi cảm thấy khinh thường cô vì những gì cô đã làm - anh thắng xe lại và gào lên

[Bin à, đừng đau lòng, em ko muốn vậy đâu nhưng em ko còn sự lựa chọn mà, hãy hiểu cho em.....] - tim cô khóc nức lên vì những gì cô nghe thấy nhưng..... khuôn mặt cô lại lạnh tanh đến đáng sợ

- tôi từng nghĩ cô khác với những cô người mẫu tôi quen nhưng xem ra tôi đã lầm nhỉ, họ đến với tôi vì tiền còn cô..... còn đáng sợ hơn cả họ - anh khinh miệt

-.....- cô im lặng, lời nói của anh làm tổn thương cô rất nhiều, cô rất muốn khóc nhưng nước mắt lại cứ nghẹn ứ lại, cuống họng trở nên khô khốc

Ko khí lại càng trở nên nặng nề hơn trước.....

Bất chợt điện thoại của cô reng lên

- alô - cô quay mặt ra cửa sổ trả lời điện thoại, né tránh ánh mắt của anh

-.....

- oh Eric.....- cô quay sang nhìn anh, ánh mắt anh nhìn xoáy vào cô làm cô cảm thấy sợ, nhưng cái cô sợ nhất lại là một thứ khác

Khi nghe điện thoại của Eric gọi mình cô vui lắm nhưng cô sợ anh biết về Eric, sợ anh làm hại Eric nếu anh biết đó là con cô.....trong đầu anh hiện hữu dòng suy nghĩ cô đã từng giết anh thì chuyện anh trả thù cũng ko có gì là lạ vì anh cũng đã từng giết YooNa..... và có thể sẽ làm hại Eric.....cô ko thể mất Eric..... thằng bé là con anh..... nhưng cô lại ko thể nói điều đó ra..... cô sợ sự giáp mặt của cả 2 người.....

- Eric yang, nói chuyện sau nhé, giờ em đang bận rồi - cô nói và cúp máy một cách nhanh chóng như một sự né tránh

- một đối tượng mới của cô à, tài giỏi đấy - anh lại cố tình nhắm vào cô

- phải, ít ra là hơn anh nhiều - cô cảm thấy tim mình thắt lại khi nói dối anh..... - Trên đời này ko ai có thể thay thế anh trong lòng em..... Bin yang..... Em yêu anh nhưng.....

- ha, thế à ? khi này cô hỏi tôi muốn gì đúng ko ? - anh nhướng mày - tôi muốn cô phải trả giá vì những gì mình đã làm

Dứt lời anh kéo mạnh cô về phía mình và hôn ngẫu nhiên lên môi mỏng manh của Guni

Nụ hôn của anh ko như ngày trước, nó vô cảm..... đòi hỏi và mạnh bạo..... nó làm cô cảm thấy sợ..... cảm thấy đau đớn

Bốp..... cô tát mạnh vào má anh sau nụ hôn..... những gì anh nói làm tổn thương mình cô có thể bỏ qua..... nhưng hành động của anh..... nó làm cho cô cảm thấy anh đang xem cô như một thứ đồ chơi..... ko hơn ko kém

Bật tung cánh cửa xe, cô chạy ra khỏi nơi đó với 2 dòng nước mắt.....

Anh bất thần trong xe..... anh vừa làm gì thế này..... Anh ko biết

Chỉ biết khi nghe cô khen một người đàn ông khác..... anh đã gần như tức điên lên và đã ko thể làm chủ được mình..... anh muốn khiến cô chỉ là của riêng anh

Nhưng hành động của anh..... đã thật sự làm cô tổn thương..... đã đẩy cô ra xa anh hơn..... anh đã quá ích kỉ.....

- aishhhhhh.....- anh đập mạnh vào vô lăng, tình yêu và hận thù đã làm anh trở nên ko còn là mình nữa.....

Cả 2 tâm hồn đều cảm thấy tổn thương khi họ cố tình đẩy đối phương ra xa mình hơn.....và hơn hết là nhìn người mình yêu tổn thương vì những gì mình đã làm..... nhưng bản thân họ biết..... họ ko thể đến được với nhau.....

Soulmate và hận thù..... có lẽ hận thù đã chiếm ưu thế hơn.....nhưng sẽ là mãi mãi chẳng?

=====

- Hừ, thật là..... các người làm ăn kiểu gì thế hả? ít ra cũng phải giết được một trong 2 đứa nó chứ - anh trai tên Park hét lên – đã là lần thứ 2 các người thất bại rồi

- lần sau sẽ cố gắng hơn, thua keo này ta bày keo khác chứ biết sao giờ hả anh – tên Park có vẻ bình tĩnh hơn

- cậu nghĩ cơ hội sẽ đến với chúng ta hoài sao hả?

- anh thật là..... chẳng phải giờ con bé đó đã về sao? Chúng ta còn nhiều cơ hội mà, biết đâu sau này còn có một cái kết cuộc hay hơn cho tụi nó đó chứ - ông ta cười khẩy

- ý cậu là sao?

- có cái này cho anh xem – tên Park thấy xấp hồ sơ cho anh trai mình

Hắn ta cầm xấp tài liệu lên xem..... sau một hồi xem xét kĩ lưỡng hắn phá lên cười một cách man rợn.....

- hahah, cậu làm giỏi lắm, điều tra ra cả những điều thế này..... tôi vừa nghĩ ra vài điều – ông ta cười và nói nhỏ vào tai tên Park

- hahah, kế hoạch hay lắm anh trai..... có lẽ chúng ta ko nên chậm trễ nữa - đúng thế, để xem tên Song Woo Bin đó sẽ thế nào khi hắn mất cả người con gái hắn yêu và con trai hắn nhé..... Sẽ rất suy sụp đây – hắn lại cười – sổ cổ phiếu của Shine cũng sẽ sớm thuộc về Park Chung Sub ta thôi.....

Thời điểm mà bọn chúng chờ đợi này đã lâu lắm rồi, chính xác là đã 11 năm rồi..... và lần này chúng sẽ nhất định ko để kế hoạch thất bại một lần nữa

Trận tử chiến sắp được diễn ra.....

Sẽ chỉ có một người sống.....

Sẽ là chìa khoá mở cửa cho tất cả các vấn đề.....

Sẽ là phút giây định mệnh cho những người yêu nhau.....

Sẽ là có nhau..... hay mất nhau mãi mãi.....

Sẽ là hạnh phúc..... hay mãi là nỗi đau.....

Hãy chờ đến khi trận chiến đẫm máu và nước mắt này diễn ra.....

Hồ hơ, chap sau sự thật sẽ được bật mí, chà.....

Happy Birthday to ME

43. Chương 43

Truth

Hôm nay Guni lại vào phòng YooNa, chỉ là bỗng nhiên cô muốn vào đó mà thôi, chỉ là cô nhớ chị mình.....

Lượn quanh những bức ảnh ngày xưa của 2 chị em, kỉ niệm lại chợt ùa về với cô..... Vui..... buồn..... đau xót..... Quặng đau.....và cảm thấy có lỗi.....

Bước gần đến bên chiếc bàn, cô thấy cuốn nhật kí của YooNa đang nằm trên bàn..... phải chăng ai đó đã đụng đến nó? Một cảm xúc mãnh liệt thôi thúc Guni mở cuốn sổ đó ra..... Và cô đã mở

Những nét chữ mềm mại, uyển chuyển của YooNa dần hiện ra..... 1 trang.....2 trang.....3 trang.....50 trang.....

Đến trang thứ 51..... Một bức ảnh hiện ra trước mắt Guni..... là bức ảnh của YooNa vàWoo Bin.....

- Cái gì thế này? – Guni khẽ thốt lên – ko thể nào.....

Bí mật trong cuốn nhật kí đã được bật mí hoàn toàn.....

Ko..... Ko thể nào..... Ko lẽ nào..... Nếu như ngày xưa Bin là người mà unni yêu thì ko lẽ nào anh ấy lại là người giết chết unni..... nhưng nếu như đó là sự thật thì nguyên do là thế nào.....rất cuộc chuyện này là thế nào đây? Hay anh ta đã tiếp cận unni và sau đó là giết chết unni..... Nếu như thế thật thì Song Woon Bin, anh cũng ko hơn gì những lời miệt thị mà anh dành cho tôi đâu – đầu óc Guni đang hỗn độn 1 đồng suy nghĩ

- con làm gì mà bất thần thế? – tiếng chủ tịch Han vang lên làm ngắt dòng suy nghĩ của Guni

- appa- cô cười- ko có gì ạ. Có chuyện gì ko appa? – cô hỏi

- ko, chỉ là ta muốn nói với con là Eric và omma con sẽ sớm trở về thôi, con đừng quá lo lắng

- araso, để Eric ở Hàn Quốc con cũng ko an tâm lắm

- vì sao? – chủ tịch Han tỉnh ý – con sợ điều gì à?

- aniyoo – cô cười gượng – đã lâu lắm rồi mới về nhà và ít khi liên lạc với gia đình thế mà ko được ở cạnh omma

- ta xin lỗi con, chỉ vì sự an toàn của con mà ta đã ko cho con liên lạc về và cũng tránh liên lạc với con, ta sợ bọn chúng sẽ tìm ra con- chủ tịch Han buồn bã

- ko sao đâu appa, con hiểu mà, tất cả chỉ vì con mà – cô cười với cha mình, dù chỉ là con gái nuôi nhưng được cha mẹ thương yêu thế Guni cảm thấy mình may mắn và hạnh phúc vô cùng

- một phần cũng tại sức khỏe omma con ko tốt nên ta và bà ấy đã thiếu quan tâm đến con

- ko sao đâu appa, con lớn rồi mà, con có thể tự lo liệu

- nhưng gì thì khi về Hàn Quốc tại sao con lại ko về nhà với ta ? – ông hỏi- con có biết là omma con đã rất buồn vì con về mà ko ghé ko? Nhưng con về vì chuyện gì thế? – ông hỏi trong ánh mắt ngỡ ngàng của Guni

- sao appa biết con đã về Hàn Quốc trước đây?

- sao ta lại ko biết chứ? Ta luôn cho người theo con mà – ông cười nhạt

- con xin lỗi, con chỉ về vì một chút chuyện riêng thôi mà appa này, con có chuyện muốn hỏi – chủ tịch Han gật đầu- Người mà ngày trước unni con yêu là..... – cô hơi ngập ngừng

- Song Woo Bin, con trai của chủ tịch tập đoàn Il Sim, người được mệnh danh là Prince Song – như hiểu được ý con gái chủ tịch Han đáp ngay

- appa biết hết những chuyện đó sao? – cô hơi bất ngờ

- dĩ nhiên, người đó chút nữa là làm con rể ta mà..... nhưng..... – chủ tịch Han tỏ vẻ tiếc nuối

- nhưng appa có biết cái chết của unni là do..... – Guni cảm thấy mọi chuyện có vẻ đang dần lộ diện....theo một chiều hướng nào đó

- đến bây giờ ta vẫn chưa tìm ra người đó..... nhưng con an tâm, ta sẽ bảo đảm an toàn cho con – ông ngắt lời con gái mình

- người đó ko phải là Prince Song sao? – Guni thốt lên

- con đang nói bậy gì vậy Guni ? sao con lại nói đó là Woo Bin ? – chủ tịch Han nhìn con gái đầy bất ngờ, sững sờ

- ko phải là do Prince Song đã giết YooNa unni sao ? – Guni hỏi lại

- ai nói với con như thế ?

- con đã cho thư kí Park điều tra và kết quả ông ấy báo cáo với con là như thế - Guni cũng hoảng hốt ko kém

- vậy ta hỏi con, 5 năm trước..... người ra tay ám sát Woo Bin có phải là con ko ? – ông nhìn con gái mình, ánh mắt sắc sảo nghiêm túc đến lạ thường, ánh mắt đó xoáy vào tim Guni làm cô chùn bước

- appa..... con đã từng có ý định đó..... con đã muốn trả thù cho unni..... con..... Đã 1 chút nữa là giết anh ấy..... nhưng con ko thể appa à, con ko thể..... – cô khóc nghẹn ngào, trái tim cô lại đau nhói về chuyện ấy

- ta hiểu rồi – chủ tịch Han chốt lại, ông đã tìm ra nguyên nhân Guni muốn giết Woo Bin – mọi chuyện con cứ để ta lo đừng bận tâm gì cả, hãy nghỉ ngơi đi. Và con nên biết người giết chị con nhất định ko phải là Song Woo Bin – từng lời nói của chủ tịch Han rõ ràng nhằm có ý gì đó

- ko phải ư ? vậy đó chỉ là hiểu lầm thôi ư ? cô đã nghĩ hoàn toàn sai về anh ư ????? vậy mà cô đã từng kết tội anh và thậm chí chỉ 1 chút nữa thôi.....cô đã giết anh.....

Bất giác cô đứng dậy và chạy ra ngoài, chỉ là bỗng nhiên cô muốn nhìn thấy anh, bỗng nhiên cô cảm thấy hối hận vì những gì đã qua và cô muốn anh biết cô thật sự nghĩ gì

Chiếc xe lao vun vút trên đường và bất chợt dừng lại trước cửa căn biệt thự

Guni bước xuống xe, chậm rãi cô nhìn lên ngôi nhà..... và tay cô đặt lên chuông cửa..... nhưng đưa lên rồi lại bỏ xuống..... liên tục như thế.....

Cô phân vân ko biết có nên bấm chuông ko..... Cô ko biết là mình sẽ nói gì khi gặp anh.....cô lo sợ anh sẽ lại ko tin cô như những gì mà cô cố tình làm cho anh hiểu lầm cô..... cô sợ.....

Nỗi sợ hãi đã chiến thắng lòng can đảm..... cô quay lưng và chuẩn bị bước đi, nhưng ngay lúc ấy, chiếc Lotus màu vàng dừng lại ngay trước mắt cô.....

Woo Bin bước xuống xe cùng với một cô người mẫu với thân hình bốc lửa..... lại là một mối tình mới..... nhưng ko thật lòng và ko lâu bền.....

Anh bước đến gần bên cô, tay đang ôm chặt cô người mẫu bên cạnh và trên môi anh đang hiện hữu nụ cười của chàng Don Juan năm nào.....

Anh đã lướt qua cô một cách hờ hững..... nước mắt đã đọng lại trên khoé mi cô.....vì ghen tức..... Đau.....tim cô quặn thắt..... bất giác cô lên tiếng

- anh đã trở về như trước rồi nhĩ? – giọng cô nghèn nghẹn

- có vấn đề gì sao? Tôi vốn trước giờ vẫn vậy – anh đáp với nụ cười nhếch mép và quay lại nhìn cô

- ko, chỉ là tôi nghĩ anh đã thay đổi..... nhưng có vẻ như ko phải là vậy

- tôi đã thay đổi, nhưng tôi chợt nhận ra sự thay đổi của mình thật ngu ngốc – anh cười chua chát

- tôi ko ngờ anh lại nghĩ vậy, hoá ra anh chỉ có vậy thôi, anh chỉ có nghĩ ình mà đôi khi lại ko nghĩ cho người khác – cô gào lên

- cô hơn tôi sao, chính cô cũng đã thế còn gì, tôi thậm chí còn ko biết nguyên do vì sao cô muốn giết tôi, nhưng cô thì biết rất rõ lí do tôi HẬN cô – anh đáp trả

- phải, anh hận tôi..... - cô quay lưng bước đi với 2 hàng nước mắt..... đau vì người con trai mình yêu đã hận mình..... – anh hận tôi thế mà tôi vẫn yêu anh, thế mà tôi vẫn hy vọng có thể giải thích mọi chuyện với anh..... có lẽ tôi đã quá ngốc nghếch.....

Chính cô là người muốn anh quên cô, muốn kết thúc chuyện tình yêu này và muốn anh Hận cô..... nhưng giờ đây cô đang hối tiếc vì những gì mà mình đã làm.....

Cô gục xuống bên đường, mưa..... mưa đã rơi và ngày càng nặng hạt..... ông trời phải chăng đang than khóc cho chính mối tình này..... - phải, chính tôi đã muốn anh rời xa tôi..... lỗi lầm là ở tôi..... đáng ra tôi nên vui mừng hơn là nín kéo – cô cười chua chát- thế nhưng..... Sao tìm em lại đau thế này hả anh..... sao em ko thể nào quên hình ảnh anh cùng cô gái kia.....em cảm thấy mình ko thể nào thở được nữa..... em thấy tim mình vỡ thành trăm ngàn mảnh.....anh à..... anh có biết điều đó ko.....

Trong bóng tối của trận mưa xối xả, Guni ko hề hay biết rằng..... mình đang trở thành mục tiêu ột kế hoạch.....

Bụp..... mọi thứ trở nên tối đen hơn bao giờ hết..... trận chiến đã chính thức được khai màn

=====

Woo Bin ôm cô người mẫu vào lòng và hôn cô ta một cách ngẫu nhiên..... bắt chợt anh đẩy cô ta ra [ko phải..... vẫn ko phải là như thế.....]

- cô đi đi – anh quăng 1 xấp tiền và đuổi cô ta

- anh xem tôi là hạng gì hả ? – cô ta thét lên

- tôi ko quan tâm cô là gì, cầm tiền và đi khuất mắt tôi – anh hét lên trong giận dữ, anh mất anh ánh lên những tia nhìn ghê sợ làm cô ta chỉ biết cầm tiền và đi về nhưng trong miệng vẫn đang lẩm bẩm vài câu **** rửa

- Song Woo Bin, mày bị làm sao thế này ? mày đang làm gì vậy ? mày đang đi tìm lại cái cảm giác như ngày xưa ư ? rõ ràng mày biết ko ai có thể mang ày cảm giác đó ngoại trừ cô ấy..... vậy mà khi này mày đã làm gì cơ chứ ?..... mày điên thật rồi Bin yang.....mày đang điên lên vì một cô gái tên là Han Guni, một cô gái đã từng lừa dối tình cảm của mày và thậm chí đã từng giết mày.....

Woo Bin bước đến quầy rượu và rót 1 ly ình, anh cầm ly rượu đến bên cửa sổ và nhâm nhi, nhưng..... hình ảnh chiếc BWM màu đỏ đã đập vào mắt anh.....

Là xe của Guni, cô ta còn làm gì ở đó..... mưa thế này mà..... cô ta điên sao ? – với những suy nghĩ loáng thoáng qua đầu, ngay lập tức anh bỏ ngay ly rượu và lao ra cổng

Chiếc xe đậu đó..... nhưng trông hoắc..... chủ nhân của nó đã ko còn ở đó.....

Anh lao về phía xe mình, khởi động xe và hướng về phía nhà Guni.....anh đã ko ngừng dáo dác tìm bóng hình cô

Mưa..... mọi người đều đã về nhà, đường phố vắng hoe, đầu đó chỉ chấp chườn vài ánh đèn..... Với thời tiết như vậy anh lại càng lo lắng cho cô hơn.....

Lần thứ 10 hơn anh gọi..... nhưng điện thoại vẫn ko liên lạc được.....đầu dây bên kia chỉ có tiếng títtttttttttttt kéo dài như vô tận

Hụt hẫ..... đau xót..... tự trách mình vì đã đối xử với cô như thế.....

Chợt nhận ra khi càng Hận cô thì anh lại càng Yêu cô..... sự thật vốn ko thể thay đổi.....

Nhưng sao khó quá..... Để họ đến với nhau.....

Trong cơn mưa đêm đó, 2 tâm hồn đã cảm thấy hối hận về những gì mình đã làm..... Nhưng liệu họ còn cơ hội để quay lại?

====

Chủ tịch Han bắt thần sau cú điện thoại lạ.....

- nếu ông ko giao nộp 30 % cổ phần của Shine cho tôi thì ông đừng mong gặp lại cô con gái cưng của mình nữa – điều mà chủ tịch Han lo sợ nhất đã đến

- các người..... các người ko được làm hại con bé – ông rít lên

- ông đừng lo, khi nào bọn ta có được thứ bọn ta muốn, con gái ông sẽ bình an mà.....àh, bọn ta còn có quà cho ông đó - tiếng cười ghê rợn vang lên bên kia đầu dây

- khi nào ta sẽ gặp nhau? – chủ tịch Han bình tĩnh

- từ từ ông bạn, tôi sẽ nhắn tin cho ông chi tiết sau, hãy thực hiện nó nếu ông ko muốn những con gái yêu quý của mình chết.....

Tính mạng của Guni đang rất mong manh.....

Mọi chuyện sẽ đi đến đâu?

Và món quà kia là gì?

44. Chương 44

To be disabused

Bar Paradise

- làm gì mà gọi tớ ra vào giờ này – Ji Hoo ngán ngẩm bước vào Bar làm vật nghe té của Woo Bin vì 2 thằng kia đã từ chối đến với lí do hết sức dễ thương là “vợ tớ ko cho đi”

Ôi, đôi khi Ji Hoo cũng ước gì được Jae Kyung cấm đi nhưng khổ nỗi Jae Kyung nhà anh lại rất thương Guni thế nên..... giờ đây Ji Hoo mới ngồi đây

- chẳng có gì, chỉ là tớ chợt nhận ra mình là đồ ngu – Woo Bin nhếch mép

- sống cho đến bây giờ mà cậu mới nhận ra ư? Có phải là quá muộn ko nhỉ? – Ji Hoo đưa ly rượu lên môi

- tớ yêu cô ấy, nhưng lại nói những lời cay độc với cô ấy, thậm chí còn vui vẻ bên người khác trước mặt cô ấy

- hối hận à?

- phải, cô ấy đã tìm tớ, có vẻ như cô ấy muốn nói gì đó nhưng tớ đã ko cho cô ấy nói ra điều đó, tớ là thằng tồi tệ

- cơ hội chỉ đến một lần thôi, những lời đó có thể là sự thật của câu chuyện thể mà cậu đã..... – Ji Hoo lắc đầu nhìn thẳng bạn gục xuống bàn một cách khổ sở

- tớ phải làm sao đây? Tớ rất khổ tâm khi cứ phải đứng giữa, tớ yêu cô ấy nhưng cô ấy đã nói cô ấy yêu tớ chỉ là một màn kịch và cô ấy đã ám sát tớ.....có lẽ tớ nên từ bỏ, nhỉ?

- cậu nghĩ những lời nói đó là thật sao hả? cậu thật sự tin vào lời nói đó hơn là những cảm nhận về tình yêu của 2 người sao? – Ji Hoo nắm lấy cổ áo của Woo Bin, đấm anh 1 cái và hét vào mặt anh

- tớ cũng ko muốn tin nhưng mà chẳng phải đó là sự thật sao..... – Woo Bin cười chua chát

- thằng điên, đôi khi có những chuyện chúng ta ko thể nào chỉ nghe và nhìn được ko thôi hiểu ko hả?

-.....

Ko gian yên ắng bao trùm, chỉ có tiếng thở hổn hển giữa 2 người đàn ông vang lên..... Ji Hoo hy vọng cái đám của mình có thể làm cho thằng bạn tỉnh ra 1 chút.....

Reng..... Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ ko gian yên ắng.....

- alô, cháu nghe ạ - Ji Hoo nghe điện thoại khi thấy số gọi đến là chủ tịch Han

- có chuyện rồi, ta cần bọn cháu gấp, Guni đã bị bắt cóc - chủ tịch Han thông báo

- cháu đến ngay – cúp máy Ji Hoo quay sang Woo Bin – cậu đã tỉnh ra chút nào chưa hả?

- một chút

- thằng điên, mau đi thôi, Guni đã bị bắt cóc – Ji Hoo nói và lấy áo khoác đi ra trong khi Woo Bin còn đang bị tiếng sét ngang tai vì những gì vừa nghe.....

Nhanh như chớp Woo Bin đứng dậy và chạy theo Ji Hoo, bỗng nhiên cái cảm giác mất cô thêm lần nữa lại dấy lên trong lòng anh, sự lo sợ bao trùm..... lòng anh nóng như lửa đốt.....

=====

Biệt thự họ Han

- bọn chúng đòi 30% cổ phiếu của Shine, chuyển nhượng sang tên của chúng vào sáng mai sau đó đem đến ngoại ô Seoul đưa chúng, chúng sẽ thả Guni cho ta – chủ tịch Han chậm rãi kể lại

- thứ bọn chúng muốn là Shine, và chúng biết Guni rất quan trọng đối với chủ tịch Han nên mới làm vậy – Jun Pyo phán xét

- chủ tịch có thể đoán xem đó là ai ko? Có ai từng muốn chiếm đoạt Shine hay là có hận thù gì trước đây ko ạ? – Ji Hoo hỏi

- thương trường ta có rất nhiều kẻ thù, nếu như cháu hỏi ta đó là ai thì chẳng khác nào mò kim đáy biển, chỉ có thể đợi đến khi hần nhẩn tin tên mà số cổ phiếu kia sẽ đứng tên ta mới biết được – chủ tịch Han thờ ra

- ông đừng lo lắng quá, tôi đã cho người đi tìm tung tích rồi, chắc sẽ sớm có tin thôi, giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi chứ ko thể làm gì hơn – chủ tịch Song trấn an bạn mình

Woo Bin từ khi đến đây tới giờ anh ko nói gì, chỉ ngồi yên nghe mọi người nói và suy nghĩ..... phải kìm nén lắm anh mới ko tông cửa và lao đi tìm Guni dù ko biết cô ở đâu

Nhưng cũng chính vì ko biết cô ở đâu, có an toàn ko, có bị sao ko? Nên anh càng lo lắng hơn gấp bội

F3 và 2 vị chủ tịch nhìn thấy rõ sự lo lắng trên khuôn mặt Woo Bin, và chính họ cũng đang rất lo lắng

Họ lại ngồi chờ đợi trong im lặng, nhưng lòng thì ko yên..... đã một giờ trôi qua rồi mà vẫn ko có chút tin tức.....

Tinh..... - tiếng chuông tin nhắn phát ra

“ Hãy chuyển hết số cổ phần đó sang tên Park Chung Sub, hẹn gặp ông sáng mai tại điểm hẹn, đừng thất hẹn nếu ông ko muốn con gái mình chết” – nội dung tin nhắn là như thế

- Park Chung Sub ư? – giọng chủ tịch Han run lên

- là tên đó – chủ tịch Song nheo mắt, F4 nhìn họ khó hiểu

- Shine từng đánh bại một công ty của nhà họ Park do tên Park Chung Sub làm tổng giám đốc, do họ nợ nần ta quá nhiều nên buộc ta phải làm gât và họ phá sản, đó là lí do tên đó muốn Shine – chủ tịch Han nói và thờ hất ra

- tên đó cũng còn gan lắm, dám lừa tôi là hắn đã làm ăn chính trực và muốn trở thành sui gia với nhà tôi, hắn muốn Woo Bin lấy con gái hắn làm Park Chae Min – chủ tịch Song kể chuyện của 5 năm trước, chuyện về cuộc xem mắt của Woo Bin – hoá ra hắn có mưu đồ cả, muốn chiếm cả Shine và Il Sim chỉ vì ngày trước hắn từng mượn tiền tôi nhưng tôi lại ko cho – chủ tịch Song nhớ lại

F4 nhìn nhau ngạc nhiên, vậy là một chút khuất mắc đã được mở ra.....

Đúng lúc đó cận vệ của chủ tịch Song đi vào báo tin

- chúng tôi đã xác định được chỗ đó, đó là kho hàng loại lớn nằm gần đường cao tốc ở ngoại thành Seoul

Vừa nghe báo cáo Woo Bin đã bật dậy nhưng F3 đã kịp thời ngăn chặn

- cậu ko thể đến đó 1 mình được, hãy bình tĩnh chúng ta cùng nhau làm – Yi Jung giữ vai thăng bạn

- mình ko thể bình tĩnh nổi khi chưa nhìn thấy Guni an toàn – Woo Bin rít lên

- nhưng chúng ta phải có kế hoạch đã, bình tĩnh nào – Ji Hoo nói và họ bắt đầu bàn bạc về kế hoạch 1 cách cụ thể

4 chiếc xe Lotus và 2 chiếc Mes màu đen lướt nhanh trên mặt đường đến địa điểm mà chúng bắt Guni.....

Cuộc giải cứu chính thức được bắt đầu.....

45. Chương 45

To clear up a misunderstanding

Guni từ từ mở mắt tỉnh dậy..... Đầu cô đau buốt..... tay chân cô bị trói lại..... một cảm giác cực kì khó chịu.....

Khi đã tỉnh táo hơn Guni nhìn xung quanh, chẳng có ai ngoài cô đang ngồi trong cái kho tối đen này..... cố gắng cử động mong là sợi dây trói sẽ lỏng ra..... nhưng có vẻ là quá sức với một người vừa dầm mưa và bị đánh đến ngất như cô, cô cảm giác cơ thể mình lạnh run lên.....

- lẽ nào mình sắp chết rồi sao? – cô có cảm giác rợn người, bỗng nhiên lúc này trong đầu cô ko còn ai khác ngoài Woo Bin, cô thật sự mong anh sẽ xuất hiện tại đây..... Nhưng có lẽ là ko thể.....

Tiếng mở cửa, có người bước vào, nhà kho được bật đèn sáng choang khác xa với khi nãy..... nheo mắt làm quen với ánh sáng, Guni nhận ra 1 đám gồm khoảng 4 tên vừa bước vào..... ruốt cuộc chúng muốn gì ở cô?

- các người là ai? Các người muốn gì? – Guni lên tiếng

- cô gái, tốt nhất hãy im lặng, đừng để chúng tôi động tay động chân – một tên trong bọn chúng lên tiếng

Nhìn qua Guni có thể nhận thấy có lẽ bọn chúng chỉ là tay sai..... Vậy ruốt cuộc tên trùm là ai?

=====

Woo Bin và F3 đã đi đến gần khu vực nhà kho..... Họ đang quan sát mọi thứ bên ngoài..... chỉ có 1 vài tên đang canh gác

Nhanh chóng họ đến gần và xử lí những tên đó một cách nhanh gọn

Lòng Woo Bin quả thật vẫn chưa yên, phải nhìn thấy Guni bình yên anh mới an tâm được.....

- thay đồ này vào đi Bin, phải giả dạng để vào đó – Ji Hoo đưa cho Woo Bin và F2 những chiếc áo vest của mấy tên tay sai vừa rồi, đồng thời cho người kéo xác chúng giấu đi

- các người canh chừng ở đây, chúng tôi sẽ vào – Woo Bin ra lệnh cho bọn đàn em và ra hiệu cho F3 tiến vào bên trong

Họ giả dạng làm vệ sĩ của tên Park Chung Sub kia, cố gắng bước đi thật tự nhiên nhưng ánh mắt họ vẫn đảo dác nhìn và có 1 chút gì đó lo lắng

=====

Guni đang vùng vẫy cố thoát khỏi những sợi dây trói nhưng có lẽ là ko khả thi trong khi mấy tên cận vệ đang ngồi nói chuyện với nhau mà ko để ý đến cô

Bỗng bọn chúng đứng dậy và cúi chào ai đó đang đi vào.....

Bất ngờ..... sững sốt..... đó là những gì có thể dùng để diễn tả tâm trạng Guni lúc này

Người đàn ông vừa bước vào nhìn Guni cười và lên tiếng

- chào tiểu thư, lâu quá ko gặp nhỉ?

- quản lí Park? Sao ông lại làm chuyện này? Ông muốn gì? – Guni cố gắng lấy lại bình tĩnh

- chà, để tôi kể cho tiểu thư nghe nhé, một câu chuyện khá là dài đó – ông ta cười ghê rợn

- nói đại đi – Guni gắt

- từ từ, tiểu thư và YooNa tiểu thư giống cha mình lắm, rất nôn nóng và ngoan cố - ông ta nhìn Guni – hãy trách cha của tiểu thư vì đã làm công ty nhà ta phá sản dù rằng chúng ta đã cố gắng giữ lấy nó và van xin ông ta nhưng ông ta đã ngang tàn phũ tay như ko có gì – ông ta nói với ánh mắt đầy nỗi hận thù

- chỉ có vậy mà ông làm chuyện này ư? Ông làm thế thì công ty nhà ông có sống lại ko? Tại sao ko cố gắng làm lại – Guni khuyen

- nhãi con, ko cần mày dạy đời tao, cha tao đã qua đời sau khi công ty nhà ta phá sản vì shock, ta hứa là sẽ trả thù..... vì vậy ta phải có được thứ ta muốn – ông ta rít lên

- ông đã dẫn mình vào hận thù quá nhiều rồi, tỉnh lại đi – Guni hét lên

Tiếng hét của Guni đã giúp Woo Bin và F3 xác định được vị trí của cô, họ đi về hướng đó

Bốp.....cái bạt tai của ông ta lướt qua má Guni

- đã bảo tao ko cần mày dạy đời mà – ông ra rít lên, Woo Bin nhìn thấy thế anh chỉ muốn lao đến nhưng F3 đã nhanh chóng giữ anh lại, hấp tấp ko phải là cách giải quyết vấn đề

- phải chăng chính vì vậy mà ông đã dựng lên chuyện Woo Bin giết YooNa và muốn tôi giết Woo Bin trả thù? – cô hỏi và ông ta gật đầu - Nhưng tôi thật sự ko hiểu tại sao ông lại làm vậy với Woo Bin, anh ấy ko liên quan đến chuyện này – cô hét lên

- sao lại ko? Chính Il Sim cũng là kẻ đã rút hết vốn tài trợ cho công ty nhà ta sau khi Shine quyết định thu gom công ty ta – ông ta rít lên – vì vậy, ta muốn cả Shine và Il Sim đều phải thuộc về tay ta hahahah

- ông quá tham lam và độc ác, vậy mà tôi đã tin ông, chỉ 1 chút nữa là tôi đã giết chết anh ấy – cô khóc nức lên, F3 ko bất ngờ mấy về những gì vừa nghe vì chính họ cũng có phần nào đoán ra rồi, chỉ có Woo Bin anh cảm thấy bị shock vì nguyên nhân cô muốn giết anh.....hoá ra đó chỉ là hiểu lầm, chỉ là một màn kịch mà cô và anh vô tình bị đưa vào làm vai chính

- đó là tại mày ngu nhóc con à, để tao tiết lộ ày một bí mật nhé, người giết chị mày..... là tao – ông ta cười 1 cách hả hê trong ánh mắt nhìn sững sốt, đau đớn và căm thù của Guni

Ko chỉ có Guni, mà F4 đứng bên ngoài cũng sững sốt..... ko ai ngờ ông ta lại giết YooNa..... Ông ta quả là một kẻ độc ác.....F3 vẫn giữ Woo Bin lại 1 lần nữa khi anh lại có ý định chạy vào bên trong

- hãy bình tĩnh – Ji Hoo nói nhỏ vào tai Woo Bin, anh cảm giác những bí mật sẽ còn tiếp tục được tiết lộ

Bên trong ông ta vẫn còn đang cười.....

- 5 năm trước, khi tôi ko ra tay..... Người ra tay bắn Woo Bin là ông đúng ko? – Guni hỏi, co đã xâu chuỗi lại hàng loạt những chuyện xảy ra

- khá thông minh đó, người ta ko ra tay thì ta phải làm chứ, diệt được 1 đối thủ vẫn hơn mà hahahh – sắc mặt ông ta bỗng đánh lại - thế nhưng hấn lại vẫn sống, mạng thăng nhóc đó lớn thật – ông nghiêng răng keng két

- ông..... Rốt cuộc bây giờ ông muốn gì? – Guni rít lên

- ha, chờ khi cha người chuyển hết cổ phần sang tên anh trai ta rồi ta sẽ xử lí người..... như cái cách mà ta làm với chị người - ông ta phá lên cười – ta đang chờ đến lúc xem sắc mặt của tên Woo Bin đó khi nghe tin người chết đây, sẽ hay ho lắm đây. Ko giết hấn về thể xác được nhưng giết hấn về mặt tinh thần cũng rất hay..... người và chị người, 2 người con gái hấn yêu đều chết..... để xem hấn có còn thiết sống ko – ánh mắt Guni nhìn ông ta đầy căm phẫn và khinh miệt

- ông..... người ra tay tại buổi tiệc lần trước cũng là ông đúng ko? – Guni hỏi

- quả là con gái của nhà kinh doanh giỏi, cô có thể đi làm thám tử được rồi đó..... đúng, chính là ta nhưng mục đích của ta ko phải.....

- ko phải là tôi mà là Woo Bin, ông muốn giết Woo Bin trong buổi tiệc của tôi để đổ tội cho tôi – Guni đáp thay hấn trong khi hấn nhìn Guni như ko tin được

- bravo, vậy là cô đã biết..... vậy ra hôm đó cô cố tình dõ đạn dùm hấn à ? – ông ta cười một cách thích thú và vỗ tay – ko biết làm sao cô biết điều đó nhưng tôi cảm thấy cô rất ko bình thường khi dõ đạn cho hấn mà xém mất mạng..... àh, phải nói là khi yêu người ta trở nên ngu ngốc nhỉ - ông ta cười thoải mái

Những lời vừa rồi Woo Bin và F3 đã nghe ko sót 1 câu nào.....

Tâm trạng Woo bin trở nên rối loạn hơn bao giờ hết..... - thì ra là em đã biết điều đó..... thì ra là em đã cố tình dõ viên đạn đó..... Ra em ko phải là người giết anh như em đã nói..... Han Guni, tại sao em lại đẩy anh ra xa em vậy hả ? tại sao lại vì anh mà hy sinh thân mình chứ.....anh ko thể để điều đó xảy ra, anh ko thể mất em Guni yang.....

F3 ra hiệu cho nhau và họ thả Woo Bin ra, cả 4 nhanh chóng xông vào..... bọn vệ sĩ nhanh chóng nhảy ra..... một trận chiến diễn ra trước mắt Guni..... cô nhìn nó một cách sững sốt..... vì sự xuất hiện của anh..... phải chăng anh đã biết hết tất cả.....

Một niềm hạnh phúc len lỏi trong cô..... cô đã mong anh đến..... và giờ anh ở đây.....cảm ơn trời vì anh đã ở đây.....

- Bin, cẩn thận..... – cô hét lên khi thấy tên Park định chơi xấu sau lưng Woo Bin

Nhanh chóng anh né được cây gậy hấn vừa giáng xuống, với những thế võ đẹp mắt của mình anh và F3 nhanh chóng dẹp được bọn đàn em và tên Park..... đẩy hấn xuống đất anh chạy đến chỗ Guni nhìn cô lo lắng

- em có sao ko? – anh vừa nói vừa cời trói cho cô

- em ko sao – cô khóc và đưa tay vuốt má anh – em xin lỗi anh Bin yang, đêm hôm trước em đã biết anh ko phải là người giết YooNa và em đã tìm anh.....

- ko, anh mới là người phải xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi vì những gì anh đã nói vào hôm đó – anh ôm cô vào lòng thật chặt như sợ mất cô.....- em đã rất tổn thương đúng ko? Anh xin lỗi, anh đã rất hối hận

Cô cũng ôm lấy anh, đặt nhẹ đầu lên vai anh, cô đã quá mệt mỏi rồi.

Anh cởi áo khoát của mình và trùm cho cô..... Anh cảm nhận cô đang run lên vì lạnh

- đáng ra anh ko nên để em đi khi em rời nhà anh, nếu như anh giữ em lại khi đó thì em đã ko bị thế này – anh hối hận

- ko sao, anh đừng xin lỗi như thế, nếu như ko có những điều này thì em và anh đã ko thể biết được sự thật – cô khóc nhưng là nước mắt của sự hạnh phúc vì họ đã trở về bên nhau, mọi hiểu lầm đã tan biến

- về chuyện YooNa unni và anh, em đã biết – cô thở thở

- anh tin là YooNa cũng mong muốn em và anh ở bên nhau – anh đáp lời cô – anh vẫn muốn nói với em “Sarahae”

Cô ko nói gì chỉ gạt nhẹ đầu và thì thào..... em cũng yêu anh Woo Bin yang

- Em sẽ thay chị đem lại niềm hạnh phúc cho chàng trai này Yoona yang..... – cô thầm nghĩ và mỉm cười

Đâu đó trong ko khí có hình ảnh một người con gái mỉm cười nhìn những gì đang diễn ra, cuối cùng thì những gì cô mong muốn cũng đã thành hiện thực, linh hồn cô có thể an nghỉ.....

Tình yêu có thể vượt qua mọi thử thách..... sức mạnh của tình yêu quả là ko ai có thể ngăn cản..... tình yêu thật vĩ đại.....

F3 đứng nhìn Woo Bin và Guni, họ cảm thấy hạnh phúc cho bạn mình, cuối cùng rồi mọi chuyện cũng được sáng tỏ, cuối cùng họ cũng trở về bên nhau, họ chính là Soulmate của nhau

Nhưng..... đây chưa phải là thử thách cuối cùng.....

Woo bin nhẹ nhàng dìu Guni đứng dậy

- em đứng được chứ? – anh quan tâm- có cần anh bồng ko?

- ko sao đâu ạ, em vẫn đi được – cô cười cho anh yên lòng- về nhà em có chuyện muốn nói với anh – cô nháy mắt với anh

- đi thôi các cậu – Woo Bin nói và F3 đi sau họ với nụ cười mãn nguyện

Bỗng..... cánh cửa nhà kho mở tung.....

- mọi chuyện chưa dừng lại đâu, đừng vội mừng – một giọng nói vang lên với 1 tràn cười.....

F4 và Guni dừng bước.....

46. Chương 46

The secret son

Bỗng..... cánh cửa nhà kho mở tung.....

- mọi chuyện chưa dừng lại đâu, đừng vội mừng – một giọng nói vang lên với 1 tràn cười.....

Ngoài cửa tên Park Chung Sub bước vào với 1 bọn vệ sĩ và..... Eric, thằng bé đang hoảng sợ vì những gì đã và đang xảy ra

- Eric..... – Guni hét lên, cô muốn lao đến đó nhưng Woo Bin đã kéo cô lại

- omma..... – thằng bé vừa thấy Guni đã vùng vằng muốn thoát khỏi tay bọn chúng nhưng ko thể

Eric..... cái tên này quen lắm..... là lần trước – Woo Bin chợt nhớ đến cuộc điện thoại hôm trước của Guni – moh? Omma sao?..... – Woo Bin như ko tin vào tai mình

F4 lại được đưa đến một bất ngờ khác nữa, họ ngơ ngàng nhìn nhau..... ko ai ngờ là Guni đã có con

Woo Bin chỉ muốn biết chuyện này là sao..... nhưng anh nhìn thấy trong ánh mắt của Guni sự nghiêm trọng của vấn đề..... Có lẽ chuyện này nên giải quyết sau, tính mạng thằng bé là quan trọng hơn cả

- buông em ra Bin, em cần phải cứu thằng bé – cô gào lên nhưng anh vẫn ko buông cô ra

- em bình tĩnh đã – anh kéo cô lại và ôm chặt cô hơn

- hahahaha, quả như ta dự đoán thế nào người cũng sẽ chạy thoát nên ta cần kìm bước chân của người lại – ông ta cười thoã mãn – khi ta chưa đạt được mục đích thì các người sẽ ko dễ dàng gì thoát được đâu, con trai của người, con tin đáng giá chứ nhỉ?

Bỏ qua những gì thuộc về bất ngờ, F4 thủ thế chuẩn bị tấn công

- lên đi, chuyện khác chúng ta sẽ giải quyết sau – Yi Jung lên tiếng

F3 đồng tình và vào vị trí

F4 và cả Guni cùng xông vào đánh

GuNi lao ngay đến tên đang giữ Eric và đánh hấn cùng với một số tên xung quanh trong khi F4 hạ một số tên còn lại, Woo Bin rất hào hứng với việc đấu tay đôi với tên Park Chung Sub

Một trận hỗn chiến diễn ra bên trong nhà kho chứa hàng, một trận chiến quả thật ko cân sức vì họ là F4, vì anh là Prince Song.....

Guni đã cứu được Eric ra khỏi tay bọn chúng, cô ôm ngay thằng bé vào lòng..... nó thật sự hốt hoảng, thằng bé còn quá nhỏ cho những chuyện thế này..... thế nhưng nó đã ko khóc..... Rất cứng rắn..... y như appa của nó vậy.....

- con ko sao chứ Eric? – cô ân cần

- con ko sao – thằng bé trả lời và nhìn cô như chắc chắn là nó ko sao

- mẹ xin lỗi vì đã ko bảo vệ được con – cô giữ chặt thằng bé và chuẩn bị bế nó bỏ chạy khi nghe tiếng Woo Bin – em chạy trước đi Guni, hãy đưa thằng bé ra khỏi đây

Trong tích tắc, chỉ một vài giây sơ ý..... họ đã ko ngờ tên Park đã tỉnh lại và lao đến chỗ Guni với một chiếc gậy.....

- cẩn thận..... – Woo Bin hét lên, Guni chỉ kịp quay đầu lại và theo phản xạ cô ôm Eric vào lòng, nhắm chặt mắt để chuẩn bị đón nhận cây gậy kia..... F3 hoảng hốt nhưng chưa kịp làm gì vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh.....

Bốp..... – tiếng gậy đập xuống rõ mồn một

Máu..... Máu loan ra sàn nhà..... đàn xem trong đó là tiếng cười hả hê của anh em nhà họ Park

.....

.....

- Woo Bin – tiếng F3 hét lên.....

- sao lại ko có cảm giác đau.....Woo Bin.....anh ấy làm sao? – Guni từ từ mở mắt và Eric cũng thế

Hình ảnh hiện ra trước mắt cô bây giờ là Woo Bin đang ngã gục xuống, anh đã đỡ cây gậy đó ẹ con cô

- Bin Yang.....appa..... – cả 2 cùng kêu lên 1 lúc, họ lao đến chỗ Woo Bin

F3 bắt thần trong vài giây nhưng nhanh chóng họ đã hạ những tên vượn vúi kia để lao đến chỗ Woo Bin, anh em tên Park hả hê.....

Guni lao đến với Woo Bin, đúng lúc chủ tịch Song và chủ tịch Han kéo thêm quân đến, 1 chút hốt hoảng..... lướt qua khuôn mặt 2 vị chủ tịch

Có phải đã quá muộn màng.....

- Bin yang, anh ko được làm sao hết.....- Guni gào lên với 2 dòng nước mắt khi đỡ Woo Bin trên cánh tay mình

- appa..... – Eric vẫn luôn miệng gọi Woo Bin là appa, F4 cũng bất ngờ về điều đó..... chuyện này là sao? Họ rất cần những lời giải thích.....

Guni ko hiểu làm sao Eric biết..... nhưng sự lo lắng cho Woo Bin đã lất áp tất cả..... lúc này anh quan trọng hơn bao giờ hết

- – Woo Bin ko nói gì, anh nhử nhìn Guni và đưa tay vuốt má cô như ý nói anh ko sao

Anh nhìn sang Eric- thằng bé vừa gọi mình là appa sao? Mình là appa của nó sao?..... – anh mỉm cười vì điều đó, anh đã có 1 đứa con mà chính anh cũng ko hề biết đến sự tồn tại của nó..... nhưng anh ko giận Guni đã ko cho anh biết, ngược lại anh vui vì cô đã ko vì những hiểu lầm kia mà bỏ thằng bé..... nó thật sự giống anh lúc nhỏ.....

- Eric, phải bảo vệ omma con nhé – anh thì thào với thằng bé, mỉm cười rồi ngất đi

- Bin yang..... - tiếng Guni lại vang lên 1 lần nữa – tỉnh lại đi Bin yang..... appa..... Nhờ người của 2 vị chủ tịch đưa đến nên mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết, 2 tên anh em nhà họ Park bị bắt, Woo Bin được đưa đến phòng cấp cứu của bệnh viện Shinwa

Woo Bin và Ji Hoo đang ở bên trong phòng cấp cứu.....

F2 và 4 bóng hồng cùng với Eric và 2 vị chủ tịch đang ngồi bên ngoài

Cảm giác lo lắng..... trông ngóng và lo sợ..... luôn hiện hữu trong họ khi họ đứng trước cánh cửa này.....

Tình yêu của họ..... sao khó mà đến được với nhau.....

1 giây trước họ đang rất hạnh phúc..... Nhưng ngay sau đó..... niềm hạnh phúc tan vỡ..... như bọt xà phòng..... thật mong manh.....

Liệu có khi nào..... cô mất anh..... mãi mãi.....

47. Chương 47

I need you

Ngoài cửa phòng cấp cứu

Jan Di đang dựa vào Jun Pyo và chờ đợi.....

Ga Eul đang khóc trong vòng tay của Yi Jung và luôn miệng thì thào – Woo Bin sunbae, anh ấy là người tốt, anh ấy nhất định ko được làm sao hết.....- Yi Jung chỉ biết an ủi vợ mình qua cái siết tay thật chặt

Jae Kyung ôm lấy Eric đầy lo lắng, thằng bé đã ngủ 1 lúc vì quá mệt mỏi..... nhìn Guni và Woo Bin thế này quả thật Jae Kyung ko thể yên lòng..... nước mắt chậm rãi chảy trên gương mặt cô

Guni đang dựa hẳn người vào góc của bức tường..... cô sợ..... sợ mình sẽ mất anh mãi mãi..... sợ sẽ ko bao giờ được gặp lại anh..... Sợ ko được nói cho anh nghe về Eric..... nỗi sợ bao trùm lấy cơ thể nhỏ bé của cô..... phải chăng những người cô yêu thương luôn rời xa cô

Cô gái này đã gánh chịu quá nhiều đau khổ..... tổn thương và mất mát.....

2 vị chủ tịch cũng lo lắng ko kém..... họ đi lại mãi ko yên, nất quyết họ phải xử lí 2 tên Park kia thật nặng..... vì bọn chúng mà con họ đã chịu quá nhiều đau khổ và tổn thương.....

1 tiếng nữa lại trôi qua.....

Thời gian đang làm cho nỗi sợ hãi của Guni ngày một lớn hơn.....

Bỗng..... cô đứng dậy và chạy.....

Jae Kyung bật dậy gọi với theo, cô vô tình làm Eric tỉnh ngủ, cả 2 cô cháu cùng chạy theo Guni.....

Guni dừng lại trước tượng chúa..... quỳ xuống và chắp hai tay lên cầu nguyện.....

- chúa, xin hãy nghe lời khẩn cầu của con, 1 lần này thôi, hãy 1 lần này thôi làm ơn mong người hãy nghe lời tỉnh cầu của con, hãy để anh ấy tỉnh lại, hãy chắc là anh ấy bình an..... con chỉ cần vậy thôi..... Dù phải trả giá như thế nào con cũng chỉ cần vậy thôi..... Con xin người.....

Guni quỳ với 2 dòng nước mắt..... Eric và Jae Kyung đứng gần đó và đã chứng kiến

Eric chậm rãi đi về phía mẹ mình, nó ôm Guni và thì thào – omma, appa nhất định sẽ ko sao..... nhất định sẽ ko sao, omma đừng lo lắng – nó nhìn Guni bằng ánh mắt trong sáng của trẻ con nhưng chứa đầy vẻ cương quyết – appa sẽ ko bỏ omma và Eric đâu..... - từ đầu đến giờ thằng bé ko hề rơi một giọt nước mắt, tuy còn bé nhưng nó thật sự cứng rắn và kiên cường chỉ bởi nó có dòng máu Mafia trong người.....

Guni gật nhẹ đầu và ôm Eric, đối với cô Woo Bin và Eric là quan trọng nhất, cô sẵn sàng hy sinh tính mạng mình vì họ..... nếu như chúa có nói cái giá mà cô phải trả là sự sống của cô thì cô cũng đồng ý mà ko do dự.....

Bất giác Guni ngất trên vai Eric.....

Cái giá đã được Chúa đồng ý chăng?

.....

.....

Woo Bin đi lang thang ở một nơi nào đó mà chính anh cũng ko biết là đâu, chỉ biết đi và đi thế thôi..... anh mong là mình sẽ gặp một ai đó

- phải rồi, anh đã đỡ một cây gậy cho Guni..... Sau đó anh bất tỉnh.....- anh lẩm bầm – vậy đây ắt hẳn là thiên đường... - anh thở dài nhìn xung quanh

Vậy là anh đã chết thật rồi sao? Vậy là anh đã bỏ Guni của anh và Eric lại rồi sao? Anh thật sự ko muốn điều đó..... Anh còn chưa yêu Guni đủ, còn chưa nói chuyện với Eric..... chưa biết Eric của anh ra sao..... và đó có thật sự là con anh ko.....

Thấp thoáng đâu đó trong màn trắng mờ ảo anh thấy bóng dáng của một người con gái.....

Tăng nhịp bước chân anh đi đến đó..... là một cô gái với chiếc đầm trắng tinh khôi đang ngồi trên một chiếc xích đu và nụ cười của cô bừng sáng như ánh mắt ban mai.....

- Yoona yang..... – Woo Bin thốt lên khi nhìn thấy người con gái đó

Cô dừng chiếc xích đu lại, nhìn anh mỉm cười và tiến lại gần.....

- lâu lắm rồi mới gặp lại anh Bin yang..... – cô cười, nụ cười tươi của cô gái đã thật sự trở lại

- phải, đã rất lâu.....uhm, 11 năm rồi – anh đáp – em thế nào?

- ở nơi này bình yên hơn thế giới kia anh à, ko phải lo sợ bất kì điều gì cả - cô lại cười vì hạnh phúc – nhưng em vẫn chưa an tâm về anh

- anh? – anh ngạc nhiên

- deh, anh và Guni..... – cô đáp – cả 2 đã mắc khá nhiều sai lầm trong thời gian qua, nhưng như người ta vẫn nói..... soulmate bất diệt..... vậy nên chắc chắn 2 người sẽ ổn

- Ổn? ko phải anh đã chết rồi sao? – anh hỏi

- gần như thế - cô đáp nhẹ nhàng, anh cảm thấy tim mình nhói đau vì đã bỏ người con gái anh yêu lại – nhưng cũng ko hẳn là như thế, anh chỉ đang hôn mê mà thôi..... vậy nên hãy mau chóng tỉnh lại và trở về với Guni đi anh – anh thấy vui mừng lạ thường, tất nhiên anh sẽ phải tỉnh lại rồi..... nhưng.....

- vậy còn em?

- em đã có cuộc sống của riêng em, em hài lòng với nó..... em chỉ mong những người em yêu thương sẽ hạnh phúc thôi, vậy nên hãy trở về bên Guni và đem lại hạnh phúc cho cô bé, và cả Eric nữa..... thằng

bé thật sự giống anh – cô cười, nụ cười trong trẻo như tiếng chim hót, Woo bin phần nào cảm nhận được niềm hạnh phúc của YooNa truyền sang mình

- em thật sự phải đi rồi, anh hãy hạnh phúc nhé – YooNa ôm nhẹ lấy Woo Bin, cô quay lưng bước đi và biến mất ngay sau đó.....như một làn gió..... ko một dấu tích..... và ko thể níu kéo

[cảm ơn em YooNa..... Em cũng hãy hạnh phúc nhé] – anh thì thầm - Bin yang..... - tiếng ai đó đột ngột vang lên làm Woo Bin phải quay đầu lại

- Guni – anh mỉm cười khi thấy cô, người con gái mà anh yêu

Guni cũng bước trên một đoạn đường đầy mây mù mờ ảo để đến chỗ ấy..... cô cũng lo sợ như cái cảm giác của Woo Bin vậy..... cho đến khi cô thấy anh.....mọi nỗi sợ hãi đều biến mất.....

Guni chạy lại ôm lấy Woo Bin.....

- em đang làm gì ở đây thế? – anh hỏi

- em tìm anh – cô thút thút đáp

- anh đã bỏ đi sao mà em phải tìm?

- có, anh đã vào bên trong phòng cấp cứu quá lâu mà chưa trở ra – cô trách và anh chỉ cười

- anh sẽ ko bỏ em đâu, chúng ta về nào – anh nắm tay cô và dắt cô đi, trên môi cả 2 đang hiện hữu những nụ cười hạnh phúc

Nhưng chỉ 1 đoạn..... bàn tay Woo Bin đã buông tay Guni ra..... và anh biến mất trong màn mờ ảo.....Guni hoảng hốt.....

- Woo Bin..... Oppa..... Anh ở đâu? – cô chạy xung quanh đó và hét lên nhưng vẫn ko có tiếng trả lời

Woo Bin đã thật sự biến mất.....

Câu chuyện của họ đã thật sự kết thúc sao?

Số phận ko cho họ ở bên nhau như vậy sao?

Ông trời trêu đùa họ như vậy chưa đủ sao?

.....

.....

- ko..... – Guni hét lên và giật mình tỉnh giấc, cô thở gấp.....đó thật sự là một cơn ác mộng

- em ổn chứ Guni? – tiếng Ji Hoo làm cô như chợt tỉnh, cô nhận thấy mọi người đều đang có mặt ở đây

- đây là đâu? Em bị làm sao thế này? – Guni hỏi

- đây là bệnh viện, omma đã ngã trên vai Eric này – Eric lên tiếng và bước đến xà vào lòng Omma nó

- em thấy thế nào? Khỏe chứ? – Ga Eul hỏi

- em ổn unni, xin lỗi đã làm mọi người lo – mắt Guni đang đảo dác tìm hình bóng một ai đó..... cô lo sợ giấc mơ kia sẽ trở thành sự thật.....

Mọi người ko ai lên tiếng đá động gì đến chuyện của Woo Bin cả mặc dù họ biết Guni đang lo lắng thế nào khi ko thấy Woo Bin

- Woo Bin oppa đâu rồi ạ? – Guni ko thể ko hỏi – anh ấy ổn cả chứ?

-..... – mọi người ko ai trả lời, điều đó càng làm cho Guni lo sợ hơn

- sunbae? Unni? – cô nhìn mọi người trong khi họ đang tránh cái nhìn của Guni

- Guni yang, nghe anh nói nhé, và em ko được kích động – Ji Hoo nhẹ nhàng lên tiếng, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ cho Guni hiểu chuyện gì đang diễn ra

- sunbae..... Đừng nói là..... – giọng cô lắp bắp

- bọn anh xin lỗi..... – Yi Jung chột lại, mắt anh cay xè đi

2 dòng nước mắt lăn dài trên đôi má cô, Eric ôm cô chặt thêm chút nữa như để an ủi..... vậy thật sự cô đã mất anh rồi sao?

- ko..... – Guni lại hét lên 1 lần nữa.....

Ác mộng đã thành sự thật.....

Đau khổ..... tan nát..... Sụp đổ.....

48. Chương 48

Surprise

Tan vỡ..... trái tim Guni tan vỡ thật rồi.....

- Guni yang, cái này Woo Bin sunbae gửi cho em – Jae Kyung đưa cho Guni 1 lá thư

- thư ư? – Guni di chuyển ánh mắt từ khoảng ko về phía mọi người và nhìn lá thư..... vô lí..... Nếu đã chết thì là sao anh ấy.....

Ko suy nghĩ thêm nhiều Guni cầm ngay lá thư và mở ra đọc.....

Guni yang, khi em đọc lá thư này chắc chắn là anh đã ko còn bên cạnh em nữa rồi nhưng mà sẽ ko lâu đâu anh sẽ quay trở về bên em thôi. Anh hứa đấy

Anh chỉ ra nước ngoài một thời gian rồi anh sẽ quay lại, khi quay lại anh sẽ lại là một Song Woo Bin lành lặn và mạnh mẽ để bảo vệ cho em và con của chúng ta

Đừng tìm anh, anh sẽ trở về, anh chỉ muốn khi em nhìn thấy anh là khi anh thật sự lành lặn, em và Woo Min là động lực lớn nhất của cuộc đời anh

Đừng khóc và hãy chờ anh em nhé

Yêu em nhiều

Prince Song của em.

Guni đưa lá thư xuống và nhìn mọi người, mắt cô rơm rớm nước

- anh ấy.....

- thằng đó bị chấn thương cột sống khi đỡ chiếc gậy đó nên phải sang nước ngoài điều trị - Ji Hoo giải thích

- vậy khi này Yi Jung sunbae..... – Guni nhìn sang Yi Jung

- ya, anh chỉ mới nói bọn anh xin lỗi chứ chưa nói hết mà – Yi Jung nhảy nãy lên khi thấy mọi người nhìn mình và đặc biệt là Ga Eul đã nhéo anh chàng một cái vì tội thích đùa

-- Guni khóc vì vui và vì giận

Cô vui vì ít ra anh ko sao, anh còn sống nhưng cô lại giận vì anh đã ko cho cô theo anh..... cô thật sự muốn chăm sóc anh mà, dù anh có thế nào thì cô vẫn muốn bên cạnh anh..... và cả vì trò đùa quái ác của Yi Jung sunbae nữa

Nhưng em sẽ chờ anh..... chắc chắn sẽ chờ..... dù bao lâu em cũng sẽ chờ..... Mau chóng về với em anh nhé

- em đừng khóc thế thằng Woo Bin sẽ đau lòng lắm – Jun Pyo lên tiếng

- Woo Bin đâu đi luôn đâu mà em phải khóc thế - Yi Jung cười cười với khuôn mặt méo mó, ai cũng thừa hiểu Guni đã hoảng thế nào

- ya, chỉ tại Yi Jung nhà chị làm em hiểu lầm, thật là.... – Ga Eul nghiêng răng ken két nhìn Yi Jung làm anh chàng run lấy bầy chỉ còn biết cười cầu hoà

- em đã bảo các sunbae là đừng đùa mà thật là – Jan Di khó chịu nói

- anh vô can nhé – Ji Hoo né nhanh khi thấy Jae Kyung đang chĩa hướng nhìn sang mình

Thật ra thì lời F3 nói dễ làm người khác hiểu lầm lắm, các anh chàng chỉ muốn đùa với Guni 1 chút ai dè cô nàng khóc bù lu bù loa lên làm chẳng ai ngăn nổi, trò đùa này mà đến tai Woo Bin chắc anh chàng xử đẹp F3 quá

- bọn anh xin lỗi, bọn anh chỉ muốn đùa 1 chút thôi mà – Yi Jung cầu hoà

- thật ra chỉ có mình nó – Ji Hoo và Jun Pyo đồng thanh chỉ về phía Yi Jung

- em an tâm, chị xử cho – Ga Eul liếc nhìn làm Yi Jung toát cả mồ hôi hột, có vẻ tối nay anh chàng phải ngủ ngoài phòng khách

- omma nín đi, chẳng phải Eric đã nói với Omma rồi sao appa sẽ ko sao mà – thằng bé nhìn omma của nó - uhm, omma biết, omma ko khóc nữa – Guni lấy tay lau 2 hàng nước mắt – nhưng sao con biết đó là appa? – cô đã thắc mắc điều đó khá lâu rồi

—————Flash back—————

Eric đang gắng sức lục tung cái tủ nhỏ nơi đầu giường của omma nó để tìm một thứ gì đó

Một cuốn sổ nhỏ hiện ra trước mắt nó, nhẹ nhàng nó cầm lên

- cái gì đây nhỉ? – nó thắc mắc

Lật đại một trang ra nó vô tình nhìn thấy hình ảnh một người đàn ông

- đây là ai? – nó lại thắc mắc, và ngay lập tức thắc mắc của nó được giải đáp khi sau tấm hình có dòng chữ “Song Woo Bin”

- tên mình là Woo Min, omma đã từng nói nó rất giống với cái tên của một người rất quan trọng với omma..... – thằng bé nhớ lại

=====

Eric vừa lên mời ông của nó xuống ăn cơm và nó vô tình nghe được câu chuyện của 2 vị chủ tịch

- thằng bé giống Woo Bin nhà tôi quá – chủ tịch Song nói

- thật à? – chủ tịch Han lên tiếng

- phải, cứ y như hai giọt nước ấy – chủ tịch Song khẳng định

- Woo Bin?..... ah, phải rồi, là cái tên sau tấm hình trong cuốn sổ của omma – Eric chợt nhớ và thằng bé mỉm cười đặc biệt là sau khi nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của 2 vị chủ tịch khi nghe tên tiếng Hàn của Eric..... “ Han Woo Min”

=====

Hôm nay Guni đã đi đâu từ sớm nên Eric ở nhà chơi với ông, ông dẫn Eric sang nhà một người bạn..... chủ tịch Song của tập đoàn Il Sim

Đang chơi trong phòng thằng bé đói đi vệ sinh và một người hầu đã dẫn thằng bé đi.....

Nhưng khi ra khỏi nhà vệ sinh lại chẳng có ai.....

- hic, chỗ này rộng quá, Eric lạc mất rồi – thằng bé đang đi vòng vòng khắp căn nhà và mong sẽ gặp ai đó để được giúp đỡ

Và nó dừng lại tại một hành lang có vẻ như là hành lang chuyên dùng để treo hình truyền thống của gia đình nhà họ Song

Bước nhẹ đến, 2 mắt thằng bé mở to khi nhìn thấy một khung hình nhỏ đặt tại góc một chiếc kệ, hình ảnh của người trong tấm hình y như nó.....

Từ mái tóc màu hung.....đôi mắt to tròn..... Và cả nụ cười quyến rũ kia nữa..... thằng bé cảm thấy có chút bất ngờ và sửng sốt..... ko lẽ đây thật sự là appa của nó.....

Và nó cũng cảm nhận được cái mà người khác gọi là tình thân..... Có cái gì đó gần gũi và ấm áp lắm.....

Đây nếu thật là appa của Eric..... thì Eric thật sự hạnh phúc lắm..... Eric cũng có cha như bao người bạn khác..... – mắt thằng bé rướm lệ, đây là lần đầu tiên nó khóc kể từ lần cuối cùng cách đây lâu lắm rồi.....

—————End Flashback—————

- sao con lại dám kết luận mà chỉ nhờ vào cảm tính – Guni hỏi

- omma, chẳng phải omma nói cảm nhận của con người ta rất chính xác sao – thằng bé phụng phịu

- nhưng lỡ ko phải thì sao ? – Guni tranh cãi với con trai mình

- sao ko ? con có bằng chứng đây này – thằng bé nói và quay sang Ji Hoo – chú cho cháu mượn đi

Ji Hoo đưa cho thằng bé một xấp giấy và nó nhanh chóng đưa cho omma nó để xác minh điều nó nói là sự thật..... bản xét nghiệm ADN

- làm sao - Guni ảm úng khi đọc xấp hồ sơ

- trong ca phẫu thuật lần trước, Woo Bin đã mất quá nhiều máu nên cần tiếp thêm đúng lúc bệnh viện hết loại máu đó..... - Ji Hoo nói

- và thằng bé đã xung phong hiến máu – Jae Kyung tiếp lời chồng mình trong khi Guni nhìn con trai mình đầy ngạc nhiên

- nhưng em đừng lo, thằng bé ko thể ấu Woo Bin sunbae vì nó còn quá nhỏ, người ấu là chủ tịch Song, nhưng thằng bé cứ nằng nặc đòi nên bọn chị cũng đành cho nó xét nghiệm thử

- và cũng nhờ kết quả đó mà mọi người đều thấy mừng vì thằng bé chính xác là con trai Woo Bin sunbae – Ga Eul cười, mọi người ai cũng yêu quý Woo Min vì thằng bé thông minh, lanh lợi và can đảm y như Woo Bin vậy, đúng là trùm Mafia con mà.....

- thằng đó ko ngờ cũng giỏi, vậy là nó đã hội tụ thêm 1 thành viên đủ cho F4 đời sau rồi – Jun Pyo cười lên thích thú

- omma, Woo Min đã gặp appa, nói chuyện với appa và cả con của các chú F3 nữa, các bạn ấy cũng đẹp trai như Woo Min vậy – thằng bé khoe

- ya ya, chú phản đối, Yi Bum nhà chú là con của cự Cassanova thì phải đẹp trai hơn con trai của cự Don Juan chứ - Yi Jung lắc đầu tỏ ý ko đồng tình - gì gì? Đẹp trai nhất phải là Jun Ho con trai của Goo Jun Pyo đại nhân đây hahah – Jun Pyo tự cao

- 2 chú đều sai cả, cháu là đẹp nhất – thằng bé cãi lại

- ko ko..... phải là..... Yi Bum.....Jun Ho..... - tiếng Yi Jung và Jun Pyo đồng thanh phản bác

Phòng bệnh trở thành trận chiến của 3 kẻ trẻ con mồm to.....

- ya, các anh có im đi ko ? đây là bệnh viện – Jan Di hét lên làm cả 3 im bật

- ya Ji Hoo, cậu phân xử vụ này đi – Jun Pyo vẫn nín kén

- pabo – Ji Hoo chán nản trả lời

- trẻ con – Ga Eul tiếp lời

- háu thắng – Jae Kyung phán và cười ầm lên

Tiếng cười rộn rã lại trở về bên họ, những chuỗi ngày mệt mỏi rồi cũng qua đi.....

Nhưng tương lai cũng sẽ có những chuỗi ngày mong mỏi sự trở về.....

=====

Guni đã chính thức tiếp nhận Shine sau khi phiên tòa xử án 2 anh em tên Park kết thúc, họ bị án tử hình vì tội giết người, có âm mưu chiếm đoạt tài sản và bắt cóc, mọi tài sản của nhà họ Park đều bị tịch thu.....

Nhà họ Park chính thức ko còn gì.....

Cũng một khoảng thời gian khá dài Guni ko nhận được bất cứ tin tức nào của Woo Bin sau lá thư kia, nhưng cô tin anh và vẫn chờ anh, cô chỉ mong ngày xum họp sớm một chút vì họ đã xa nhau quá lâu rồi. Thế nhưng F3 vẫn thường xuyên báo với Guni là Woo Bin vẫn khỏe để cô an tâm.....

Tập đoàn Shine

Như mọi ngày Guni kết thúc việc tại công ty vào khoảng 5h 30 chiều và đi xuống Gara để lấy xe và về nhà

- em biết rồi unni, em mới xong việc, em sẽ qua đó mà – Guni nói chuyện điện thoại với Jae Kyung, hôm nay họ sẽ có một bữa tối sau khoảng 1 tuần ko gặp nhau vì ai cũng bận việc

- bọn chị đã rước Woo Min về đây luôn rồi, em ko cần rước nữa – Jae Kyung thông báo

- deh, cảm ơn unni, hay em mua trái cây qua nhé – Guni đề nghị khi đang bước đến gần chiếc xe màu đỏ của mình

- aniyο, Ga Eul đã mang quá nhiều lắm rồi, em hãy chỉ đến tay ko thôi, araso?

- deh.....áa – Tiếng Guni hét lên thất thanh bên đầu dây bên kia

- Guni yang.....em bị làm sao thế? Trả lời chị đi Guni..... – Jae Kyung hét lên đầy lo lắng nhưng đầu dây bên kia ko có tín hiệu trả lời

49. Chương 49

Soulmate

Một nhát dao sườn qua Guni nhanh như chớp.....

Guni nhanh chóng né nhát dao vừa lướt qua mình một cách sững sốt

Với động tác nhanh lẹ cô đã tóm được bàn tay cầm con dao của cô gái và hất nó xuống đất đồng thời dùng đòn khóa tay người đó lại

- Chae Min..... Park Chae Min? – Guni bắt ngờ

- Han Guni, chính cô đã làm cho gia đình tôi ra thế này, cô và tên Prince Song đó, tôi phải giết 2 người – cô ta hét lên và vùng ra khỏi bàn tay của Guni lao đến chỗ con dao

Nhưng Guni đã nhanh tay hơn, cô nhanh chóng ra đòn làm Chae Min ngất xỉu trước khi kịp cầm con dao lên

Đúng lúc đó F3 cũng đã đến

- em ko sao chứ Guni? – Ji Hoo lo lắng hỏi
- deh, em ổn, chỉ hơi bất ngờ thôi
- chúng ta đã ko ngờ đến chuyện này – Yi Jung lên tiếng
- phải, chúng ta cứ ngỡ 2 tên kia chết là xong, giờ làm gì với cô ta đây? – Jun Pyo hỏi
- đưa ra pháp luật thì chúng ta mới yên chứ sao – Yi Jung đề nghị
- Aniyoo, đừng làm thế, cô ấy đã quá tội nghiệp rồi, chúng ta đã làm cho gia đình cô ấy ko còn gì, đừng làm thế với cô ấy nữa, hãy giúp đỡ cô ấy đi các sunbae, cô ấy ko có tội – Guni cản
- nhưng..... – Jun Pyo tỏ ý ko đồng tình
- cứ làm vậy đi, đưa cô ta về nhà tớ, chúng ta sẽ giải quyết khi cô ta tỉnh – Ji Hoo quyết định và F2 đành làm theo dù ko muốn

Nhà họ Yoon

- em ko sao chứ Guni? – vừa thấy Guni 3 cô gái đã chạy đến hỏi han- có bị thương gì ko?
- em ko sao ạ, chỉ hơi bất ngờ thôi
- đã có chuyện gì xảy ra? – Jae Kyung hỏi
- là cô ta – Jun Pyo chỉ Chae Min đang được người của anh đưa vào – cô ta muốn trả thù cho cha mình và gia đình
- vậy tại sao còn đem cô ta về đây? – Jan Di hoảng hốt
- đừng lo unni, cô ta ko làm gì được chúng ta đâu, cô ấy chỉ đang bị hận thù làm mờ mắt thôi, rồi cô ấy sẽ hiểu thôi mà, đừng quá lo lắng, giờ chúng ta hãy để cô ấy tỉnh lại đã – Guni trấn an
- Reng..... – tiếng chuông điện thoại vang lên nhưng ko phải của ai trong số họ cả
- của cô ta – Yi Jung chỉ về phía Chae Min
- alô, đây là điện thoại của Chae Min iss, cô ấy hiện ko trả lời điện thoại được, xin hỏi ai ở đầu dây ạ? – Guni trả lời điện thoại
- xin lỗi, làm ơn cho tôi hỏi cô ấy đang ở đâu, cô ấy biến mất từ sáng và tôi đang rất lo lắng, tôi là người chịu trách nhiệm về cô ấy – bên đầu dây bên kia tiếng một người con trai trả lời
- deh, cô ấy đang ở nhà họ Yoon, cô ấy đang ngất xỉu và tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện với nhau
- deh, tôi sẽ đến đó ngay, xin hỏi tôi sẽ gặp ai ở đó ạ?
- tôi là Han Guni
- H.....a.....nG.....u.....n.....i..... – anh ta lắp bắp, có vẻ anh ta biết chuyện gì đang xảy ra - tôi hiểu rồi, tôi là Lee Kang, tôi sẽ đến đó ngay – anh ta nói rồi cúp máy
- người chịu trách nhiệm về cô ta sẽ đến ngay, hãy để cô ấy tỉnh lại đã – Guni nói và mọi người đồng tình
- Ji Hoo kết thúc việc xem xét các vết thương của Chae Min và đi xuống nhà cùng lúc đó Lee Kang đến
- ayongseo, tôi là Lee Kang – anh ta cúi chào mọi người
- deh, chào anh, mời ngồi ạ - Guni trả lời – khi này cô Chae Min có tìm tôi và có ý.....
- ám sát cô – anh ta nhanh chóng trả lời – tôi biết điều đó chính vì thế nên tôi luôn canh chừng cô ấy rất kỹ nhưng hôm nay do có chút sơ suất nên.....
- ko sao, chúng tôi ko ai bị gì cả, cô ấy thì bị thương khi Guni phòng thủ - Ji Hoo lên tiếng – nhưng ko nặng lắm, chút nữa cô ấy sẽ tỉnh
- deh, cảm ơn và xin lỗi, chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu mọi trách nhiệm nên xin hãy cứ.....

- aniyo, ko có gì đâu, chúng tôi đã quyết định ko làm lớn chuyện này – Jae Kyung cắt ngang

- nhưng.....

- cô ấy chỉ tạm thời bị hận thù làm mờ mắt thôi, tôi nghĩ chắc có thể cô ấy ko hiểu rõ hoàn toàn mọi chuyện – Yi Jung suy luận

- deh, cô ấy đã sang nước ngoài 1 thời gian và khi trở về thì nghe tin cha mình vào tù, một thời gian sau đó ông ấy bị xử án tử hình và mọi tài sản của gia đình đều bị tịch thu, tôi nghĩ là cô ấy đã quá shock – Lee Kang kể - tôi cũng cùng cô ấy ở nước ngoài nên mọi chuyện ở đây cũng ko rõ lắm, tôi đã nghĩ một thời gian cô ấy sẽ bình tĩnh nhưng mọi người thấy đó.. – anh ta thở dài

- chúng tôi hiểu, chính tôi cũng đã từng bị thù hận làm mờ mắt, tôi tin là cô ấy sẽ hiểu chuyện, chúng tôi định sẽ nói chuyện với cô ấy sau khi cô ấy tỉnh lại – Guni trấn an Lee Kang

- mọi người thật tốt – anh cười, nụ cười hiếm hoi trên khuôn mặt chàng trai khá là điển trai nhưng nhiều nỗi lo âu này

- vậy anh là bạn trai của cô ấy? – Ga Eul hỏi

- aniyo, tôi là vệ sĩ theo cô ấy từ khi cô ấy còn nhỏ, và sau sự cố của gia đình cô ấy tôi đã chăm sóc cô ấy

- nhưng anh có yêu cô ấy – Jan Di kết luận và Lee Kang nhìn cô đầy sững sốt

- – anh nhẹ nhàng gạt đầu

- ánh mắt anh sáng bừng và rất nồng nàn khi anh nhắc đến cô ấy vì vậy nên bạn tôi đã nhận ra – Ga Eul giải đáp cho Lee Kang biết vì sao anh dễ dàng bị nhận ra

Tiếng ồn ào ở trên lầu thu hút sự chú ý của mọi người

- có lẽ cô ấy đã tỉnh – Ji Hoo nhận định

- tôi sẽ nói chuyện với cô ấy trước – Lee Kang đề nghị và mọi người đồng tình

Lee Kang bước lên phòng Chae Min đang nằm nghỉ.....

Bên ngoài ko hề nghe thấy họ nói gì bên trong chỉ thỉnh thoảng nghe Chae Min hét lên, có vẻ như cô nàng ko đồng tình với Lee Kang.....sau một hồi im lặng tiếng nấc của Chae Min vang lên từng hồi.....

- chúng tôi vào được chứ? – Yi Jung hỏi thăm

- mọi người vào đi - Chae Min, tôi nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm, và tôi muốn cô hiểu – Guni lên tiếng khi bước đến gần Chae Min

-..... – cô ta ko nói gì, chỉ nhìn Guni, nhưng ánh mắt có phần dịu hơn khi nãy

- về chuyện của appa cô, tôi cũng ko muốn thế nhưng đó là tội ác do chính ông ấy gây nên vì vậy ông ấy phải trả giá – thấy Chae Min ko phản ứng cô tiếp tục đi vào câu chuyện của 11 năm trước.....

Guni chậm rãi kể lại câu chuyện..... và câu chuyện kết thúc cũng là lúc 2 dòng nước mắt của Chae Min ko ngừng rơi..... là cô đã sai..... Là appa cô độc ác.....giờ đây cô đã có câu trả lời cho việc cha cô từng yêu cầu cô nói với Guni về thân phận của Woo Bin..... cô đã có câu trả lời cho tất cả mọi chuyện.....

- tôi.....tôi xin lỗi – Chae Min thút thít

- ko sao cả, chỉ là hiểu lầm, tôi tin cô hiểu mà, đừng xin lỗi vì cô ko có lỗi, người có lỗi là appa cô và ông ấy đã phải trả giá – Guni ôm Chae Min vào lòng, cô tiểu thư chảnh choẹ trước đây giờ đây trong vòng tay của Guni lại hoàn toàn thay đổi, trở thành một con người tốt hơn.....

- đừng khóc nữa, hãy cố gắng sống vì chính bản thân cô và mọi người xung quanh cô nữa, tôi tin còn rất nhiều người yêu thương cô – Guni an ủi và Chae Min gạt nhẹ, cô thật sự biết ơn người con gái này, cô ấy thật tốt

Kể từ sau đó Chae Min cũng trở thành một người bạn tốt của các cô gái, thỉnh thoảng khi rảnh họ cũng gặp nhau và đi chơi

Chae Min sau đó đã chính thức làm lại cuộc đời mình, với thành tích học tập khá tốt và sự thông minh nhanh nhạy của mình cô được nhận vào làm tại một công ty mỹ phẩm hàng đầu, cô sống tại nhà của Lee Kang và tình cảm của họ cũng có những tiến triển tốt đẹp mặc dù Lee Kang luôn là người phải đi theo Chae Min, nhưng có vẻ đó là niềm hạnh phúc của anh chàng

=====

2 năm sau.....

- omma....., tỉnh dậy nào omma – Woo Min nhảy lên giường và kéo Guni dậy
- gì vậy Woo Min, hôm nay là chủ nhật sao con ko ngủ thêm tí nữa? – Guni cố gắng trả lời con trai mình mặc dù cơn buồn ngủ trong cô vẫn kéo cô trở về với giấc ngủ
- dì Jae Kyung mới gọi và bảo sang nhà dì hình như có chuyện gì đó quan trọng lắm omma – Woo Min giải thích
- chút nữa đi, thêm 1 chút nữa rồi omma sẽ dậy và đưa con sang đó – Guni nín kén
- aniyoo, dì Jae Kyung bảo phải qua ngay, gấp lắm – Woo Min nằng nặc đòi làm Guni mềm lòng, cô đành lúi thủi bước xuống giường và đi vào nhà vệ sinh mà ko hề để ý thấy nụ cười gian xảo của Woo Min

Nhà họ Yoon

- có chuyện gì mà kêu em sớm quá vậy các unni? – Guni vẫn còn rất buồn ngủ
- à, chẳng là Jun Pyo đại nhân đây có chuyện muốn thông báo – Jun Pyo lên giọng – tối nay có một bữa tiệc tại khách sạn Shinwa và tất cả mọi người đều phải có mặt
- moh? Sao em chẳng nghe nói gì cả? – Guni chán nản, những năm tháng ko có Woo Bin Guni trở thành một con sâu của công việc, chính vì thế nên bây giờ cô nàng đang trong tình trạng thiếu ngủ trầm trọng – em ko đi được ko?
- ko được – tất cả mọi người đồng thanh là Guni giật mình
- hic, mọi người phản ứng ghê quá vậy, em sẽ đến mà – Guni đành đồng ý khi nhìn thấy ánh mắt sát thủ của 3 bà chị

Khách sạn Shinwa

Guni bước xuống xe với chiếc áo đầm màu đỏ ôm sát cơ thể để lộ những đường cong tinh tế của cô, mái tóc cô xoã nhẹ kết hợp với tranh điểm sắc sảo làm cô thật sự nổi bật, bên cạnh là Woo Min trong bộ vest màu đen lịch lãm, nhìn cậu bé ko thua gì một quý ông quyền rũ cả, đặc biệt là nó sở hữu nụ cười quyến rũ chết người của chàng Don Juan.

Cánh nhà báo xôn xao khi CEO tập đoàn Shine lại xuất hiện bên cạnh một cậu nhóc 7 tuổi mà ko phải là một quý ông, điều đó cũng rất dễ hiểu vì chuyện Woo Min chưa từng được tiết lộ và ko ai biết rằng CEO của tập đoàn Shine đã có con.....và appa đứa bé ko ai khác là CEO tập đoàn ILSim, Song Woo Bin

Guni nhanh chóng dắt Woo Min vào sảnh và đi tới chỗ F3 và 3 bóng hồng

- omma, con đi chơi với Jun Ho, Ji Joong và Yi Bum nhé
- ok, nhưng đừng phá phách quá nhé – Guni dặn dò
- deh

Bữa tiệc bắt đầu sau đó ko lâu và Guni đã khá bất ngờ khi gặp appa mình tại bữa tiệc nhưng ông đã nói là do đây từng là 1 đối tác làm ăn lớn nên ông ko thể ko có mặt, 1 lí do hết sức hợp lí

Ngay sau khi MC vừa dứt lời thì chủ tịch Song bước lên sân khấu

- ra đây là bữa tiệc của IISim – Guni thốt lên khe khẽ

- kính chào quý vị quan khách, xin cảm ơn mọi người đã đến với bữa tiệc của chúng tôi ngày hôm nay, hôm nay là ngày thành lập của tập đoàn IISim và chúng tôi rất lấy làm vui vì mọi người đã có mặt tại đây và chung vui cùng chúng tôi- trên sân khấu chủ tịch Song đang phát biểu - bây giờ tôi xin giới thiệu với quý vị người sẽ thay thế tôi giữ chức vụ tổng giám đốc, đó là con trai tôi..... Song Woo Bin

Xoảng.....- chiếc ly trên tay Guni rơi xuống vì bất ngờ, vì mừng rỡ.....

Trên sân khấu Woo Bin xuất hiện, đi cạnh anh ko ai khác là Woo Min, điều đó làm cánh báo giới rất bất ngờ.....đó chẳng phải là thằng bé vừa đi với Han Guni, CEO của tập đoàn Shine sao?

- kính chào quý vị, tôi là Song Woo Bin, người sẽ thừa kế tập đoàn IISim kể từ nay và đi bên cạnh tôi lúc này đây.... – anh cúi xuống nhìn Woo Min, thằng bé đang cười rất tươi, chẳng khó để mọi người nhận ra họ rất giống nhau, đến mức khó tin – là con trai của tôi Song Woo Min, người tiếp theo sẽ thừa kế tập đoàn IISim.....

Đứng bên dưới Guni gần như bất động khi thấy Woo Bin

- là anh, là anh đã trở về..... anh đã trở về như lời đã hứa..... anh đã thật sự bình an, khoẻ mạnh mà trở về bên cô..... – bất giác nước mắt cô rơi trên đôi gò má, là vì quá vui mừng, quá hạnh phúc. Cô chỉ muốn chạy ngay lên đó ôm chặt thật chặt anh để cô biết là mình ko đang mơ..... nhưng bước chân cô bỗng trở nên nặng trĩu vào lúc này vì thế cô đã đứng yên bất động

Trên sân khấu anh đang nhìn cô, anh mỉm cười với cô..... vẫn là cái nụ cười đó..... nụ cười mà cô hằng mong nhớ, nụ cười mà cô rất muốn thấy..... là anh thật sự trở về ư ?

Sau phát biểu của Woo Bin gần như mọi người trong khán phòng đều nháo nhào cả lên, ắt hẳn ai cũng shock khi biết Woo Bin có con..... và ắt hẳn cũng có cả khối cô gái thất vọng tràn trề vì chẳng còn cơ hội ình..... thế nhưng phu nhân Song là ai ?? – đó chính là câu hỏi mà tất cả mọi người đang đi tìm

- xin lỗi, xin hãy trả lời một số câu hỏi của chúng tôi ông Song..... , đó là con trai ông vậy còn phu nhân Song ạ ?..... chuyện con trai ông là sao ạ ?..... tại sao lại giấu mọi người ?..... – nhà báo đang thay phiên nhau đặt hàng tá câu hỏi cho Woo Bin nhưng anh đã ko trả lời

- xin mọi người im lặng 1 chút ạ, appa cháu có điều rất quan trọng muốn nói – Woo Min lên tiếng và nháy mắt với appa mình, thằng bé còn nhỏ nhưng cách nói chuyện của nó lại đang chứng tỏ nó sẽ là 1 doanh nhân thành đạt trong tương lai

- Rose của anh – anh mỉm cười và nhìn về phía cô đang đứng cạnh F3 và 3 bóng hồng- anh đã trở về và đã giữ lời hứa với em đây, em thấy chứ ? thời gian qua anh biết là em đã rất khó khăn và anh cũng vậy, chúng ta đã xa nhau 5 năm và ngay sau đó chỉ gặp nhau trong tích tắc rồi lại xa nhau thêm 2 năm nữa, quả là 1 khoảng thời gian ko ngắn phải ko em ? nhưng anh biết là dù thời gian có trôi qua thêm bao lâu nữa thì tình yêu anh dành cho em vẫn ko thể thay đổi, và em cũng vậy đúng ko ? anh đã rất nhớ em và anh đã ko thể chịu đựng thêm 1 giây 1 phút nào nữa để gặp em, và bây giờ em đang đứng đó, chỉ cách anh có vài bước chân thôi, điều đó làm tim anh mừng rỡ đến mức nó đang đập một cách ko kiểm soát đây – anh cười và mọi người bắt đầu lại có phần hỗn loạn để truy tìm cô gái đó – Quá khứ của chúng ta đã có quá nhiều hiểu lầm và đau khổ, anh muốn chúng ta hãy quên hết và làm lại từ đầu được ko em ?Rose, em có đồng ý là bông hoa hồng của riêng Song Woo Bin này thôi ko ? – anh nói và bước xuống sân khấu, mọi người dạt ra nhường đường cho anh đi nhưng ánh mắt họ vẫn xoáy vào từng di chuyển của anh để xem đó là ai

Woo Bin dừng lại trước mặt Guni, điều đó là một số người khá bất ngờ nhưng có vẻ 1 số người khác đã đoán ra khi anh nhắc đến Rose

Mắt Guni đang long lanh vì những giọt nước mắt, là những giọt nước mắt hạnh phúc, vì cô biết lúc này đây anh đã về, anh vẫn còn yêu cô như cô yêu anh và sẽ ko còn gì có thể ngăn cách ko cho họ đến với nhau nữa

- Han Guni, em có đồng ý làm vợ của Song Woo Bin ko? – anh quỳ xuống chân cô và đưa hộp nhẫn lên chờ câu trả lời của cô Một giọt nước mắt nóng hổi nữa lại trào ra khỏi mi mắt cô, mọi người xung quanh cũng đang hồi hộp chờ câu trả lời của Guni..... trái tim Guni như muốn vỡ tung ra vì hạnh phúc.....

-..... – Guni vẫn chưa trả lời điều đó làm mọi người càng hồi hộp hơn, đặc biệt là Woo Bin

Cô cúi xuống, hôn nhẹ vào làn môi anh và thì thầm – em đồng ý

Xung quanh tiếng vỗ tay vang lên ko ngừng nghỉ để chúc mừng cho họ

Woo Bin đeo chiếc nhẫn vào tay Guni, chiếc nhẫn hết sức là đặc biệt, nó có một hạt kim cương nhỏ hình trái tim, bên phải trái tim là chữ Ni, bên trái là chữ Bin, khắc bên trong chiếc nhẫn là dòng chữ « Soulmate bất diệt »

Nhẹ nhàng anh cúi xuống và hôn vào bờ môi cô, một nụ hôn chứa đầy nỗi nhớ của anh về cô, một nụ hôn cháy bỏng như tình yêu của anh dành cho cô..... và dĩ nhiên Guni cũng đáp lại

Họ đã thật sự trở về bên nhau.....

Họ là Soulmate của nhau.....

Một khi đã là Soulmate của nhau thì đã có một sợi dây vô hình buộc chặt họ lại với nhau.....

Soulmate là vĩnh cửu..... Soulmate bất diệt.....

Và thuyết học của Soulmate hoàn toàn đúng.....

Anh là Soulmate của đời em..... là tri kỉ lí tưởng.....

Em yêu anh..... Dù rằng tình yêu của chúng ta có lắm chông gai, nhưng em tin chúng ta có thể vượt qua tất cả..... chỉ cần anh ở bên em..... và em sẽ ở bên anh.....bất cứ lúc nào..... bất cứ nơi đâu..... Saranghaeyo, yobo.....

Và tôi nghĩ rằng mỗi chúng ta đều có một Soulmate của riêng mình, hãy tìm kiếm và tôi tin rằng bạn sẽ gặp..... nên nhớ cuộc hành trình tìm kiếm này sẽ ko hề dễ dàng, nhưng nếu bạn cố gắng và biết tin tưởng, thì giấc mơ sẽ thành hiện thực.....

Khi yêu thì đừng bao giờ nên hối tiếc, vì bản thân tình yêu đã là rất đẹp rồi và mọi hy sinh cho nó đều xứng đáng..... hãy yêu thật lòng, yêu hết mình khi bạn còn có thể yêu.....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-ta-that-su-la-soulmate-cua-nhau>